Legendele lumii Pamântene

2 - FIICA DE SÂNGE

Licia Troisi

© www.paolobarbieriart.com

Licia Troisi

Legendele Lumii Pământene.
Cartea a II-a
Fiica de sânge

Tradus din italiană de Agathe Sanz

Traducerea în limba română după
ediția în limba franceză.

★

Pentru Sandrone.
Pentru că, până la urmă, e vina lui...

CÂȚIVA PAȘI ÎNAPOI

Odată cu înfrângerea provocată lui Dohor de Ido, Doubhée și Learco, situația pare să se îmbunătățească pentru Lumea Pământeană. Viața și-a reluat treptat cursul, iar din ruinele războiului s-a născut o nouă lume. Conducătorii decedați, uciși sau prea compromiși din trecut, au fost înlocuiți; Learco a preluat frâiele puterii alături de soția sa, Doubhée, iar diferitele Ținuturi au reușit să stabilească o politică comună. A fost creată o armată unitară, iar Enawar în sine, orașul pierdut al lui Nammen - cel mai mare rege al semi-elfilor - a fost reconstruit.

Theana, între timp, și-a găsit locul în noua lume dedicându-se refondării cultului lui Thenaar, murdărit de minciunile Breslei Asasinilor. Adepții noii religii, Frații Fulgerului, au ridicat temple în întreaga Lume Pământeană.

Dar mai presus de toate, a fost pace. 50 de ani lungi de pace. Lumea Pământeană nu a mai trăit o perioadă atât de senină de pe vremea lui Nammen, iar unii chiar au început să-l numească pe Learco «cel Drept».

Era în mijlocul unei zile liniștite a acestei noi ere de aur, în mijlocul unei pajiști însorite, când o fată tânără se trezește într-o dimineață. Cine este ea? Nu-și amintește. Este îmbrăcată într-o tunică simplă de in, iar încheieturile și gleznele ei poartă semnul fiarelor cătușelor.

Eroina noastră începe să rătăcească prin pădure, căutând un răspuns: cine este și cum a ajuns pe această pajiște? Numai reflectarea unui străin în apa pârâului unde se uită este răspuns. Doi ochi de culori diferite, șuviță albastre printre părul său negru. Indicii cu siguranță, dar care nu-i evocă nimic.

În Salazar, orașul lui Nihal, lucrurile au marcat un punct de cotitură. Fata este salvată de un tânăr soldat înarmat cu o sabie mare. E ceva deranjant la el: o furie ciudată, pe care se pare că are probleme să o controleze. Dar el i-a salvat viața, iar ea are o bănuială că ea poate avea încredere în el.

Numele soldatului este Amhal și este ucenic Cavaler al Dragonilor. Întorcându-se dintr-o misiune, e în drum spre Noul Enawar. Fata întreabă dacă îl poate urma pentru că nu are pe cine să se bazeze. Încă nu-și amintește nimic, habar n-are unde e și nici măcar nu are un nume. Amhal îi dă unul: Adhara.

Prima oprire a călătoriei lor este Laodaméa, pe Tărâmul Apei. Pe drum, cei doi tineri se opresc într-un mic sat de la granița cu Țara Vântului. Ceea ce descoperă îi deranjează: bolnavi și morți peste tot, aparent loviți de o boală necunoscută.

Scăpați miraculos din satul celor condamnați, Amhal și Adhara își continuă călătoria până la Laodaméa. Treptat apar fragmente de răspuns la misterul fetei. Amhal aranjează examinarea ei de către un preot, care ghicește că Adhara a fost obiectul manipulărilor magice. Dar nu poate spune mai multe.

Cei doi tineri își reiau călătoria spre Noul Enawar, unde îl întâlnesc pe Mira, maestrul lui Amhal, un războinic dur, cu maniere expeditive pe care Amhal îl admiră foarte mult și de care este foarte atașat. Adhara, pe de altă parte, continuă să se simtă deplasat. Timpul trece, dar memoria încă lipsește. Știe doar că nu vrea să se îndepărteze de Amhal. O legătură puternică a fost creată între ei, și el a fost cel care a numit-o, care a făcut-o o persoană. Ea decide să-l urmeze la Makrat, capitala Pământului Soarelui, unde el își face serviciul.

În Makrat, viața a fost deosebit de generoasă cu Doubhée. Din căsătoria sa cu Learco s-a născut un singur fiu, Newar, care a adus o mare satisfacție părinților săi, în ciuda unei căderi de pe un cal care l-a paralizat. Este un om cu o minte ageră, care a devenit primul consilier al regelui, tatăl său, și e considerat eminența cenușie care guvernează de fapt Țara Soarelui. Mai presus de toate, el le-a dat lui Learco și Doubhée doi nepoți: neîmblânzita Amina și liniștitul Kalth.

Adhara vine la Curte cu Amhal în speranța de a-i găsi un loc de muncă acolo. Neavând nici un trecut, ea cel puțin încearcă să-și construiască un viitor. Neor îi oferă ocazia să devină doamna de onoare a Aminei; fiica ei, rebelă și neînțeleasă, va avea astfel un prieten care îi va atenua singurătatea.

Condiții de viață cu tânăra prințesă este o sarcină dificilă; cu toate acestea, Adhara descoperă multe în comun cu ea, iar cele două fete formează o prietenie strânsă.

Pe măsură ce lucrurile încep să revină la normal, un eveniment tulbură pacea curții din Makrat: San, nepotul lui Nihal, se întoarce în Țara Soarelui după un lung exil de cincizeci de ani. Learco, care s-a simțit întotdeauna responsabil pentru

dispariția sa, îl întâmpină ca pe un erou și îi oferă un post la Academia Cavalerilor Dragonilor. Dar San pare interesat mai ales de Amhal. El se întoarce în mod constant în jurul lui, îl antrenează în nume propriu, și încearcă să pătrundă în natura ambivalentă a băiatului talentat, sfâșiat între setea lui de sânge și dorința sa de a deveni un Cavaler al Dragonilor virtuos. Astfel, în timp ce Adhara și Amhal schimbă un prim sărut timid, Mira vede manevrele lui San într-o lumină negativă, până la punctul în care-i cere public să-i lase elevul în pace.

Între timp, întâlnirea dintre Theana și Adhara, solicitată de Amhal, se dovedește fără rezultat. Preoteasa percepe ceva obscur în ea, dar nu scoate un cuvânt despre asta. Doar confirmă că magia a fost folosită pe ea și o supune unei vrăji pentru a-i sonda memoria.

În timpul experimentului, Theana amintește de un episod întunecat din istoria Fraților Fulgerului. De la nașterea sa, echilibrul Lumii Pământenr s-a bazat întotdeauna pe alternanța dintre Marvash, o creatură condamnată la distrugere și întruparea Răului, și Sheireen, destinată să lupte și să-l învingă pe Marvash. Marvash și Sheireen, Distrugător și Consacrat, s-au ciocnit de-a lungul secolelor, câștigând pe rând într-un ciclu imuabil. Cu toate acestea, unii Frați ai Fulgerului au fost la originea unei schisme din care s-a născut secta Observatorilor, care au căutat în trecut să rupă acest cerc în încercarea de a-l elimina pe Marvash înainte de a deveni conștient de puterile sale, și apoi pentru să creeze un Sheireen. Atrocitatea crimelor lor a dus la persecutarea lor de către autoritățile din Țara Soarelui și ordinul lor a fost suprimat... Theana urmărește această amintire gândindu-se că este o poveste veche, fără legătură cu prezentul.

Evenimentele se precipită în timpul unei zile surpriză în onoarea Aminei. Pentru această ocazie, Mira a fost de acord să o "antreneze" pe tânăra prințesă în luptă; în timpul sesiunii, el este lovit de o săgeată otrăvită. Adhara ucide agresorul, dar e deja prea târziu. Mira a murit la scurt timp după aceea.

Amhal este devastat de pierderea maestrului său, dar San este gata să-l ia sub aripa lui. Din păcate, ceva și mai rău se întâmplă în umbră.

Satul devastat unde Amhal și Adhara s-au oprit este doar primul dintr-o serie lungă: boala, inexorabilă și mortală, se

răspândește în întreaga lume și decimează oamenii și piticii, cruțând doar nimfele. Se zvonește că aceste creaturi evanescente ar putea fi responsabile pentru epidemie. Suspiciunea otrăvește încet Lumea Pământeană. Sunt trimise contingente de soldați pentru a impune carantina, teroarea domnește, comunitățile se dezintegrează sub înțepătura fricii... În mod clar, Lumea Pământeană este ispășește pentru cei cincizeci de ani de pace.

Amhal părăsește curtea cu San pentru a da o mână de ajutor în zonele aflate în carantină. Adhara decide să-l urmeze: Nici ei nu-i place San, și sub influența lui simte că întunericul crește treptat în Amhal, pe care absența lui Mira l-a lipsit de orice urmă de conștiință.

Ea i se alătură în Damilar, un sat mizerabil blocat în strânsoarea bolii. Acest lucru este pentru că Amhal cu siguranță se scufundă în nebunie, și ultimul act este jucat. În fața unui grup de săteni care tocmai au ucis o nimfă pentru a-i bea sângele considerat a fi imunizant împotriva răului, tânărul băiat nu reușește să-și controleze furia și se angajează într-un adevărat masacru alături de San.

Situația de la Curte nu este mult mai luminoasă. Ancheta privind moartea lui Mira pare să ducă la San, și, ca și cum acest lucru nu ar fi fost suficient, miasmele dăunătoare intră în camera regelui: Learco se îmbolnăvește și moare. Este sarcina lui Neor să preia frâiele puterii. El a transferat curtea la Noul Enawar și a luat decizia de a-l închide pe San.

În fața soldaților care au venit să-i prindă maestrul, Amhal nu știe ce să creadă. Supărat de carnagiul pe care l-a comis și de arestarea noului său mentor, el decide să plece la Noul Enawar. Îl va elibera pe San și va încerca să afle adevărul: el chiar l-a ucis pe Mira? Sau, așa cum însuși San a sugerat înainte de a fi înlănțuit, este acesta un complot al lui Neor pentru a elimina un pretendent cu greutate la tron?

Încă o dată, Adhara alege să se supună inimii ei: Amhal va fi ucis, ea știe asta. Prin urmare, este mai bine să avertizeze Curtea și să-l aresteze, cu riscul că el o va urî, decât să-l văd mort.

La Noul Enawar, întunericul intențiilor lui San este dezvăluit. Acesta mărturisește în fața unui Neor uimit. Da, el a fost cel care l-a ucis pe Mira, care devenise un obstacol în calea îndeplinirii misiunii lui. Într-adevăr, aceasta este Amhal, și el e singurul, care l-a interesat de la început. Pentru restul, tot ce trebuia să facă era să verse un flacon de sânge contaminat în camera lui Learco. În conformitate cu dorințele sponsorului misterios care l-a trimis într-o misiune în capitala regatului.

În aceste circumstanțe, Amhal intră în celula lui San. Adhara nu a avertizat pe nimeni în afară de Amina. Cele două fete se grăbesc în temnițele unde Neor îl interoghează pe San, dar doar pentru a asista la eliberarea lui San de către Amhal care, pentru a-și proteja evadarea, îl ia ostatic pe noul rege.

Acțiunea e disperată. Ahmal și San reușesc totuși să ajungă la porțile închisorii. Între timp, Neor încearcă prin toate mijloacele să-l aducă pe Amhal înapoi în simțiri: îi spune despre mărturisirea lui San, face apel la ce e mai bun din el... fără rezultat. Amhal nu poate și nu va crede că San este cauza tuturor tragediilor care au avut loc în ultima vreme; și mai presus de toate, el vrea să pună capăt suferinței sale și luptei sale constante împotriva furiei pe care o simte cum crește în pieptul său. I-a tăiat gâtul lui Neor și a fugit cu San.

Adhara e devastată. Crima lui Amhal e de neiertat. Cu toate acestea, ea continuă să creadă în el și rămâne convinsă că îl poate salva. Îl urmărește în timp ce fuge într-un loc ciudat, un subteran pe jumătate distrus. Ziduri devorate de flăcări, rămășițele unui laborator... Totul pare familiar pentru Adhara. Și amintirile ei, acele amintiri care au rămas ascunse atât de multe luni, apar pe neașteptate: un om care promite să se întoarcă în curând, care îi cere să-l aștepte...

Totul dispare în fața lui Amhal. E aici, devastat, deposedat de el însuși. Dar Adhara încă vrea să spere. Face tot ce poate să-l pun pe picioare, până intervine San. Urmează un duel în care Adhara este salvată la limită de un străin care apare de nicăieri. La sfârșitul unei scurte confruntări, Amhal și San pleacă, lăsând-o pe Adhara singură cu noul venit, care pare să o cunoască. Chandra, așa îi spune...

Omul, al cărui nume este Adrass, îi dezvăluie în sfârșit adevărul, un adevăr pe care Adhara îl caută de luni de zile, dar pe care acum dorește să nu-l fi auzit niciodată.

Adrass aparține sectei Obsetvatorilor și a participat ani de zile la crearea lui Sheireen: el și tovarășii săi au furat cadavrele fetelor tinere cărora le-au insuflat viață folosind Magia Interzisă. O urâciune care a durat mult timp, până când: Adhara, sau mai degrabă Chandra, al șaselea cobai a trecut în mâinile lui Adrass, a fost creată prin magie dintr-un cadavru. Ea e Sheireen. După atâtea încercări nereușite, Observatorii sunt convinși că au reușit în sfârșit să-l nască pe Consacrat.

Adhara pur și simplu refuză să creadă. În strânsoarea furiei oarbe, ea îl bate pe Adrass și fuge. Pașii ei o duc din nou pe pajiște, unde s-a trezit cu câteva luni mai devreme. Și acolo își amintește: subteranul unde Observatorii își făceau experimentele, cel pe care tocmai l-a părăsit; San izbucnind pentru a ucide pe toată lumea; Adrass care o salvează încuind-o într-o mică cameră.

Minutele, orele sunt chinuitoare. Apoi, ea iese în cele din urmă și bâjbâie un drum printre cadavre și ruine, pierzând treptat conștiința de sine și memoria; până când a căzut inconștientă pe acea pajiște, unde a început totul.

PROLOG

Sângele de pe armură e încă proaspăt. Elful miroase mirosul dulce, metalic, se uită la trupele opuse aliniate în vale, și tremură de plăcere la gândul acestui masacru nou și iminent.

Că se vor apăra, el a ghicit. Creaturile care locuiau acum în Lumea Pământeană erau ființe tenace, atașate stupid de viață. Probabil că i-au văzut balaurii de departe și și-au organizat rezistența. Poate că au crezut că odată ce această primă ofensivă va fi respinsă, lupta se va opri. Ce idioți! Habar n-aveau de câți ani se pregăteau oamenii lui pentru acest atac.

Primii inamici abia au apărut la orizont, în timp ce sunetul cornului umplea valea. În șa pe balaurul lui, elful a zărit câțiva dragoni și o duzină de bărci. Un număr derizoriu în comparație cu forța sa de luptă. S-a întors spre soldații săi și și-a luat cu fermitate sabia. El a privit pentru un moment, nemișcat, aripile de sub conducerea sa tremurând sub efort. În ochii lor citea o determinare rece, un sacrificiu total. Erau dispuși să moară pentru cauza lor.

«Știam că acea zi va veni», a tunat el. Și că am plătit cu sângele nostru pentru asta. Dar vom câștiga, să fiți la fel de siguri ca mine. La arme!

Un strigăt s-a ridicat din toate piepturile. Arcașii și-au scos săgețile, gata să se supună semnalului său. Și-a coborât încet sabia, și o ploaie de moarte a căzut în rândurile inamicului. Deși acestea erau rare, exact așa cum se așteptase, acest lucru nu i-a împiedicat pe ai săi să cadă sub loviturile adversarului. Apoi a venit rândul sulițelor: trupele s-au ciocnit cu strigătele de moarte. Siluetele grațioase ale oamenilor săi respingându-i pe uzurpatori cu fizicul lor grosier. Pe râu, bărcile au încercat să urce, iar sunetul dezgustător al corpurilor care se scufundă în apă s-a amestecat cu scârțâitul rece al lamelor. Sunetul dulce al războiului, în sfârșit.

La această vedere, elful s-a aruncat în luptă, țipând cu toată furia lui. Un Cavaler al Dragonilor a încercat să-l oprească cu un jet de flăcări; și-a aruncat balaurul asupra lui. O lovitură precisă și violentă. Lama adversă i-a atins brațul stâng și a simțit cum îi ardea carnea. Insensibil, și-a băgat sabia în pieptul dușmanului și i-a lăsat sângele cald să-i inunde mâna.

Elful s-a repezit imediat la un alt cavaler pentru a-i da o mână de ajutor unuia de-al său. S-a concentrat pe dragon și i-a tăiat

capul. Cavalerul a căzut cu un strigăt lung în apă, unde a ajuns zdrobit de greutatea dragonului său.

Râul transporta acum grămezi de cadavre. Elful știa că acest pământ trebuia purificat de sânge înainte ca poporul său să-l poată considera din nou al lui. Era destinul lui. Gloria a trecut prin măcel și moarte, și a ordonat să nu se ia prizonieri. Apa va spăla această oroare. Înghițiți de valuri, uzurpatorii Lumii Pământene vor dispărea pentru totdeauna din viețile lor.

După bătălie, câțiva soldați au coborât pentru a se asigura că nu mai sunt dușmani. Elful a așteptat, stând pe balaurul său scufundat în râu până la greabăn, cu labele scufundate în albia sa noroioasă.

— Calea e liberă, Înălțimea Voastră, a spus un soldat când a venit la el.

Elful și-a scos încet armura, a predat-o uneia dintre ordonanțele sale, și apoi a sărit în apă. Un murmur de proteste a izbucnit din partea trupelor.

— Sire! a exclamat ordonanța, gata să i se alăture.

Elful l-a oprit cu un gest de mână.

— Totul e în regulă.

A început să înoate încet spre malul opus. Curentul nu era puternic în acel moment, și apoi avea brațe puternice.

«Toată viața m-am pregătit pentru acest moment», s-a gândit el.

Pământul era încă doar un miraj verde și maro în depărtare, unde cerul și valurile se uneau. A plonjat sub suprafață imaginându-și exclamația de uimire a soldaților săi. Apoi picioarele lui au atins fundul noroios, și a început încet să urce înapoi.

A ieșit din valuri treptat - capul, bustul, coapsele - ca într-o nouă naștere. Peste tot în jurul lui, bolboroseala râului pe lângă fuselajului bărcilor, tăcerea tensionată a oamenilor săi ținându-și respirația, privind.

Țărmul era la un pas distanță. A visat la acest pământ de mii de ori, l-a dorit cu toată ființa. Era ca și cum l-ar fi cunoscut, așa cum a citit în scrierile strămoșilor săi, care au călcat pământul înaintea lui, care l-au posedat și l-au iubit. Dar era chiar mai

frumos decât în imaginația lui. Un Ținut Promis, în care verdele frunzelor era mai intens, aerul mai parfumat.

A respirat adânc. Chiar și mirosul lui îi era familiar. Mirosul de casă și libertate.

S-a oprit printre stuf. Încă un pas și ar trebui să se ridice la înălțimea provocării. S-a gândit la semenii săi care au traversat același râu cu secole mai devreme în exil. S-a gândit la tatăl său, care și-a petrecut viața ascuns pe recifele din Orva, mulțumit de micul său regat cu vedere la mare. S-a gândit la cei care l-au batjocorit, care au încercat să-l rețină, la cei care nu au fost capabili să creadă în visul său imens. Zâmbind, s-a mișcat. S-a uitat la cerul de un albastru perfect, și o lacrimă de durere și oboseală i s-a rostogolit pe obraz. Odată ajuns pe mal, a căzut în genunchi, cu mâinile întinse pe pământul gras și fertil, atât de moale sub palme. Istoria era pe cale să-și inverseze cursul.

Cineva l-a ajutat să se pună pe picioare. Soldații săi, cu trăsăturile lor săpate de epuizare, cu armura pătată de sânge, l-au privit cu speranță.

Kryss i-a privit unul după altul.

— Mulțumesc, a spus el. Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut, pentru toată suferința pe care ați îndurat-o.

S-a întors spre bărcile poporului său, elfii pe care îi conducea atât de departe de casă, pe urmele unui vis care uneori părea prea mare doar pentru umerii lui.

— Regele vostru e cu voi, a tunat el. Timpul exilului s-a terminat, Zilele Uzurpatorilor se apropie de sfârșit. Vor pieri în satele lor, consumați de boala pe care am adus-o. Nimeni nu ne va putea opri, și vom șterge toate secolele în care ne-au văzut departe de patria noastră, vom spăla sarea lacrimilor noastre cu sângele lor, și Eraak Maar va fi al nostru din nou. Să urăm bun venit zorilor acestei noi zile!

Și și-a ridicat pumnul spre cer, strângând între degete acest pământ care va fi în curând al lui. Un strigăt vibrant s-a ridicat din toate piepturile.

— Erak Maar, Lumea Pământeană.

Kryss a închis ochii în extaz. Apoi i-a redeschis și s-a uitat la orizont ca un vânător care-și examinează prada.

Partea Întâi
Fuga

1
TRĂDARE

Adhara și-a scos pumnalul.

La început, nu i-a auzit. În întuneric, bătaia pașilor lor se amesteca cu vuietul vântului, iar ea era prea obosită pentru a-i percepe ritmul constant.

S-a întors să examineze desișul copacilor, unde părea să vadă o umbră trecătoare. O alta a urmat-o, apoi alta, si o a patra. În ciuda întunericului, în cele din urmă i-a identificat: soldați. Purtau aceleași însemne ca Amhal când a servit în garda din Makrat.

«Amhal!»

Pentru o clipă s-a prefăcut că crede că poate fi el. Și că tot ce s-a întâmplat în ultimele și teribile zile era un coșmar. Dar iluzia s-a rupt imediat.

— Nu vrem să îți facem rău, a anunțat unul dintre soldați în timp ce ieșea la vedere. Suntem aici la ordinele Oficiantei Supreme.

Adhara nu a răspuns. S-a uitat repede în jurul ei, căutând o cale de ieșire.

— Theana vrea să vorbească cu tine, a adăugat un altul.

Theana. Amintirea acelei femei înghețate a dat naștere unei furii violente. Un alt actor întunecat în povestea vieții sale, încă cineva care i-a ascuns adevărul și care a folosit-o.

— Nu am nimic să-i spun, a spus ea, dând înapoi..

— Nu este o invitație, este un ordin.

Adhara a înțeles brusc că zilele în care putea alege să lupte sau nu s-au terminat. Din universul pașnic în care a trăit timp de trei luni, ea s-a trezit catapultată în mijlocul războiului, unde singura cale de a supraviețui era zborul, singura salvare, oțelul. A simțit că a trecut o eternitate de când l-a ucis pe ucigașul lui Mira.

Lama pumnalului său strălucea, amenințător, și cei patru bărbați au înțepenit.

— Nu ai de ce să te temi de Oficianta Supremă. Nu ne forța să folosim forța, spuse soldatul.

Adhara s-a pus într-o poziție de atac.

— Pleacă, și nici eu nu va trebui să recurg la ea, a șuierat ea între dinți.

Patru săbii au alunecat din teacă.

— Pentru ultima dată... a insistat soldatul.

Adhara nu l-a lăsat să termine. Agilă și precisă, ea sare înainte. O primă fantă evitată. S-a aplecat pentru a evita lovitura care a urmat, s-a întors și a lovit un soldat în vintre. Un strigăt, iar omul era la pământ. Adhara i-a prins sabia din zbor și s-a pregătit pentru un alt atac.

Singurul duel cu săbii pe care și l-a amintit a fost cel pe care l-a avut împotriva ucigașului lui Mira. În rest, ea nu și-a amintit că a luptat vreodată; era ca și cum trupul său acționa singur, ca și cum învățăturile Observatorilor ar fi fost gravate adânc în trupul său. O creatură făurită după imaginea unei arme vii, știa instinctiv ce să facă.

O tăietură mare s-a deschis pe pieptul adversarului său, care a căzut în genunchi, cu degetele încleștate pe rană.

Adhara s-a întors, impasibil. Uneori a atacat cu pumnalul, alteori cu sabia. A continuat să lanseze lovituri, până când arma altui bărbat a zburat prin aer. Dintr-o dată, ceva s-a mișcat în spatele ei. S-a întors imediat, cu piciorul întins, iar piciorul i-a lovit maxilarul soldatului. S-a uitat în jur. Doi dintre adversarii săi gemeau pe pământ; altul zăcea pe spate, leșinat; Al patrulea era dezarmat. Lui i s-a adresat, arătând cu pumnalul.

— Spune-i Oficiantei Supreme că nu vreau să am de-a face cu ea. Și spune-i să nu mă mai caute, pentru că nu mă va prinde niciodată.

Bărbatul respira cu dificultate, dar nu părea îngrijorat. Umbra unui zâmbet i-a întins colțul buzelor. În același timp, Adhara a simțit o lovitură de pumn în gât, și o durere pâlpâitoare i s-a răspândit în spate.

«Cinci. Erau cinci», s-a gândit ea furios înainte de a se scufunda în inconștiență.

O bubuitură de roți a făcut-o să-și vină în simțiri. O rulare constantă, întreruptă de tremurături rare. Adhara a deschis încet ochii, cuprinsă de greață. Înainte să aibă timp să vadă unde era, a vomitat.

Îi exploda capul. A încercat să maseze locul unde fusese lovită; durerea a forțat-o să-și retragă mâna.

S-a uitat în jur. Era într-o trăsură îngustă, așezată pe o bancă confortabilă. Lângă ea, un recipient mic de metal. Adhara s-a aplecat și a văzut că conținea apă. L-a prins cu aviditate, iar lichidul proaspăt care i se scurgea în gât a ușurat-o mai bine decât un medicament.

A observat că mâinile și picioarele ei erau libere. Nu fusese legată. Plină de speranță, a încercat să împingă ușa trăsurii, era închisă de o încuietoare. Era prinsă în capcană.

O nouă izbucnire i-a străpuns capul și s-a gândit cu teamă că, în ciuda naturii concrete a durerii ei, acel cap nu-i aparținea. Adrass i-a spus adevărul: fusese creată de la zero. Mâinile ei au servit pe altcineva înaintea ei. Trupul ei își terminase deja parabola pământească: el a iubit, a suferit, a trăit o serie întreagă de emoții pe care ea nu și le mai putea aminti. Apoi au sosit Observatorii, și acest corp a fost adus înapoi la viață doar pentru a deveni o armă.

Doar sentimentele pe care le-a adăpostit pentru Amhal erau reale. Dragostea ei pentru el era vie, și ele au făcut-o și pe ea să trăiască. De aceea i s-a părut normal să-l găsească.

După ce a fugit de Adrass, ea plecase într-un sat pe care îl cunoștea la porțile Noului Enawar. Avea nevoie de mâncare și, mai presus de toate, de informații; indicii care ar putea dezvălui unde îl conducea San pe Amhal.

În hanul unde și-a petrecut timpul după micile ei colinde, erau doar câțiva invitați și o chelneriță. În timp ce-și înghițea masa ei frugală, ea a întrebat-o pe chelneriță despre un balaur care ar fi traversat cerurile cu o noapte sau două mai devreme.

— Acum două zile, exact.

— Am văzut-o! exclama cu o voce groasă un beț iv bătrân așezat la capătul unei mese, cu o cană în mâini.

— Așa e, da, bineînțeles că ai văzut-o, ca unicornul de acum două luni și creatura pe jumătate femeie, pe jumătate cal din luna anterioară, și-a bătut joc de el chelneriț a. Nu-l asculta, bea ca un burete!

— Îți spun că l-am văzut! a insistat tipul stând pe picioarele tremurătoare. Bestia asta a scos un strigăt teribil, un fel de șuierat care mi-a înghețat sângele. Chiar m-am gândit să renunț la băutură! Și apoi am mai luat o halbă, și frica a dispărut, a încheiat el cu un râs puternic.

Adhara a ghicit că omul nu mințea. Și ea auzise balaurul urlând, și știa cât de îngrozitor poate fi strigătul lui.

— Ai văzut unde se duce?

— La vest, a răspuns el, ca și cum un demon l-ar fi urmărit!

La vest, spre Țara Vântului.

— E război acolo.

Dar lui Adhara nu i-a păsat. Pentru a-l aduce Amhal înapoi în simțiri, ea ar fi mers peste tot, ar fi înfruntat orice pericol. Prin urmare, se îndreptă spre vest și, ca măsură de precauție, a preferat să avanseze prin pădure.

Dar, a fost urmărită și călătoria ei s-a terminat acolo, în acea trăsură înghesuită.

Își îngropă fața în mâini.

«Vreau doar să plec», s-a gândit ea. Apoi și-a dat seama că nu are unde să se ducă.

Trăsura s-a oprit în cele din urmă. Adhara a auzit încuietoarea întorcându-se, ușa s-a deschis încet. Ascultându-și doar instinctele și setea de libertate, ea a sărit și a fugit direct la omul care a deschis. L-a aruncat la pământ și a început să fugă. La câțiva pași distanță, o mână a apucat-o de gleznă. A căzut în față, iar maxilarul ei a lovit pământul violent. Pentru câteva secunde, nu a fost decât suferință.

— Putem spune că ești încăpățânată, domnișoară!

Era un soldat, cu fața la o palmă distanță de a ei.

— Unde o să te duci așa? E moarte peste tot acolo! Și te ducem să vezi singura persoană care ne poate salva de la dezastru. Unii oameni ar ucide pentru a avea o astfel de șansă!

Adhara strânse din dinți.

— Sunt imună, a scuipat ea.

După ce i-a aruncat o privire odioasă, bărbatul a ridicat-o și i-a legat încheieturile și gleznele cu o funie groasă.

— Tu ești cea care mă obligă, a mormăit, împingând-o în trăsură. Nu va dura mult, așa că încearcă să fii înțeleaptă și să nu ne mai crea probleme.

Ușa s-a închis cu o bufnitură, iar Adhara s-a trezit singură din nou.

Când au ajuns la Noul Enawar, doi soldați au coborât-o, i-au dezlegat picioarele și au condus-o de-a lungul bulevardelor pietruite ale orașului.

Toamna a nuanțat frunzișul copacilor cu roșu și galben, și un miros greu de humus și mușchi pătrundea în aer. Singura notă falsă din acest spectacol natural era tăcerea tulburătoare care învăluie orașul. Abia a trecut o săptămână de când Adhara fusese acolo, și totuși totul se schimbase. Străzile erau aproape goale, iar celor câțiva oameni care se aventurau acolo și-au pus o batistă îmbibată în esențe pe gură și pe nas. Ici și colo, se puteau vedea siluete curioase îmbrăcate în robe ample de magician și cu fața ascunsă sub măști cu ciocuri ascuțite. Gărzile și soldații înarmați se îngrămădeau, în timp ce supraviețuitorii epidemiei se ascundeau pe cele mai ascunse alei, unii cu fețele abia marcate, alții complet desfigurați.

Pentru prima dată, Adhara s-a văzut ca un intrus. Era în mijlocul *celorlalți.* Alții care nu mai erau ca ea. Acele creaturi înspăimântate care s-au rătăcit în calea ei erau cele vii. S-au născut din pântecele unei femei, au avut o copilărie de neuitat și un mormânt care îi aștepta la sfârșitul drumului lor. Ea era carne moartă. Nu avea tată sau mamă și nici o amintire care să-i spună cine era, de unde venea. Născută din neant, dintr-o dată nu le mai putea privi în față, pentru că ochii lor i-au spus direct că nu aparține lumii lor.

Ea și-a plecat capul și și-a ținut ochii ferm fixați pe pământ, concentrându-se pe alternanța regulată a picioarelor ei pe pietre.

Cei doi soldați s-au oprit în fața unui palat impunător, cu o fațadă decorată cu marmură albă și plăci de cristal negru. Adhara s-a speriat. Era palatul Consiliului. Acolo era Curtea, sau ce a mai rămas din ea.

Gardienii trebuie să-i fi simțit mușchii încordați, în timp ce-i creșteau presiunea asupra brațelor.

— Haide! a ordonat unul dintre ei.

Adhara se supune fără tragere de inimă, cu capul mereu plecat. Au traversat coridoare pline de soldați. Mulți dintre ei au observat-o, poate au recunoscut-o. Cine știe ce gândeau despre ea acum la Curtea? Aveau de gând s-o aresteze și s-o condamne pentru trădare? Toată lumea trebuia să știe de ce a plecat, și cu siguranță era văzută ca un complice în asasinarea regelui.

S-au dus în subteranul închisorii, care miroasea a moarte. Un magician îi aștepta în fața unei celule închise, cu masca atârnând deasupra pieptului ei. Adhara a recunoscut-o imediat: era Dalia, asistenta Theanei. Și-a amintit de fața copilărească și de zâmbetul ei sincer. Doar că era palidă și nu mai zâmbea.

— Stăpână... a spus unul dintre soldați, de mers pe jos un pas.

Dalia l-a întâmpinat dând din cap la el, apoi a arătat spre încheieturile lui Adhara.

— De ce frânghiile?

— A încercat să scape. Nu era altă cale.

— Ordinele Oficiantei Supreme au fost clare, totuși.

— A fost, de asemenea, foarte clară că o voia pe această fată cu orice preț.

Asistenta i-a aruncat soldatului o privire elocventă.

— E cu mine acum, poți pleca.

Cei doi bărbați au plecat, iar Dalia a luat-o pe Adhara de braț.

— Îmi pare rău că te-au maltratat. Au acționat împotriva voinței Oficiantei Supreme.

Adhara a împietrit, dar s-a lăsat condusă într-o cameră mică, îngustă, slab luminată. Rafturi încărcate cu cărți, fiole și borcane acopereau pereții. În fundal, a văzut o masă încărcată cu pergamente și cărți în spatele cărora era așezată Theana. Oficianta Supremă se apleca peste manuscrisele ei, complet absorbită de muncă, cu părul alb în dezordine și fruntea săpată cu riduri adânci. Părea chiar mai în vârstă decât ultima dată când a văzut-o Adhara.

Asistenta s-a înclinat profund.

— Excelență, fata e aici.

Adhara nu făcu nici un gest, cu pumnii legați la piept.

Theana s-a uitat în sus și a pus jos pana de gâscă cu care scria. S-a ridicat încet, ca și cum ar fi avut nevoie de un efort imens.

— Bine ai venit, a spus ea.

Adhara nu a răspuns.

— Dalia, lasă-ne singure, a adăugat bătrâna.

Fata s-a înclinat și a părăsit camera.

Theana s-a apropiat să-i dezlege legăturile, iar Adhara s-a speriat la atingerea degetelor ei.

— Lasă-mă să plec, i-a șoptit.

Theana a privit-o în ochi.

— Nu ești prizonierul meu.

— Gărzile tale m-au capturat și m-au încuiat într-o trăsură. Ce vrei de la mine?

Privirea Theanei a pâlpâit.

— Situația s-a precipitat, a explicat ea, așezându-se. Evenimentele recente au adus regatul la marginea prăpastiei.

Într-o clipă, Adhara îl revede pe Amhal omorându-l pe Neor. Ea a înlăturat cu toată puterea ei această amintire din mintea ei.

— În timp ce prietenul tău îi tăia gâtul regelui, elfii ne atacau granițele.

Această revelație a lovit-o pe Adhara ca o palmă. Elfii?

Theana avu un zâmbet amar în fața privirii ei uimite.

— Ei sunt cei care răspândesc boala, și acum că ne-au decimat, și-au început războiul de cucerire. Evident, vor să preia Lumea Pământeană.

Adhara a încercat să-și controleze tremurul mâinilor.

— Nu înțeleg cum mă afectează asta.

— Eram oarbă. Pentru o lungă perioadă de timp am refuzat să mă confrunt cu realitatea, am subestimat semnele. Acum sunt convinsă că Marvash este din nou aici. Și că tu ești Sheireen, Consacratul destinat să-l învingă. Am plecat din Țara Apei ca să vin să mă asigur personal de asta.

Din nou aceste cuvinte, la fel ca cele ale lui Adrass.

— Nu există nici un Marvash, nici un Consacrat. Sunt doar legende stupide!

Adhara sare, încleștându-și pumnii până când îi albește.

— Când armata s-a dus după Amhal, au descoperit ruinele vizuinei Observatorilor. Un loc pe care-l cunoști bine... a continuat Theana.

Un fior lung a trecut prin spatele lui Adhara.

— Știu totul, șopti magiciana. Adhara, trebuie să fiu sigură că ești Sheireen. Există modalități nedureroase de a verifica acest lucru.

— Ajunge! a strigat fata. Toți vreți ceva de la mine, toți căutați să-mi impuneți un destin care nu-mi aparține, dar eu... am ales o altă cale!

— Și care este?, a răspuns Theana. Tot ce ai trăit a dispărut. Learco este mort, Doubhée este pe câmpul de luptă, Amina a fost ascunsă în camera ei de zile întregu. Curtea nu mai există,

și ființa în care ai avut cea mai mare încredere a fost cea care a distrus-o.

— Numai eu știu ce este în inima lui Amhal, a șoptit Adhara.

— Amhal și San sunt cancerul care a mâncat Pământul Soarelui, am înțeles-o prea târziu. Cu toate acestea, încă o putem rezolva.

— Nu cu ajutorul meu.

— Nu înțelegi...

— Nu e nimic de înțeles.

Au rămas nemișcate, fiecare la un capăt al mesei plină de cărți, separate de un abis.

— Vei rămâne aici, spuse Theana.

Adhara a scos un zâmbet.

— În sfârșit, te arăți așa cum ești. Vrei doar să mă folosești, așa cum au făcut-o și Observatorii.

Theana și-a contractat maxilarul, încleștat până la refuz.

— Ce mi-au făcut e corect, după părerea ta? A fost doar pentru a mă crea dintr-un cadavru? Să mă torturezi, să mă modelezi ca pe un fel de armă condamnată la moarte și sacrificiu?

Adhara se apropia de Theana cu un aer amenințător, cu fața aproape lipită de a ei.

— Dacă asta ne va salva... Poate că da, a replicat Oficianta Supremă, impasibil.

— Trădătoareo! a exclamat Adhara.

Theana a fluturat un clopoțel, și doi gardieni au apărut în prag.

— Luați-o.

Adhara a vrut să se arunce asupra Oficiantei Supreme, dar oamenii au imobilizat-o și au pus-o la pământ, cu un braț la spate. Cu pieptul zdrobit de podea, respira cu dificultate.

— Duceți-o la închisoare, a ordonat Theana.

Gardienii au schimbat o privire incredulă.

— M-ați auzit? Duceți-vă!

Adhara, urlând, a fost târâtă pe coridoarele palatului.

— Ai devenit exact ca ei! Ești o trădătoare! a plâns ea.

Ecoul vocii sale era amplificat de-a lungul subteranului. Theana și-a acoperit urechile ca să nu o audă.

2

Calea care duce la rău

Cei doi bărbați s-au înfruntat, separați de cele două arme încrucișate. Oțelul unui paloș uriaș împotriva cristalului negru al unei săbii celebre, cea a lui Nihal. În jurul lor, rumoarea continua cu o ploaie ușoară de toamnă.

San a fost cel care a pus capăt așteaptării. Un atac jos, gata imediat. Amhal a pătruns în garda sa cu ținta spre inima sa, dar lovitura sa a lovit o barieră de argint într-un voleu de scântei. San a profitat de surpriza lui pentru a-i smulge arma și a-l doborî. O secundă mai târziu, Amhal avea propria sabie îndreptată spre gât.

— Ți-am spus deja. De îndată ce vezi o barieră magică, trebuie să începi să-ți faci griji.

Tânărul s-a uitat la el plin de furie.

— Ce? Te-am bătut cinstit, mi se pare, a spus San, fără a se lăsa influențat.

— Ai dreptate, oftat Amhal. Nu-mi place să pierd, asta-i tot.

— Asta e normal. Dar cu cât te antrenezi mai mult, cu atât ai mai multe șanse să eviți acest inconvenient în viitor.

I-a întins mâna ca să-l ajute să se ridice.

Trecuse doar o săptămână de când totul se schimbase. Concentrându-se, Amhal încă mai putea simți corpul abandonat al lui Neor sub degete, mirosul sângelui său.

A dat din cap. Trebuia să nu se mai gândească la asta, altfel se va îmbolnăvi din nou. Ca în prima zi.

Și-a vomitat măruntaiele. Și totuși, ce plăcere a simțit să-și bage sabia în gâtul regelui! În cele din urmă, s-a simțit liber. El a făcut alegerea, a făcut un gest fără întoarcere, eliberându-se de îndoială o dată pentru totdeauna.

La început, a încercat să nu pună întrebări. Călărind în spate pe balaurul lui San, el nici măcar nu l-a întrebat unde se duc. Cu simțurile anesteziate, a simțit doar o durere vagă în piept. Poate că amintirea vechiului său sine se lupta să nu dispară. Oricum, știa că a făcut ceea ce trebuia să facă.

În a doua seară, în timp ce campau în jurul focului, San i-a spus:

— Ascultă cu atenție, pentru că ceea ce am să-ți spun este adevărata poveste a Lumii Pământene, cea care a făcut-o să avanseze de la începuturile sale.

Povestea lui a fost plină de detalii. I-a spus despre Marvash, Sheireen, apoi despre Nihal și Aster.

— Aster a fost un Marvash? Amhal era uimit.

— Da, așa este.

— Dar i-am citit povestea, am auzit-o povestită... el, ceea ce a vrut el a fost să salveze lumea.

— Nu toți Distrugătorii sunt la fel. Fiecare are propriile sale caracteristici și propriul mod de a-și îndeplini misiunea. Aster credea că salvează Lumea Pământeană, în timp ce prin el Leish, primul Marvash din istorie, o distrugea. O glumă excelentă, nu crezi?

San a luat o înghițitură lungă de bere.

— Cu toate acestea, în oameni ca noi, Leish se manifestă într-un mod diferit.

Amhal a simțit o lovitură în inimă.

— Noi? a repetat cu o voce tremurândă.

— Noi suntem Distrugătorii, și destinul nostru este să maturăm totul în calea noastră. Această furie de a ucide, acea dorință neobosită de sânge care crește în tine, este sigiliul lui Marvash.

Amhal, ametit, și-a simțit măruntaiele contractându-se.

— Asta nu e posibil... a șoptit.

— Dacă te gândești la asta și te gândești la viața ta, vei vedea că ai știut dintotdeauna.

Frica de puterea lui, oroarea furiei sale. Acea furie oarbă care l-a făcut invincibil în luptă. Totul a căpătat o nouă semnificație în lumina acestei revelații.

Amhal și-a trecut mâinile prin păr, înfigându-și degetele în creștet. S-a simțit murdar, blestemat.

— Nu vreau!

San a râs.

— Ce vrei tu nu contează. Contează cine ești. Gândește-te la Tiran, la ideile lui nebunești, la dragostea lui nemărginită și totuși zadarnică pentru acest Pământ.

Ridicase vocea, aproape cu dispreț.

— Credea că salvează totul, punând totul în ordine. În realitate, el pur și simplu a dus la îndeplinire ceea ce a fost născut să facă. Nimeni nu scapă de destinul său.

— Atunci aș prefera să mor, a spus Amhal, și aceste cuvinte aproape l-au eliberat.

Pacea mormântului, liniștea infinită a neantului. Nu tânjise des după acest tip de odihnă, fără să îndrăznească să recunoască?

San l-a privit furios.

— Văd că nu înțelegi.

S-a apropiat de fața lui cu a lui și l-a privit drept în ochi.

— Uită-te în jurul tău. Câte războaie a cunoscut această bucată blestemată de pământ și câte vor mai fi?

— Eram în pace, protestă băiatul.

— O pace pe care Learco a construit-o cu arme, ucigându-și chiar și propriul tată. Cât despre Theana, ea nu a ezitat să ordone exterminarea Observatorilor. Cu mii de ani în urmă, elfii au trăit aici în pace, de asemenea, înainte de a fi forțați să se exileze. Cât timp crezi că ar fi trecut până când altcineva ar fi rupt această liniște? Pot să te asigur că cineva deja acționează dinainte de a te lua pe tine chiar, și în câteva zile vei vedea cu ochii tăi.

— Și ce? Sennar însuși a spus asta. E un ciclu.

Mâinile lui Amhal tremurau, iar gheața îi îmbrățișa inima.

— Distrugerea nu înseamnă neapărat să pui capăt la tot. Un membru cangrenos trebuie tăiat. O să-ți amputezi brațele, dar o să trăiești. Amhal, noi suntem leacul!

— Nu-mi vine să cred! a strigat băiatul.

— Chiar așa? În aceste condiții, de ce l-ai ucis pe Neor? Pentru că ți-ai acceptat natura. Această minciună pe care ți-o spui încă din copilărie, acest Amhal bun și blând care luptă în numele binelui, te agăți de ea atât de mult încât este ca o a doua piele. Dar este și va rămâne o minciună. Amhal, suntem moartea unei epoci. În istorie, nu este întotdeauna Sheireen cel care câștigă, ca în cazul bunicii mele Nihal. Uneori Marvash câștigă.

Jăratecul a izbucnit în flăcări. Amhal se uitase la San în tăcere, cu fața luminată de strălucirea tremurândă a flăcărilor.

— De fiecare dată când unul dintre noi a triumfat, lumea a ieșit mai bine. Pentru că acest Pământ trebuie curățat din când în când. Numai sângele curăță păcatele și îți permite să o iei de la capăt. De aceea am fost creați, pentru a purta greutatea

greșelilor altor oameni. S-ar putea să ne blesteme, poate chiar să ne șteargă din memorie, dar vor trebui să trăiască cu noi. Noi suntem adevărații eroi ai Lumii Pământene.

În ochii lui Amhal, San devenise brusc imens. Era ceva teribil în cuvintele sale, dar, de asemenea, ceva măreț. Toată puterea unei forțe care a animat Lumea Pământeană timp de secole, măreția unui rău extrem, absolut, necesar. Voia să fie ca el? Sau era deja?

— Toate acestea pot părea de neconceput pentru tine în acest moment. Când am aflat cine sunt, m-am gândit și la moarte. Așa faci și tu acum. Cu toate acestea, te rog să aștepți și să reflectezi. Gândește-te la toate încercările tale zadarnice de a te schimba. Nu putem fi buni și rezultatul istoriei ne condamnă la o soartă tristă. Ești gata să accepți?

Era prea mult pentru Amhal. Simțea că-i va exploda capul; tot ce voia era să nu mai sufere.

— Nu trebuie să-mi răspunzi acum. Dar vreau să știi că, urmându-mă, deja îți urmezi calea.

San a turnat apă pe foc, iar întunericul a cuprins mica poieniță.

— Dormi. A fost o zi lungă.

În acea noapte, un coșmar i-a stricat somnul lui Amhal. Adhara și Mira călătoreau cu el printr-o mlaștină pustie, cu o atmosferă putredă. Corpurile lor se descompuneau cu fiecare pas, dar nu era dureros. Dimpotrivă, albul lăptos al oaselor care au apărut sub piele era liniștitor. Apoi, un vânt puternic și parfumat a măturat totul și Amhal a rămas singur să-și admirare trupul slăbit, ca născut a doua oară în puritatea răului. În neantul prăfuit care îl înconjura, el a prins garda sabiei sale și în cele din urmă s-a simțit liber.

— Unde mergem?, a întrebat Amhal, când s-au întors la drum.

— Pe Pământul Apelor. Ne așteaptă cineva.

Înainte ca San să termine, limbi de foc i-au lins coada balaurului său.

Doi oameni pe un dragon îi urmăreau. Cavalerii Țării Soarelui, probabil trimiși de Doubhée sau de cel căruia i-a încredințat frâiele puterii.

— La naiba... Nici măcar nu o am pe Jamila cu mine, spune Amhal printre dinți.

San avea un zâmbet feroce.

— Nu avem nevoie de ea.

Făcând o întoarcere bruscă, s-a repezit direct la dușmanii săi.

— Ai grijă de cel din dreapta, eu am grijă de celălalt, a ordonat el.

— Ce? bâlbâi Amhal.

Confruntarea era iminentă. S-a ridicat vioi, cu o mână pe apărătoarea sabiei sale, și când a venit timpul s-a aruncat în gol. Pentru o clipă, era ca și ar zbura. Cu toate simțurile ascuțite, corpul său încordat spre luptă. De data aceasta nu și-a controlat furia, nu a căutat să-și nege setea de sânge. I-a dat drumul și s-a simțit invincibil.

«De aceea m-am născut.»

În timp ce San, pe balaurul său, se lupta cu al doilea adversar, s-a agățat cu un braț de spatele dragonului și l-a înjunghiat cu un cuțit, pe care îl ținea mereu în cizmă în lateral. Un urlet a rupt aerul. Amhal l-a ignorat, a sărit în sus și a evitat rapid lovitura cavalerului. Purta culorile Armatei Unitare.

«Ca și mine», a gândit el, dar imediat a alungat acel gând și s-a concentrat pe acțiune. S-a aplatizat pe spatele dragonului, unde loviturile inamicului său nu puteau ajunge, i-a smuls pumnalul și l-a înfipt de mai multe ori în carnea dură. Sângele iese în valuri mari. Cavalerul a încercat să-și forțeze dragonul să-l arunce pe atacator, dar deja mișcările sale erau mai lente, mai stângace. Amhal și-a scos arma pentru ultima dată și a lovit animalul cu precizie. Cunoștea bine anatomia dragonilor, știa care erau slăbiciunile lor. Amintirea lui Jamila l-a lovit pe neașteptate. De câte ori a dormit lângă ea, ascultând bătăile lente și puternice ale inimii ei?

Dragonul tremura, iar aripile sale tremurau aproape până la punctul de închidere. Apoi a început o coborâre inexorabilă în pădurea de sub ei.

Amhal s-a agățat de o aripă. Suspendat în gol, a privit căderea cu receală și a așteptat să fie la câțiva metri de pământ pentru a evoca vraja de zbor, una dintre primele pe care le-a învățat de la maestrul său. Și-a luat impulsul și s-a ridicat în aer, în timp ce dragonul a căzut ca o piatră. Vederea sângelui său care curgea pe pământ nu a trezit nici o emoție în el. Pur și simplu și-a pus

mâna pe apărătoarea sabiei sale, gata să reia lupta. Nu au căzut de la o înălțime foarte mare, s-ar putea ca cavalerul să nu fi murit.

Avea dreptate: lovitura a venit din spate. A parat-o cu ușurință. S-a rotit și a atacat cu toată furia pe care o avea în corp. Armura adversarului i-a dat acestuia un avantaj și l-a forțat să se retragă. Trebuia să găsească o cale de ieșire, să-l ia prin surprindere. Încă o dată, magia i-a venit în ajutor: a trebuit doar să-și atingă sabia șoptind cuvintele formulei, iar celălalt a înghețat, dezorientat. Amhal a înfipt lama arzătoare din abdomenul inferior al cavalerului, pe care nici armura, nici jambierele nu îl protejau. Era o gâfâire sinistră, iar urletul rănitului a umplut câmpia.

Bărbatul s-a prăbușit în genunchi și Amhal l-a atacat. Lovind pentru a provoca durere. Lovind, chiar dacă adversarul său era învins, fără apărare.

«Asta sunt eu», s-a gândit el, arucând casca cavalerului cu vârful sabiei sale.

Fața lui îi era cunoscută. Îl cunoștea pe acest om, fusese unul dintre camarazii săi de arme. În prima zi de ucenicie cu Mira, chiar a stat lângă el în sala de mese.

— Cum ai putut? răsuflă muribundul.

Amhal s-a uitat la el o clipă, ca și cum ar fi fost prins în flagrant. Apoi s-a adunat. Cu dinții încleștați, și-a făcut sabia să descrie arcul său mortal. Bărbatul s-a prăbușit la pământ, fără viață. Nimănui nu ar trebui să i se permită să se îndoiască de acțiunile sale. Făcuse ce trebuia să facă.

În a șasea zi, San și-a scos hamurile de pe balaur.

— Suntem prea vizibili cu ea, a spus el. E mai bine să mergem pe jos în continuare. Oricum, ea știe drumul și va evita dușmanii.

Într-adevăr, restul călătoriei a fost mai liniștit. Au întâlnit doar câțiva oameni: soldați care veneau de pe front, hoți. I-au ucis pe toți fără ezitare, ca să nu fie recunoscuți și să le fure proviziile.

Dar indiferent cât de mult a ucis, Amhal încă nu s-a simțit eliberat de suferință, de remușcări, pentru cel care a fost.

— Nu-mi spui unde mergem, a mormăit într-o zi, uitându-se în ochii lui San.

S-a apropiat și s-a așezat lângă el.

— Tu ești cel care i-a găsit, îți amintești? Acele ființe ciudate, cu părul verde și ochii mov...

Cei doi ticăloși care au atacat-o pe Adhara și pe care Amhal i-a ucis.

— Sunt elfi. Și au venit să revendice Lumea Pământeană. Ne vom alătura lor.

3

SHEIREEN

Ușa s-a deschis brusc. O rază de lumină o orbește momentan pe Adhara. Nu putea spune cât timp a fost închisă; în orice caz, suficient ca ochilor ei să-i fie dificil să se obișnuiască cu lumina stălucitoare.

Erau doi. Au tras-o de brațe și au luat-o.

De data asta, nu a opus rezistență. Încarcerarea a epuizat-o și i-a zdrobit hotărârea. S-a simțit obosită, obosită mortal. În întunericul celulei ei, nu a încetat să se gândească. Ce i-a spus Theana era adevărat. Afară, nu-i mai rămăsese nimic. Nicăieri. Fuga nu avea nici un sens.

Au dus-o într-o aripă pe care nu o cunoștea. Aspectul palatului er modificat de când locuise ea acolo. Nici o cameră nu avea aceeași funcție. Frații Fulgerului au intrat în posesia unui etaj întreg, stabilindu-și laboratoarele, sălile de cult și statuile lui Thenaar. Una dintre ele a apărut brusc în fața lui Adhara în mijlocul unui coridor. Avea o sabie într-o mână și un fulger în cealaltă, purtând comportamentul sever al unui zeu fără compromisuri, dar corect. Thenaar se uita fix la ea de la înălțimea puterii sale în timp ce ea se târa prin noroi, și l-a urât din tot sufletul ei.

Au intrat într-o cameră mare, cu un tavan înalt boltit. Torțele de pe pereți aruncau reflexii tremurânde, înlocuind strălucirea slabă care se filtra prin vitralii. În centrul camerei, o masă acoperită cu o pânză de catifea albastră, care părea să ascundă ceva.

Theana, înfășurată într-o tunică lungă neagră, se sprijinea de peretele din spate, unde întunericul era cel mai gros.

— Puteți pleca, le-a spus ea gardienilor.

Soldații au salutat rapid și au ieșit închizând ușa grea din lemn.

— Îmi pare rău pentru tratamentul pe care l-ai primit, a spus Theana când au fost singure, dar nu te-am putut lăsa să pleci până nu știam.

Adhara nu a răspuns.

Magiciana a oftat și a început să meargă înainte și înapoi, stângându-și mâinile.

— Într-o zi îndepărtată, a spus ea, într-o cameră ca asta, un tânăr a venit să-mi spună că sfârșitul timpului era aproape. Nu mi-a venit să cred. L-am alungat și chiar i-am persecutat discipolii.

Adhara s-a prefăcut că nu ascultă.

— Ani mai târziu, acest tânăr te-a creat, a continuat bătrâna, coborându-și vocea. Ca rezultat, Distrugătorii au apărut, regele meu este mort și din Lumea Pământeană nu mai este nimic, doar ruine. La granițele noastre, elfii au început să ia înapoi ceea ce a fost odată al lor. Câți oameni au murit din cauza nu-ului pe care l-am spus în acea noapte? Câte vieți aș fi putut salva dacă l-aș fi ascultat pe acel băiat?

S-a apropiat de masă. Degetele ei noduroase au prins catifea și au tras-o. Pânza a alunecat pe pământ, descoperind o suliță de o măiestrie splendidă. Era lungă, cu un vârf fin și un mâner frumos decorat în jurul căruia două șiruri verzi erau înfășurate, terminat cu flori viu colorate.

— O recunoști?

Deși Adhara nu a văzut-o niciodată, știa ce este, pentru că cineva i-a insuflat cu forța amintirea în memorie. Acest obiect îi aparținea, așa cum a aparținut anterior semenilor săi.

— Nu.

Theana a zâmbit.

— Mă minți. O văd în ochii tăi. Este sulița lui Dessar, a adăugat ea, unul dintre atributele Consacratului, un obiect de o putere imensă pe care eu însumi am încercat să-l folosesc cu ani în urmă.

Și-a plecat capul.

— Ne-a fost furată, dar am găsit-o. Era în bârlogul Observatorilor, locul de unde ai venit.

Adhara și-a înghițit saliva.

— Am luat-o pentru a o salva pe regină de la moarte sigură, și nu s-a întâmplat nimic. Doar Sheireen o poate activa. Tot ce trebuie să faci e s-o atingi.

Fața Theanei tremura sub tensiune.

— Ia-o, spuse ea.

Adhara nu s-a mișcat.

— Nu te costă nimic.

Fata a dat din cap, impasibil.

Privirea Theenei a devenit rece. Avea o asemenea determinare, o astfel de furie în ochi că pentru un moment Adharei i-a fost frică. Magiciana a profitat de acest moment de ezitare pentru a o apuca de mâini și a o forța să atingă metalul.

— Nu! a urlat disperată în timp ce se înălța pe vârful picioarelor.

În ciuda aspectului ei fragil, Theana avea o prindere puternică. Adhara a încercat la început să se elibereze, apoi brusc mâna ei a tremurat ascultător în jurul mânerului, ca și cum s-ar fi supus unei chemări de la distanță. O lumină orbitoare a invadat camera, iar Adhara a simțit puterea scuturând-o din cap până până-n picioare. A țipat, a aruncat arma în fața ei și a căzut în genunchi.

În același moment, toate torțele s-au stins. Nu era decât strălucirea slabă a făcliilor și respirația gâfâită a celor două femei. Theana a fost aruncată violent la pământ.

Adhara și-a acoperit ochii cu mâinile și a apăsat cu toată puterea pentru a alunga amintirea a ceea ce tocmai se întâmplase. Dar nu putea nega: puterea a apărut de la ea, sulița s-a activat. Adrass i-a spus adevărul.

— Tu ești Consacratul, a spus Theana dintr-o suflare.

Adhara s-a ghemuit la picioarele mesei și a plâns încet. Era începutul sfârșitului.

Din nou întunericul celulei sale. A fost luată înapoi imediat ce Theana a terminat cu ea.

Adhara zăcea pe podeaua înghețată, fără putere, când a auzit o zgârietură constantă. La început a crezut că sunt șobolanii, apoi a văzut o voce subțire strigând-o.

— Adhara, ce s-a întâmplat? Ești aici?

Inima i-a sărit din piept. Știa vocea aia. S-a ridicat vioi și și-a lipit urechea de ușă.

— Amina? a șoptit, neîncrezătoare.

— Da, eu sunt.

Adhara a simțit că ceva se destramă în pieptul ei.

— Ce faci aici?

— Am venit după tine.

Fereastra prin care i-a fost transmisă mâncarea s-a deschis cu un zgomot metalic. Adhara s-a uitat afară. Era Amina, și în

același timp, nu era ea. Fața ei, palidă, scobită, își pierduse curbele copilărești. Părul său era foarte scurt, tăiat neîndemânatic, dar mai presus de toate expresia ei trăda semnele unei suferințe imense. Într-o clipă, Adhara retrăi momentul în care tatăl său a fost ucis. A fost acolo, a participat la scena.

Purta o tunică simplă, de o curățenie îndoielnică. Adhara n-a văzut-o niciodată atât de neglijată. Fetița i-a adus prânzul.

— Amina... a murmurat incercând să-și strecoare degetele spre ea prin ferestruică.

Prințesa i-a dat farfuria.

— Ia asta mai întâi.

Adhara și-a pus masa pe podea și a reușit în sfârșit să-i strângă mâinile prietenei ei. Erau slabe și îngheațate. Cine știe ce a îndurat în ultimele zile, ce fantome i-au populat singurătatea. Răvășită și nefericită ca și ea, Adhara s-a simțit și mai aproape de ea.

— Cum ai ajuns aici?

— Oamenii sunt incredibil de înțelegători cu orfanii, a răspuns Amina. Tot ce trebuia să fac era să cer să mi se permită să-ți aduc să mănânci.

Vocea ei era uscată, lipsită de emoție. Adhara era șocată de disprețul cu care rostea cuvântul «orfani».

— Știu cum să iau cheile de aici, a continuat Amina. Cu toate acestea, zona este plină de gardieni, nu va fi ușor să scapi.

— Amina, nu cred...

— Dar știu cum să le distrag atenția. Fii gata, bine?

Prin fanta ferestrei, Adhara a observat fixitatea ciudată a privirii ei.

— Nu vreau să-ți fac probleme, a spus ea.

— Locul tău nu e aici, și nici al meu.

Adhara voia să riposteze. Amina s-a întors brusc.

— Vin, a șoptit ea.

Și înainte de a închide fereastra, ea a adăugat:

— Mâine. Pregătește-te.

— Te-ai simțit bine să-ți vezi prietena ieri?, a întrebat Fea.

Mâna mamei ei a zăbovit în părul ei. Amina, întinsă pe pat, nu a răspuns. Acest contact nu i-a oferit căldură sau confort. Fea era distantă, ca întotdeauna.

— Te înțeleg, fiica mea, dar trebuie să reacționezi, nu trebuie să lași durerea să pătrundă în tine. Măcar ai pe cineva cu care să-ți împărtășești durerea. Pentru că este, de asemenea, a mea, fără îndoială.

Ce ar putea ea să știe, dimpotrivă, ea care nu a înțeles-o niciodată? Cum și-a putut imagina durerea sfâșietoare care se transforma treptat în furie? Viața ei s-a oprit când Amhal i-a tăiat gâtul tatălui său. Amina de altădată nu mai exista.

Fea s-a ridicat, a mers încet la ușă, pe care a închis-o în spatele ei.

Amina a așteptat să audă sunetul pașilor ei diminuându-se pe hol, și apoi s-a ridicat la rândul ei. În ea era un calm ciudat, calmul cuiva care, după zile și zile de incertitudine, a luat în sfârșit o decizie.

A scos pumnalul de sub pernă. O armă veche pe care a furat-o dintr-una din sălile abandonate ale acestui palat pe jumătate pustiu. Și-a trecut degetul arătător peste vârful ei ciobit. Păcat că dacă ar fi într-o stare mai bună, ar găsi o cale să-și ia altul.

Și-a dat jos halatul și și-a pus hainele pe care le pregătise: o cămașă largă, o vestă din piele și pantaloni. Ținuta cea mai potrivita pentru viața ei viitoare ca luptător. Și-a băgat pumnalul în curea și s-a asigurat că drumul e liber. În acea după-amiază, a făcut o frânghie legând cearșafuri și haine împreună. A înfășurat-o bine de un picior al masei grele și a adus-o la fereastră. Apoi a luat amnarul. Mâinile nu îi tremurau, inima îi bătea încet. Lemnul, țesăturile, totul s-a aprins repede. Pentru câteva secunde s-a uitat la flăcările care îi devorau camera. Era sfârșitul unei ere, botezul focului unei noi Amina.

De îndată ce fumul a început să-i ardă gâtul, s-a lăsat să alunece în jos. Ghemuită în umbră, a așteptat să audă primele țipete, târându-se pe coridoare și coborând în temnițe.

Pe fondul haosului provocat de incendiul care s-a extins la etajele superioare, nimeni nu i-a acordat atenție. Mai mult decât atât, Adhara era singurul prizonier, și a fost arestată la ordinele

Oficiantei Supreme și nu a Regelui, vigilența din jurul ei era mai mică.

Amina nu a întâlnit nici un suflet viu. Gardianul însărcinat cu celulele s-a dus să vadă ce se întâmplă, lăsând cheile atârnate de un cui în spatele cabineu sale. Un obicei prost pe care în aceste vremuri tulburi nimeni nu i l-a reproșat vreodată. Amina trebuia doar să le ia.

S-a oprit să se odihnească în fața ușii celulei, cu inima bătând tare, și a băgat cheia în încuietoare. A încercat s-o întoarcă. Nu era nimic de făcut. A încercat a doua oară, cu mâinile transpirate.

— Amina, tu ești?

Vocea răgușită a lui Adhara.

— Pregătește-te, a răspuns fetița.

O lovitură, mai puternică decât celelalte, și încuietoarea a sărit.

— Hai, vino!

Adhara a ieșit cu un pas nesigur și Amina a sprijinit-o cu un braț.

— Trebuie să mergi singură, avem foarte puțin timp!

Dezorientată, Adhara i-a permis să o conducă prin labirintul de coridoare și scări care o separau de libertate. Nu erau gardieni la vedere, doar un miros pătrunzător de fum.

— Unde sunt toți?

— Nu e momentul, înainte!, i-a răspuns prietena ei.

Cele două fete au ieșit din închisoare aproape fugind. Au ajuns la parter, și pentru prima dată de zile întregi, Amina a zâmbit: erau aproape acolo. Ieșirea era la doar câțiva pași distanță, când, la cotul unui coridor, au dat peste un gardian. Pentru o clipă, cei trei s-au uitat unul la altul, pietrificați. Apoi bufnitura unei lovituri, iar paznicul s-a prăbușit inconștient la pământ. Adhara îl lovise și deja se apleca să-și ia arma. O grimasă de dezgust i-a zdruncinat fața.

— Te simți bine? a întrebat Amina, încă ametița.

— Da, a răspuns fata ferm.

I-a luat mâna și de data asta ea a fost cea care le-a ghidat evadarea.

Ușa le-a apărut ca un miraj. O gură căscată pe întunericul nopții și pe calmul înșelător al unui oraș în agonie, pe o libertate incertă.

Dintre cele două santinele care o păzeau, a mai rămas doar una, care cu siguranță nu se aștepta la un atac din interiorul palatului. Adhara s-a apropiat și l-a doborât imediat.

Mirosul nopții și tăcerea ei le-au amețit. Adhara s-a întors ușor și a văzut strălucirea roșiatică a focului arzând de la cel puțin patru ferestre de la etajul superior.

— Amina... a murmurat. Amina, ce ai făcut?

Fetița nu s-a întors. Și-a strâns mâna înghețată în jurul încheieturii mâinii ei și a continuat să alerge.

4
PRINȚUL

Doubhée contempla în tăcere ceea ce mai rămăsese din camera nepoatei sale - doar pereți înnegriți și mirosul înțepător de fum.

— Nu m-am gândit niciodată că... a început Fea.

«Este complet pe lângă, s-a gândit Doubhée. Și cum să îi dovedești că se înșeală? O nouă tragedie, după moartea soțului ei. »

Și-a strâns pumnii. Ce a mai rămas din familia regală acum?

— O vom găsi, a întrerupt-o ea.

Și-a privit nora în ochi și i-a pus mâna pe umăr.

— O să-mi pun oamenii pe urmele ei. Al ei și al Adharei.

Pentru că focul era doar un mijloc de eliberare a fetei, nu era mare lucru de ghicit. Astfel, nu numai că au pierdut-o pe prințesă, dar și, potrivit Theanei, singura armă capabilă să împiedice înaintarea elfilor.

Doubhée, pe de altă parte, nu a crezut niciodată în profeții sau religie. Această poveste a Consacratei i s-a părut doar o momeală, ultimul refugiu al unui popor care renunțase la orice speranță. Dar ea i-a spus Theanei același lucru ca și lui Fea cu câteva secunde mai devreme: «O voi aduce înapoi la tine. Oamenii mei sunt urmăritori excelenți. »

Regina a mers cu un pas hotărât pe coridoarele devastate ale palatului. Focul. Incendiul a devastat o mare parte din etajul al treilea, dar nu a provocat pagube excesive.

De îndată ce a ajuns în biroul ei, o cameră austeră din care administra acest regat muribund, l-a chemat pe unul dintre oamenii ei de încredere.

— Cred că știi ce s-a întâmplat aseară, i-a spus ea.

— Da, Majestate.

Bărbatul și-a ținut capul în jos, cu un pumn și un genunchi pe pământ. Toți cei pe care Doubhée i-a antrenat în timpul domniei sale pentru a-i integra în miliția sa personală i-au jurat încredere oarbă și supunere totală.

— Vreau s-o găsești pe prințesă cât mai curând posibil. Pe ea și prizoniera. Caută-le peste tot și adu-le înapoi la mine. Nu mai e nevoie să spun că le vreau în viață.

— Câți oameni, Înălțimea Voastră?

Asta era adevărata problemă. Miliția sa era deja aproape complet desfășurată în zonele de luptă. Au mai rămas doar câțiva soldați în palat. Mai mult, dacă ar fi avut întregul corp de securitate, Amina nu ar fi putut niciodată să-și pună în aplicare planul.

— Desprinde unul sau doi dintre ei de pe fiecare pământ în război. Și ia-le conducătorii.

— Da, Majestate.

Bărbatul a ridicat pumnul la piept și s-a uitat la ea cu hotărâre, apoi a ieșit închizând ușa spre el.

Doubhée a oftat. Una câte una, toate părțile vieții ei erau spulberate, și de acum înainte, doar furia o mai sprijinea. Era capabilă s-o controleze când era în public și trebuia să ia decizii. Mintea ei rămăsese la fel de ascuțită ca întotdeauna, iar înfățișarea ei nu-i trăda tumultul interior. Dar când s-a trezit față în față cu ea însăși, când tăcerea a pus stăpânire pe cameră, atunci nu a mai putut suprima strigătele care se ridicau din pieptul ei.

A închis ochii și a lăsat furia să curgă prin venele ei, o furie zadarnică și sterilă, care o lăsa din ce în ce mai epuizată. Dar nu avea nimic altceva.

A fost ultima care a aflat de moartea fiului ei. Era atunci pe Pământul Apelor, iar atacul elfilor abia începuse. Un atac fulger, pe cât de violent, pe atât de neașteptat, care i-a prins în mijlocul unui dezastru. Armata era decimată de boală, iar haosul domnea peste tot. Toată lumea se gândea la sine și nu avea încredere în nimeni, încercând prin toate mijloacele să supraviețuiască în această lume care înnebunise.

În rândurile inamice se luptau atât bărbați cât și femei. Și ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, apăruseră aceste fiare oribile înaripate, acești balauri care păreau direct din iad.

Deși strategia nu era punctul ei forte, Doubhée a încercat să-și coordoneze trupele, mergând oriunde era nevoie de ea. După moartea lui Learco, a simțit nevoia de a se pierde în furia bătăliei, care i-a eliberat mintea de orice reflexie și durere. În timp ce se lupta a sosit vestea.

Neor era mort. Fără să fie lângă el. Apoi, goliciunea pustiitoare care a însoțit-o de la dispariția lui Learco a umplut-o de o furie infinită, care a consumat-o până în ziua înmormântării.

Cu toate acestea, nu a simțit nimic în fața rugului de ardere pe un fundalul cerului livid. Ca și cum ar fi fost înfășurată într-un strat gros de vată care înăbușea fiecare sunet, fiecare gest. Și-a amintit că cineva a sprijinit-o și că a plâns toate lacrimile din corpul ei. Apoi s-a încuiat în întunericul camerei ei timp de cinci zile.

Kalth a fost cel care s-a ocupat de treburile de zi cu zi în timpul absenței sale. Băiatul de 13 ani a înlocuit-o pentru a-i permite să-și depășească durerea. Făcând ceea ce nimeni altcineva nu a fost în stare să facă.

Doubhée și-a scos din minte acele amintiri. Trebuia să uite, altfel ar fi devorat-o. În cei 50 de ani petrecuți cu Learco, ea a învățat să-și disprețuiască slăbiciunea. Doar cu el și-a permis să nu fie femeia puternică și invulnerabilă care părea să fie. Acum că era mort, nu mai era loc de fragilitate. Trebuia să stea fermă, să-și ghideze poporul, pentru a salva onoarea soțului și fiului ei.

Cineva a bătut la ușă. Doubhée a tresărit. Și-a relaxat mâinile încleștate pe cotierele scaunului și respiră adânc.

— Intră.

— Majestate...

Încă unul din oamenii ei.

— Toată lumea e pregătită pentru întâlnire.

În fiecare săptămână, un alt general venea să raporteze situația de pe front. Versiunea nu se schimba prea mult. Celor care au supraviețuit bolii le lua săptămâni să-și revină, iar între timp armata inamică continua să avanseze. În aceste condiții, era imposibil să ridici o rezistență demnă de acest nume.

Doubhée s-a ridicat încet.

— Vin, a răspuns ea cu o voce obosită.

Ce avea de gând să spună ca să ridice moralul trupelor? Și-a trecut mâna pe jumătatea dreaptă a feței. Boala a lovit-o și pe ea, dar a supraviețuit. Numai aceste mari semne negre i-au amintit că moartea a cruțat-o. Era soarta celor care s-au vindecat în cele din urmă: să poarte pe trupul lor doliul celor care nu au făcut-o.

Când a intrat în Camera Consiliului, o duzină de capete s-au înclinat la unison; Theana, stând într-un colț, a făcut la fel. De la început, a fost implicată activ în rezistență, căutând în mod constant un leac pentru epidemia care îi decima. Și apoi era Kalth. Când a putut să-și reia îndatoririle, Doubhée i-a spus:

— Ți-ai făcut datoria, și chiar mai mult. Acum că sunt aici, te poți întoarce la viața ta normală.

Dar adolescentul a răspuns cu un aer trist:

— Nu suport să stau nepăsător în timp ce regatul tatălui și bunicului meu se destramă. Știu că poți înțelege asta.

De atunci, el nu a lipsit de la nicio reuniune a Consiliului. Observațiile sale erau subtile, înțelegerea diplomației surprinzând la un copil de vârsta lui. Nu a trădat nici un semn de slăbiciune și a fost întotdeauna logic, stăpân pe el însuși și pe situației. Uneori, Doubhée nu putea să-l privească în față: chiar dacă fața lui era încă mică și imatură, ea regăsea în ea trăsăturile tatălui lui.

Regina a salutat adunarea și și-a luat locul.

Primul care a vorbit era unul dintre generali, care a desfăcut în fața lor o hartă acoperită cu linii roșii. Geografia înfrângerii. Puținele victorii erau insuficiente pentru a limita invazia elfilor, care păreau să-și fi pregătit meticulos atacul. În realitate, nu erau mulți, dar boala le-a dat avantajul. Armata lor era organizată în unități mici de câteva sute de indivizi care loveau în mod neașteptat, prin acțiuni de gherilă de o eficiență formidabilă. Trebuie să fi avut un conducător abil. Dar nimeni nu l-a văzut vreodată.

— Asta e tot, concluzionează generalul, împachetându-și repede harta, ca și cum s-ar grăbi să ascundă aceste eșecuri copleșitoare.

Doubhée a oftat.

— Întăriri din celelalte ținuturi?, a întrebat ea.

— Rare și dezordonate, a răspuns un alt general.

Până atunci, toate încercările lor de a reuni diferitele armate nu au avut nici un succes.

— Regina mea, toți sunt în aceeași situație ca și noi: puțini oameni, în cea mai mare parte epuizați. Cel mai important, ne lipsește coordonarea.

— Avem nevoie de un ghid, a adăugat un tânăr soldat. Generalii mor pe câmpul de luptă sau cedează bolilor, iar cei care rămân, cu tot respectul, sunt copleșiți. Ne lipsește un lider.

— Deci, să încercăm să-i decimăm pe ai lor. Și să așteptăm răspunsul Lumii Scufundate. Avem o relație bună cu ei, nu ne poate refuza ajutorul, a spus Doubhée după câteva secunde de reflecție.

Disconfortul a devenit mai greu.

— Nu mai am nimic de adăugat, conchide ea.

Oamenii săi au mers spre ușă și, văzând trăsăturile lor trase, Doubhée s-a gândit că au nevoie de un lider mai puțin decât de speranță. Curând a mai rămas doar o persoană în celălalt capăt al camerei. Kalth.

— Poți să pleci și tu, zâmbește Doubhée.

Băiatul a rămas nemișcat, cu pumnii încleștați de-a lungul corpului.

— I-ai auzit?, a întrebat el.

Doubhée a dat din cap și s-a scufundat puțin mai adânc în scaunul său. Era o urmă de reproș în vocea nepotului său.

— Le lipsește un lider. Trebuie să pleci, au nevoie de tine.

— Aici sunt cea mai utilă. Datoria mea este să fiu cu oamenii mei acum că sunt imună la boală.

Kalth a traversat încet camera ca să se apropie de ea.

— Nu e adevărat. Datoria ta a fost întotdeauna să lupți. Ai fibră războinică.

— Viața te schimbă.

— Cred că ar trebui să mergi în față.

Acum erau față în față. Doubhée nu-i putea susține privirea. Încă îl vedea pe Neor în ochii ăia.

— Reprezint Pământul Soarelui, poate chiar Lumea Pământeană. Fără mine, regatul se va prăbuși.

— Pot să mă ocup eu de asta pentru tine. Am mai făcut asta.

Aceste cuvinte au mișcat-o. În ce vremuri trăiau pentru ca un băiat de 13 ani să fie forțat să spună astfel de lucruri?

A dat din cap.

— Doar pentru câteva zile... Și în orice caz, trebuie să continui să-ți trăiești viața, nu să-ți asumi responsabilități care nu sunt ale tale.

— Viața mea? Pe măsură ce războiul progresează și eu nu mai am familie?

Vocea lui abia tremurase. Doubhée a vrut să răspundă; Kalth i-a luat-o înainte.

— Nu voi fi singur. Va fi Theana și cei mai loiali consilieri ai tăi. Nu putem continua așa, sau vom pierde, și tu știi asta.

Această propunere a tentat-o, nu putea să o ascundă. Să-și conducă oamenii în luptă, să se arunce în acțiune ca atunci când l-a urmat pe Learco la război, când erau încă tineri. Nu asta a vrut de când a murit Neor?

— Chiar dacă m-aș duce, crezi că ar remedia lipsa oamenilor și ravagiile bolii?

— Le poți da speranță.

— Sunt bătrână, a șoptit Doubhée.

Kalth și-a strâns pumnii.

— Nu sunt capricios. Soarta ne impune încercări și toată lumea trebuie să-și joace rolul. Dacă destinul meu este să devin rege la vârsta mea, trebuie să-l accept.

S-a îndreptat încet spre ușă, cu același mers calm pe care-l avea Neor înainte de accident. Doubhée a trebuit să închidă ochii pentru a alunga imaginea fiului ei.

A rămas singură în tăcerea camerei. Cu chemarea bătăliei care-o aștepta în inimă, unde războiul continua să distrugă visul soțului ei.

5
SPĂRTURA

— Ne putem opri aici, a spus Adhara.

Erau în mijlocul pădurii, la o distanță bună de palat. Aceste prime ore erau cruciale și nu dura mult până când plecau după ele.

— Ești sigură că nu e mai bine să continuăm?, a întrebat Amina.

Obosită, nervoasă, era prima dată când vorbea cu ea.

— Oricum nu o putem face, a răspuns Adhara, căzând la pământ. Sunt moartă de oboseală!

Amina nu a răspuns. Pur și simplu a scos o mantie din geanta pe care o luase și o așeză în tăcere pe pământ. Apoi a scotocit din nou prin ea și a scos o fiolă umplută cu un lichid întunecat. O mică licărire s-a aprins în capul lui Adhara. «O poțiune de camuflaj», s-a gândit ea cu iritare. Ura aceste amintiri intempestive pentru că știa că nu sunt rezultatul unei experiențe reale. Era semnul Observatorilor, toate aceste cunoștințe false menite să umple golul existenței sale.

— Poțiunea asta e folosită pentru a te transforma, a murmurat ea.

— Deci nu e adevărat că nu-ți amintești nimic, a observat Amina.

— Am citit doar ceva despre asta în bibliotecă, a mințit Adhara. Știu că efectul durează 24 de ore, și că o înghițitură e de ajuns.

— M-am gândit că ar putea fi util. Am furat-o de la unul din oamenii bunicii mele.

— Da, dar sunt doar...

S-a uitat la fiolă cu un ochi expert.

— ... trei până la patru înghițituri pentru fiecare, maxim.

— O vom lua doar dacă suntem în pericol.

Amina chiar plănuise evadarea lor în fiecare detaliu, cu o precizie aproape maniacală care a făcut-o pe Adhara să se simtă inconfortabil.

Fata se agita pe așternutul ei improvizat.

— Ar trebui să organizăm schimburi de pază, nu crezi?

Adhara a încercat să-i descifreze expresia în strălucirea spectrală aruncată de luna plină în tufișuri.

— Ce intenționezi să faci acum? a întrebat ea.

— Vin cu tine.

Adhara s-a uitat în jos la patul ei de ferigi. Pădurea avea un aspect fantomatic. Avea o vagă durere în inimă, umbra unui sentiment îndepărtat, care nu voia să plece.

— M-am gândit să mă duc *să-l găsesc.*

Nu avea curajul să-l numească pe Amhal. Ce ar putea gândi Amina despre el? L-a văzut omorându-i tatăl și fugind cu San...

— Atunci voi veni cu tine.

Adhara a ridicat capul ușor să se uite la ea.

— Nu te deranjează să faci prima tură? a adăugat Amina dornică să schimbe subiectul.

Dar Adhara voia să știe.

— De ce ai fugit cu mine? De ce ai dat foc palatului? Viața ta era acolo.

— Nu. Nu mi-a mai rămas nimic în mausoleul ăla, a întrerupt-o Amina. M-au ținut într-o cameră, holbându-mă la orașul părăsit pe fereastră. Muream de plictiseală. În plus, nu te puteam lăsa în celula aia murdară. M-au dezamăgit toți. Theana, care te-a capturat și te-a închis, bunica mea care a permis asta, fratele meu și mama mea cu durerea lor stupidă. Nu mai sunt familia mea.

— Nu spune asta. Ei te iubesc, știu asta.

— Nu înțeleg cum poți crede așa ceva după ce ți-au făcut!

Adhara și-a pus bărbia în poală.

— De ce vrei să vii cu mine? a insistat ea.

Era ceva în neregulă cu prezența Aminei, singură cu ea în această pădure, ceva groaznic în felul în care era îmbrăcată, în liniștea cu care mângâia pumnalul atârnând pe o parte.

— Mi-e somn. Și nu mai vreau să vorbesc.

Și-a ridicat haina peste umeri și s-a întors cu spatele.

A început cu o vibrație înăbușitoare, opresivă, care radia în pieptul ei. Plămânii i s-au contractat, inima și-a încetinit bătăile. Adhara și-a lărgit ochii în întuneric, și pentru o secundă a crezut că a venit ultima ei clipă.

S-a lipit de trunchiul copacului pe care se sprijinise și și-a simțit brațele, picioarele, pieptul. La câțiva pași de ea, Amina

părea un pachet aruncat printre frunzele uscate. Peste tot, noaptea ceda treptat primei lumini a zorilor.

După o lungă perioadă de timp, durerea s-a retras, iar respirația i-a devenit din nou constantă. Adhara s-a întins pe iarbă și a inspirat aerul parfumat al dimineții cu plăcere. Probabil era doar un coșmar. Un vis urât care o teroriza, iar corpul ei a reacționat, pur și simplu. Dar era încă speriată, de o frică nebună. Nu s-a simțit niciodată atât de rău.

Și-a pus mâinile pe genunchi, și-a înghițit saliva și s-a pregătit s-o trezească pe Amina. Sub unghia degetului arătător, a observat o pată de culoare roșie închis abia perceptibilă.

A doua zi, Adhara a decis să continue prin pădure. Știa că Amhal s-a dus spre vest. Atâta timp cât erau pe Marele Pământ, puteau continua în această direcție. Apoi, când au pun destulă distanță între ele și oamenii lui Doubhée, ar trebui să caute noi indicii.

Zilele care au urmat au fost dureroase, obositoare pentru simțurile lor mereu în alertă. Cele două fete au mers prin râuri pentru a-și șterge urmele, în tăcere, fiecare cufundată în reflexiile sale. Adhara nu s-a putut abține să nu se gândească la Amina. Nu mai era fetița melancolică și rebelă pe care învățase să o iubească. Era diferită, de temut. Și chiar dacă nu putea să-i smulgă un cuvânt, era sigură că o urmărea pentru a se răzbuna pe Amhal, ucigașul tatălui ei.

Desigur, ar fi putut s-o abandoneze. Amina ar fi experimentat-o ca pe o trădare, când, în realitate, i-ar fi salvat viața. Dar s-o abandoneze unde? Nu putut s-o abandoneze și s-o lase la mila animalelor sălbatice. Nu, nici nu se punea problema. Cât despre întoarcere, ar fi însemnat să se predea, să se supună ordinelor Theanei... N-avea de ales. Trebuia să continue, trăgând după ea acel copil pierdut și confuz. Rugându-se să-și găsească drumul.

Au mers fără să se oprească timp de șase zile. În jurul lor, peisajul s-a schimbat treptat, semn că au trecut granița cu Țara Vântului. Adhara și-a dat seama că călătoreau exact pe același traseu pe care îl urmase după ce s-a trezit pe pajiște. Doar că de data asta trebuia să-și ia măsuri de precauție suplimentare.

Dintr-o dată, ceva a strălucit în tufișuri. Adhara a apucat-o pe Amina de umăr și a tras-o spre ea.

— E cineva acolo, i-a șoptit.

— Cine?, a întrebat-o prietena ei șoptit.

Adhara a dat din cap și a scos pumnalul pe care l-a furat de la paznicul căzut în timpul evadării lor. Simțindu-l în mâini i-a dat încredere.

— Stai aici, a ordonat ea.

S-a târât în tăcere prin iarbă spre reflexie. Era un om, cu spatele, sprijinit de o piatră. Cu picioarele scufundate în apă, și-a lăsat brațele în jos. Adhara și-a ținut respirația. Fără zgomot. Trebuia să se asigure că nu e nici un pericol, înainte s-o aducă pe Amina. A avansat un pic mai departe și a perceput un zgomot răgușit, un geamăt lung. Omul trebuie să fi fost rănit. Prudența și starea lor de fugari ar fi sfătuit-o, probabil, să-l lase în soarta lui, dar Adhara a preferat să-și asculte instinctele. A mers încet spre el, ținându-și mâna ferm pe pumnal.

Bărbatul, de vârstă mijlocie s-a uitat la ea cu o privire voalată, aproape dispărută. Avea o rană mare în stomac și pierdea mult sânge. Fusese dezbrăcat, având doar pantalonii și cămașa pe care le purta pe sub haine. Hoți, fără îndoială. Cu o privire, Adhara și-a dat seama că nu mai există speranță. Și totuși nu putea să stea și să nu facă nimic.

A îngenuncheat lângă el, cercetându-și memoria în căutarea unei vrăji tămăduitoare care i-ar ușura ultimele clipe. Și-a trecut privirea și a citit o pledoarie tăcută care a atins-o. Omul a încercat să spună ceva, dar nici un sunet nu i-a ieșit de pe buze.

— Ce?

Bărbatul rănit a luat neîndemânatic pumnalul pe care îl ținea și l-a apăsat pe piept. «Te rog,» implorat gura lui, și Adhara a înțeles.

Omul a schițat un fel de zâmbet, arătând liniștit. A închis ochii și Adhara a făcut la fel. Nu s-a putut uita la el. Cu un gest rapid, ea și-a băgat lama în inima lui, rugându-se ca moartea lui să fie rapidă și nedureroasă. Corpul a fost zdruncinat de un spasm lung, apoi a încremenit.

Mușchii lui Adhara s-au relaxat, mâna i-a slăbit strânsoarea. S-a simțit secată. Dintr-o dată s-a simțit îngrozită pentru această lume care a înnebunit, pentru ceea ce le făcea oamenilor.

— Ce se întâmplă?

Amina. Adhara uitase complet de ea. S-a ridicat, încercând să nu se uite la omul pe care tocmai îl omorâse, și l-a făcut semn să înainteze. Fata a ieșit din pădure și s-a alăturat rapid ei, traversând pârâul sărind dintr-o piatră în alta. S-a oprit în fața bătrânului.

— Tot acest timp pentru un cadavru?, a întrebat ea, sceptică.

Adhara nu a avut inima să-i spună ce s-a întâmplat.

— Trebuia să mă asigur că nu există niciun pericol, a răspuns ea. Nu te uita la el, a adăugat șoptit.

— Crezi că au fost elfii?

Adhara a dat din cap.

— Nu, hoți. L-au dezbrăcat.

S-a ridicat.

— Ajută-mă.

Nu aveau nimic cu care să-l îngroape și, în orice caz, săpând o groapă ar fi durat prea mult; în acest moment, pârâul era suficient de adânc să-l poarte departe. Mai bine oceanul decât acest mal de râu expus privirii și bătăii de joc a trecătorilor. Adhara l-a ridicat pe bătrân de brațe, Amina l-a luat de picioare. Curând, cadavrul ajunge să fie un punct neclar în drum spre Saar, apoi spre ocean. Adhara ar fi vrut să se roage, dar nu a avut nici un Dumnezeu la care să se întoarcă. De acum înainte, Thenaar și ceilalți i s-au părut doar idoli vanitoși în numele cărora oamenii își justificau propria nebunie.

Atunci a reapărut durerea. Sufocantă, îi făcea pieptul să explodeze. A îngenuncheat în apă, în timp ce o senzație oribilă s-a răspândit din mâini la toți mușchii ei. Trupul nu i-a mai aparținut, nu a mai ascultat-o. A rămas câteva secunde fără să respire, convinsă că moartea vine după ea, o moarte inexplicabilă și chinuitoare.

Apoi totul s-a oprit așa cum a început.

— Te simți bine? a întrebat o voce.

I-a luat câteva momente s-o recunoască pe Amina, aplecându-se peste ea. S-a așezat pe călcâie.

— A fost doar un vertij. Probabil că sunt încă un pic slăbit din cauza închisorii.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Acest cadavru... Mi-a făcut o impresie ciudată.

În timp ce se ridica, privirea ei a căzut din întâmplare pe mâna stângă. Pata de pe degetul ei părea să se fi lărgit.

— Te-ai lovit singură?

— Nu ştiu... a răspuns Adhara, în strânsoarea unei presimțire întunecate.

Un sunet de fluierat, un zgomot în desimea pădurii. Adhara s-a adunat. Ar putea fi o pasăre... sau cineva care imita cântecul.

— Să mergem, a comandat ea.

Și amândouă și-au reluat marșul.

6
ORORILE RĂZBOIULUI

Adhara a încercat prin toate mijloacele să-și curețe degetul. Cu saliva ei, înmuindu-l în apă. Trebuia să se confrunte cu faptul că nu era o pată care ar putea fi spălată. Degetul ei era roșu, roșu închis și nesănătos, ca și cum cineva l-ar fi strâns la bază, împiedicând sângele să curgă. Dar măcar putea să-l miște.

Lângă ea, Amina a devenit agitată în somn. Era aproape zorii zilei, era timpul să se întoarcă la drum. Adhara și-a pus sub semnul întrebării corpul. Cum se simțea? Nu ar fi fost în măsură să spună asta. Se întâmpla ceva în ea, ceva deranjant, pe care nu putea să-l explice.

«Poate că nu sunt imună la boală așa cum am crezut că sunt», s-a gândit ea. Cu toate acestea, intuiția i-a spus că era altceva, un rău mai profund. Incidentul din pârâu a alarmat-o serios, iar de atunci a simțit că starea ei se înrăutățește. Și-a băgat destul aer în plămâni? Și inima ei, nu bătea prea repede? Și între timp, pata a continuat să crească.

S-a ridicat, a scuturat-o ușor pe Amina.

— E timpul, i-a șoptit la ureche.

Amina s-a întins, gemând un pic. Abia când s-a trezit a pierdut aerul feroce și dureros pe care l-a avut pentru restul zilei, doar pentru a deveni pentru o clipă ceea ce era cu adevărat: un copil. Dacă ar fi putut rămâne așa pentru totdeauna, dacă ar fi fost posibil să șteargă ce s-a întâmplat ca să fie din nou fetița pe care o cunoștea... În loc de această enigmă pe care Adhara nu a putut-o descifra.

— Am găsit câteva mere pentru micul dejun.

Amina s-a ridicat, arătând somnoroasă și a dat din cap. Au mâncat în tăcere, într-o ploaie ușoară. Iarna era la porți și dimineața aerul era înghețat. De două zile, mergeau prin loc deschis. Trebuiau să găsească un sat unde să poată obține provizii, desigur, dar și să găsească indicii despre direcția de urmat.

— La drum, a spus de îndată ce au terminat de mâncat.

Amina s-a înfășurat în haină și a urmat-o fără să facă scandal.

Pământul era ud și cizmele lor se scufundau în noroi. Adhara era îngrijorată. Marea câmpie a Țării Vântului era întinsă în fața

lor, și nu exista nici un copac pe leghe în jurul lor. Să călătorești așa era riscant.

Dintr-o dată, un miros urât îi cuprinse gâtul. Și-a acoperit imediat fața cu o bucată de haină.

— Ce este?, a întrebat Amina, reprimând un tresărit.

Adhara știa mirosul ăla. Cel al putrefacției, sângelui și morții.

— Stai aici, voi vedea, a spus ea.

Amina, albă ca o foaie de hârtie, doar a dat din cap.

Traseul mirositor era mai clar decât urmele de pași, și Adhara nu i-a luat mult timp pentru a-l urma. Picioarele i s-au oprit, împiedicându-i să continue.

Doi bărbați zăceau la pământ. Sau, mai degrabă, ceea ce mai rămăsese din ei. Deci asta se întâmpla cu corpurile umane când destinul lor și-a închis bucla, nu s-a putut abține să nu se gândească. Dacă Observatorii n-ar fi scos-o din mormânt, și ea ar fi ajuns așa. Această idee a amețit-o, dar trebuia să se apropie, asigurându-se că niciunul dintre ei nu este Amhal.

Și-a făcut curaj și s-a apropiat încet, protejându-și nasul și gura cu brațul. S-a aplecat să examineze cadavrele, evitând să se uite la fețele lor descompuse. Cei doi bărbați au fost străpunși de o singură lovitură. Adhara a înțeles imediat. Doar un paloș ca al lui Amhal ar putea lovi așa. A fost acolo.

Cei doi bărbați nu purtau armură, ci doar lenjerie intimă, la fel ca bărbatul rănit pe care îl găsise pe malul pârâului. Poate că un hoț care trecea a furat ce a mai rămas din ei? Trebuia să se miște repede: Amina era singură, iar locul era periculos. A observat rapid împrejurimile, și a făcut câțiva pași cu capul înclinat spre pământ, în căutarea de indicii. Dintr-o dată, urmele i-au atras atenția. În primul rând, cele dintr-un grup de patru sau cinci persoane, care ducea la o mică pădurice pe dreapta. Apoi, cele a doi călători, care au continuat la nord-vest. Pământul Apei. Acolo se duceau Amhal și San. Nu îi spusese Theana că aici au invadat elfii regatul?

Un urlet sfâșietor a speriat-o. Oh, Amina! Adhara a sărit, cu pumnalul în mână. A fugit cu respirația tăiată și în curând i-a văzut: trei bărbați, care înconjurau fata.

Erau îmbrăcați în zdrențe și purtau arme ruginite. Fără îndoială țărani, pe care foamea și boala i-au împins la crimă... Adhara s-a aruncat la primul și i-a înfipt pumnalul în coaste. Bărbatul a alunecat fără să se plângă pe jos. Ceilalți au rămas

uimiți o clipă, apoi unul dintre ei a împins-o pe Amina la pământ, în timp ce celălalt s-a năpustit asupra lui Adhara. A ridicat sabia omului pe care tocmai îl omorâse, a evitat atacul și l-a lovit pe atacator în spate. Acum a fost rândul ultimului. A prins-o ferm pe Amina, care s-a luptat ca o furie. Refuzând să recunoască înfrângerea, fata a scos un pumnal cioplit dintr-unul din buzunare și a încercat să-l lovească, dar loviturile sale erau lipsite de forță și precizie. Doar din întâmplare a reușit să-i zgârie brațul.

— Ciumă blestemată! O să plătești pentru asta! mârâi banditul.

Era pe cale să o lovească, atunci când o mână înarmat cu o sabie a apărut din spatele umărului său. O linie roșie subțire i-a apărut pe gât, și s-a prăbușit, holbându-se spre cer.

Tăcerea le-a învăluit pe cele două fete. Amina gâfâia, cu ochii strălucind de frică, dar și de o determinare profundă.

— Trebuie să mă înveți să lupt cu o sabie, urlă ea. Dacă aș fi putut să-l folosească, aș fi făcut-o singur!

— Ce s-a întâmplat?

Povestea ei era confuză și dezarticulată. Se pare că hoții au ieșit din pădure la scurt timp după ce Adhara a părăsit-o. A reacționat imediat, dar au fost trei și au imobilizat-o rapid. Au căutat-o în întregime și i-au ordonat să le dea tot ce avea.

— Trebuie să plecăm de aici, concluzionează Adhara. Locul ăsta e plin de bandiți și avem nevoie de adăpost.

S-a uitat la Amina.

— În regulă? a întrebat zâmbind.

Fata doar a dat din cap sec, cu un aer arogant.

În jurul serii, criza s-a manifestat din nou. Cele două fete tocmai se stabiliseră pentru noapte la marginea pădurii din Țara Apei. Mergând fără oprire, au reușit să traverseze ultima porțiune din Țara Vântului care le separa de graniță.

A început cu o greață vagă, iar Adhara a crezut inițial că era urmarea scenei pe care a văzut-o dimineața. Dar aproape imediat, respirația i s-a oprit, inima a încetat să mai bată și corpului său i s-a scurs energia.

— Adhara, ești bine? Adhara!

O voce îndepărtată, o atingere de mâini reci pe pielea ei.

— Mă simt rău... murmură ea, încovoindu-se.

Asta a durat câteva minute. Apoi, din nou, neliniștea s-a disipat așa cum a venit.

De data asta, Adhara a mărturisit. Sprijinindu-se de un copac, i-a spus Aminei despre cele două crize anterioare și a făcut legătura cu pata de pe degetul arătător.

A început să plouă din nou.

— Ce ai de gând să faci? Dacă este boala...

— Nu, e imposibil. Sângele nimfelor îmi curge prin vene. Sunt imună.

— E mai bine să arăți cuiva degetul tău. Doar nu crezi că se va vindeca singur!

— Voi încerca să cer ajutor în primul sat pe care-l întâlnim. Presupunând că găsim unul.

În timp ce Adhara rostea aceste cuvinte, fața ei se întunecase. Aveau nevoie disperată de mâncare.

A doua zi, imediat ce au trecut granița, au văzut o bază militară. Era, probabil, un han vechi rechiziționat de armată, dar și-a păstrat structura inițială: la parter o cameră mare cu o tejghea deschisă, care a fost golită de mesele sale pentru a fi folosită ca depozit; la primul etaj, camerele erau folosite drept cazare pentru soldații în tranzit pe front. În jurul clădirii era o mulțime pestriță - desculți, supraviețuitori, refugiați din ținuturile învecinate, în care ar fi fost ușor să se amestece. Cele două fete au decis să ia din poțiune. Au luat câte o înghițitură fiecare și s-au trezit transformate instantaneu în două tinere țărănci cu trăsături dure.

— Încearcă să nu vorbești, bine? Și dacă ni se cere vreodată ceva, suntem surori, a spus Adhara.

Intrarea nu era o problemă. Tot ce trebuiau să facă era să se lase examinate de o preoteasă bătrână fără dinți cu maniere abrupte, însărcinată să verifice dacă nu erau bolnavi. l-a examinat degetele lui Adhara. Două dintre ele erau roșii, iar prima falangă a celui de al treilea începuse să se înnegrească.

— Și asta?, a întrebat ea, suspicioasă.

— Le-am zdrobit ridicând o piatră, a mințit fata.

Preoteasa s-a uitat din nou la mâinile și fața ei și, în cele din urmă, le-a eliberat.

Li s-a servit mâncare într-un cort în fața hanului: pâine uscată și supă de napi, condimentată cu povești de război.

Cantina mizerabilă era ocupată aproape în întregime de refugiați îngroziți. Primele povești au apărut curând.

— Au masacrat un sat întreg pe Saar. Mai întâi i-au aliniat pe locuitori, majoritatea femei și copii, și apoi i-au trecut prin sabie. Și în cele din urmă, au dat foc ruinelor.

— Există chiar și femei care luptă printre ei. Creaturi nemiloase cu putere supraumană!

— Și călăresc animale oribile, care țipă să-ți înghețe sângele! Toate negre, fără picioare, cu corpuri de șerpi.

Adhara și-a mâncat supa, holbându-se la bolul ei, în timp ce Amina urmărea conversația cu interes.

— Am văzut una dintre aceste fiare o dată, a spus ea brusc.

Adhara a înghețat, lingura ei atârnând în aer, și i-a făcut semn să tacă.

— Dar era departe de aici, spre Marele Pământ, a continuat fata, de neclintit.

— E unul care a fost aici într-o noapte, a spus un om.

Adhara a simțit cum i se oprește inima.

— Trebuie să fie... aproximativ zece zile. L-am auzit-o țipând, și apoi l-am văzut alergând în față.

Deci erau pe drumul cel bun.

— Oricum, nu e vorba doar de elfi. Și ai noștri înnebunesc uneori, a adăugat o femeie.

Adhara și Amina au făcut schimb de priviri.

— Ce vrei să spui?, a întrebat Adhara, ieșind din rezerva sa.

— Unul care poartă uniforma Armatei Unitare, dar comite atrocități. Nu-i așa, Jiro?

Tăcerea a căzut în cort și totul s-a îndreptat spre un băiat înfricoșat. Avea un bandaj pe ochi și altul pe umăr. Dar ceea ce lovea cel mai mult la el era spaima care i-a strălucit în ochi. Stătea îndoit ca și cum ar fi vrut să dispară.

Un tânăr care stătea lângă el l-a lovit cu cotul.

— Dă-i drumul, Jiro, nu ne face să te rugăm. Este o ocazie, ele nu-ți știu povestea.

Jiro s-a uitat în jurul lui, arătând neliniștit, și apoi s-a bâlbâit:

— Eram într-o... plimbare. Cu prietenii.

Și-a înghițit saliva.

— Ne plimbam pe aici.

«Un hoț», se gândi Adhara. Ca și cei cu care ea și Amina s-au intersectat.

— Acolo i-am văzut.

El a continuat să se întrerupă, ca și cum ar fi tras din sine puterea de a continua. Cel care l-a incitat să vorbească și-a păstrat un braț pe umărul său.

— Erau doi, un tânăr și un bărbat a cărui vârstă nu o pot spune. Purtau glugi.

A trebuit să se oprească din nou.

— Unul dintre ei purta tunica Armatei Unitare sub haină. Doamne, ar fi trebuit să fugim, dar ne era foame, eram disperați...

— Calmează-te, Jiro, nimeni nu te acuză.

— Nici măcar n-am avut timp să-i atacăm. Jur, săbiile noastre erau încă în tecile lor! Cel mai în vârstă și-a scos arma: era terifiantă, neagră, și strălucea în lumina lunii.

Adhara a închis ochii pentru o clipă. San. În apropiere, Amina asculta, cu fața concentrată, fălcile și dinții încleștați. Și-a pus mâna pe genunchi, sub masă.

— Nu a fost o luptă. A fost un masacru. Au ucis pentru distracție, atât bătrâni cât și tineri. Cel cu tunica armatei avea un paloș, și era înfricoșător...

Băiatul și-a pus mâna pe ochiul sănătos. A plâns, cu umerii zdruncinați de un tremur convulsiv.

— Nu ai nici o idee despre furia care strălucea în ochii lor. N-am mai văzut așa ceva, nici măcar la elfi! M-am prefăcut că sunt mort, și a trebuit să stau sub cadavrele tovarășilor mei o noapte și o zi întreagă.

— Unde s-a întâmplat asta?, a întrebat Adhara cu o voce tremurândă.

Jiro s-a uitat la ea neliniștit. I-a luat ceva timp să răspundă.

— La vest, la patru zile de mers pe jos de front. I-am auzit vorbind despre Kalima, un sat din sudul Țării Apei, la câteva leghe de Saar.

Tăcerea a căzut din nou. Tânărul probabil că și-a spus povestea de multe ori, dar toți păreau la fel de uimiți ca și cum ar fi auzit-o pentru prima dată. În plus, dacă nu se mai putea conta pe Armata Unitară, în cine să avem încredere?

Adhara și-a împins bolul înapoi, incapabilă să înghită încă o lingură.

În acea seară, au dormit sub cortul mare care a servit ca adăpost pentru refugiați pentru noapte.

— Mâine cumpărăm mâncare și plecăm, spune Adhara cu răceală înainte de culcare.

Nu putea să doarmă. Imaginile câmpiei, privirea îngrozită a lui Jiro și, în cele din urmă, scena morții lui Neor i-a invadat mintea, luându-i odihna. Ce a mai rămas din Amhal pe care l-a iubit? Unde era băiatul care se lupta cu disperare cu partea întunecată a lui? Nu l-a mai recunoscut în urma sângelui pe care l-a lăsat în urmă și pe care a fost forțată să-l urmeze pentru a i se alătura.

Pentru prima dată de când a plecat, determinarea ei a oscilat. Dacă Amhal ar fi mers prea departe? Dacă nu mai avea ocazia să se răscumpere? Dacă ar fi așa, nimic nu avea sens: zborul său, călătoria, însăși existența ei, modelată pe cea a lui Amhal...

S-a întors și s-a răsucit mult timp în pat, chinuită de îndoială.

7
REGELE

San Și Amhal au sosit dimineață. Aerul mirosea a mușchi și lemn ud.

Au călătorit ultima parte a călătoriei pe spatele balaurului.

«Suntem pe teritoriul elfilor aici, nu mai există nici un pericol», a spus San.

Trecuseră de linia frontului și de atrocitățile războiului. Au luptat și au ucis, dar Amhal tot nu s-a simțit mai bine. El spera că, după atâtea bătălii ar fi capabil să scape de mila pe care încă o simțea pentru victimele sale. Cu toate acestea, el era încă în același punct, ca în momentul uceniciei sale ca și Cavaler al Dragonilor, atunci când lupta împotriva acestei furie din el.

Balaurul lui San se cabra în aerul curat.

— Iată-ne, spuse jumătate elful.

Amhal, în spatele lui, nu a putut distinge nimic în special în zona împădurită peste care zburau. În afară de un fel de incintă mică, pe partea de sus a unui deal chel, în care erau doi balauri; unul maro, celălalt de un violet întunecat și amenințător.

Au plutit ușor spre incintă, unde au fost întâmpinați de o creatură palidă și subțire, cu membre de lungime neobișnuită, cu părul verde strălucitor și ochii purpurii. Era prima dată când Amhal a văzut un elf în adevărata sa formă. Acest lucru a avut un efect ciudat asupra lui, pentru că proporțiile acestui corp lung și subțire erau cu adevărat diferite de cele ale unei ființe umane, aproape monstruoase. Cu toate acestea, nu putea fi descris ca deformat, exista chiar și o eleganță hipnotică în gesturile sale.

«Trebuie să fie un mare luptător», s-a gândit Amhal.

Elful a luat frâiele balaurului, le-a aruncat o privire binevoitoare și și-a plecat capul.

— *Arva,* Marvash, a spus.

— Fericit să fiu din nou printre voi, a spus San în limba oamenilor.

Apoi s-a întors spre tovarășul său.

— Cei mai mulți dintre ei vorbesc limba noastră, chiar dacă nu le place s-o folosească foarte mult. Și nu-ți face griji, regele o stăpânește foarte bine.

Destul de ciudat, această limbă nu părea complet necunoscut pentru Amhal. Era ca și cum ar fi auzit-o în trecutul foarte îndepărtat.

Au părăsit incinta și au intrat într-o tabără care era complet ascunsă de pădure. Casele erau colibe din lemn cu acoperișuri de paie atârnând de copaci. Unele aveau mai multe etaje, dar se amestecau atât de bine în frunziș încât era greu să le observi. Un sistem complex de poduri le conecta, iar pe acoperișurile unora, se putea vedea posturi de pază ocupate de santinele.

Sub această tabără neobișnuită venea și pleca o mulțime zgomotoasă. Soldați, desigur, înarmați în mare parte cu sulițe sau topoare cu două tăișuri cu mânere subțiri, trunchiurile lor fiind protejate de armură metalică simplă; dar și femei, magnifice, învelite în rochii din pânză de păianjen, ținute de ace elaborate. Umerii lor erau acoperiți cu piei bronzate, cu un aspect moale precum mătasea. Părul lor era lung, verde strălucitor, ochii lor uriași, lichizi, și se mutau dintr-o ramură în alta ca prezențe de vis. Amhal s-a trezit urmându-i, hipnotizat de legănarea lentă a șoldurilor lor mici. Și apoi, o mulțime de copii, zgomotoși, veseli. Nu arăta ca o tabără militară. «O insulă a păcii în mijlocul unui ocean de război», a gândit Amhal. Nu-și putea imagina acești oameni în luptă, gata să provoace moartea. Și totuși ei erau cei care au declanșat războiul și au răspândit boala în Lumea Pământeană.

În ciuda privirii sale admirative, elfii păreau să fugă de el, atât de mult încât un gol s-a deschis în calea lui.

Lui San nu-i păsa.

— Nu par foarte fericiți să ne vadă, spuse el, înclinându-se spre Amhal. Ne văd ca invadatori, monștri care le-au alungat strămoșii de pe acest pământ. De aceea ne privesc cu dispreț.

Amhal, care cunoștea istoria în linii largi, nu înțelegea motivul pentru atât de multă ostilitate.

— Și de ce te acceptă?

— Am sânge de elf în vene, din partea bunicii mele, și apoi sunt destul de deștepți să știe cât de utilă poate fi o armă ca mine pentru ei. Sau ca tine, a adăugat San, cântărindu-și cuvintele.

Dintr-o dată, încetinește.

— Iată-l, acolo.

Amhal i-a urmat privirea. A văzut un elf tânăr de o frumusețe remarcabilă, și de o eleganță atât naturală cât și divină. Fața lui de copil era luminată de doi ochi mari purpurii, în care focul pasiunii strălucea. Părul său, lung și neted, legat într-o coadă de cal, era de un verde strălucitor, care uneori părea albastru, alteori arămiu. Purta aceeași uniformă ca și războinicii săi: pantaloni scurți care îi dezvăluiau picioarele, cizme de piele strânse pe gambă cu șireturi subțiri și o tunică montată sub o armură ușoară. Dacă nimic nu îl distingea de ceilalți soldați, o aură de superioritate emana de la el. În mod clar nu era o ființă comună, ci o creatură binecuvântată de destin, animată de o misiune foarte specifică. Elful a luat în brațe o fetiță care a râs de grimasele lui tandre și a avansat printre oamenii îngenuncheați în calea lui. A avut un cuvânt pentru toată lumea, și mâna lui părea să aibă puterea de a ușura orice boală. O femeie s-a aruncat în brațele lui și a îmbrățișat-o pentru a o consola. I-a șoptit cuvinte dulci la ureche, iar ea și-a șters lacrimile.

— O văduvă de război, a șoptit San. I-a spus că soțul ei a murit cu curaj și că sacrificiul său va ajuta la construirea noii lumi în care fiii săi vor crește.

Amhal era complet fascinat de această figură, care părea să infuzeze tuturor calm și confort. Un erou, un sfânt, asta întruchipa în ochii lui. «Poți muri pentru un astfel de om», s-a gândit el.

— Cine este?, a întrebat el.

Elful s-a apropiat încet de ei, zâmbind.

— Majestatea Sa Kryss, regele elfilor, l-a anunțat San în timp ce îngenunchea, imediat imitat de Amhal.

Suveranul i-a observat.

— Puteți să vă ridicați, spuse el în sfârșit.

Vorbea cu un accent muzical curios.

San și Amhal s-au supus.

— *Arva*, San, a spus regele cu un zâmbet, aruncând o privire trecătoare spre Amhal. Văd că ți-ai îndeplinit misiunea. Nu am avut nici o îndoială în privința asta.

San și-a pus mâna pe umărul tovarășului său de călătorie.

— El e Amhal, Domnul meu, al doilea Marvash, băiatul profeției.

Kryss se uita intens la el. Amhal i-a susținut privirea pentru câteva momente, și apoi aceasta i-a alunecat. Era ca și cum regele îi căuta sufletul.

— E cu noi?, a întrebat suveranul.

— Total, chiar dacă nu este pe deplin conștient de asta încă, a replicat San.

Kryss a înțeles pe jumătate.

— Veți avea în curând posibilitatea de a vă dovedi loialitatea față de noi, a spus el, fixându-l pe Amhal din nou. Haide, să mergem.

I-a condus într-o zonă a taberei din care se auzea un bubuit confuz și țipete. Un mic grup de elfi se adunaseră într-un cerc, dar sosirea regelui a fost suficientă pentru a-i dispersa și a readuce tăcerea. În centru, ceva se agita în praf. Amhal și-a dat seama că era un om în lanțuri, cu fața plină de sânge. I-a recunoscut imediat uniforma: era unul din oamenii lui Doubhée, un spion. Privirile pline de ură îl înconjurau. Un copil a strâns o piatră în mână, cu ochii furioși. Acest nefericit țipa și acei oameni erau acolo să-l linșeze. Soldatul care ținea lanțul voia să vorbească; Kryss l-a oprit.

— Exprimă-te în limbajul uzurpatorilor, din respect pentru noul nostru aliat.

Soldatul a dat din cap cu respect, și a continuat cu un accent destul de marcat.

— L-am capturat în zori, la marginea taberei. Ne spiona, ascunzându-se în tufișuri. Este unul dintre ei.

Suveranul aruncă o privire înghețată la omul prosternat de pe pământ.

— Bineînțeles că este unul dintre ei. Ca toți cei care au fost înaintea lui, și ca toți cei care îl vor urma.

S-a aplecat și i-a atins tunica cu un deget, ca și cum ar fi fost infectată.

— Îi recunosc însemnele josnice.

— Înălțimea Voastră, așteptam instrucțiunile voastre. Mulțimea e turbată.

Kryss s-a oprit în fața supușilor săi.

— Uzurpatorii ne-au furat pământul, ne-au forțat să lingem sarea din pietrele de la marginea lumii în timp ce fiii lor se înfruptau cu lapte și miere. Au pătat Erak Maar cu sângele lor,

profanându-l cu războaiele lor inutile. Mânia poporului meu este legitimă!

Un strigăt de aprobare a crescut din mulțime.

Regele s-a apropiat de Amhal.

— Ai fost unul dintre ei, nu-i așa? San mi-a explicat cine ești și de unde vii, a șuierat el.

Amhal și-a înghițit saliva cu mare durere. A simțit asupra lui privirile ostile ale tuturor acestor oameni, și dintr-o dată s-a simțit ca un străin într-o țară străină.

— N-am fost niciodată ca ei.

— Trădătorule! Viperă murdară, cum îndrăznești! a strigat omul de la pământ cu respirația tăiată.

O piatră l-a lovit în față, transformându-i strigătul într-un geamăt de durere.

Kryss a zâmbit.

— Așa e, nu ești ca ei.

Apoi a închis ochii.

— Condu spionul în arenă! a ordonat el, și mulțimea a aplaudat.

Amhal a urmărit mulțimea, uimit de ura pe care tocmai o descoperise în oaspeții săi. Arena era situată pe dealul unde au aterizat: un fel de fântână adâncă de cel puțin patru stânjeni, care era înconjurata de o balustradă de lemn. Înăuntru erau cei doi balauri pe care îi văzuse din cer. Acesta era locul pe care l-a ales pentru arenă. Oamenii se adunau pe margini, copiii în prima linie. Prizonierul, epuizat, era condus înăuntru pe un coridor subteran. Abia atunci Amhal a înțeles. L-a privit pe bărbat încercând să scape, l-a auzit țipând când unul dintre animale l-a apucat cu ghearele. A perceput mirosul sângelui său, sunetul oaselor rupte, pielea sfâșiată. În cele din urmă a văzut fiarele flămânde aruncându-se asupra lui și dezmembrandu-l în mijlocul strigătelor de bucurie ale acestor oameni. A observat elfii, și nu a văzut nici o urmă de milă în ei. Numai ură, și o bucurie de nedescris, chiar și pe fața demnă a suveranului. Același bărbat care, cu câteva momente mai devreme, se juca cu o fetiță și i-a apărut ca un înger salvator, era martor la acest masacru.

Amhal se cutremură. Acești oameni vorbeau limba Distrugătorului, aceeași limbă care i-a animat, pe San și pe el. Dacă ar fi fost cineva capabil să-l elibereze de chinul conștiinței

sale, capabil să-l transforme în ființa insensibilă și nemiloasă care și-a dorit atât de arzător să devină, era acest tânăr rege, splendid și mărinimos, cu inima de gheață.

Spectacolul s-a terminat când trupul mărunțit al omului a încetat să se mai răsucească în spasmele agoniei. Mulțimea s-a dispersat, lăsând balaurii la masă.

Kryss s-a întors spre Amhal.

— Vino cu mine.

San s-a prefăcut că-i urmărește. Regele l-a oprit ridicând degetul arătător.

— Singur.

Coliba lui nu era foarte diferită de celelalte. La etajul inferior, era echivalentul sălii tronului, împodobită cu un fotoliu și podea din lemn sculptat fin, și deasupra camerele. Aici și-a condus Kryss oaspetele. Au intrat într-o sală de lucru mobilată cu o masă și numeroase rafturi umplute cu pergamente. În fundal, în spatele unei cortine, se putea vedea o cameră mai mică, care părea să conțină doar un pat de tabără simplu. O locuință destul de austeră pentru un rege, mai ales pentru un suveran care aspira să conducă întreaga Lume Pământeană.

Kryss s-a așezat și i-a indicat un scaun lui Amhal. Amândoi au rămas tăcuți câteva momente, iar apoi regele a vorbit.

— De când mă știu, am o misiune de îndeplinit, spuse el, cu aceeași lumină în ochi pe care Amhal o văzuse în arenă. Și indiferent de sângele pe care trebuie să-l vărs sau de crimele cu care trebuie să-mi murdăresc mâinile. Istoria are un preț, și sunt dispus să-l plătească pentru că sunt cel ales. La sfârșitul acestui război, voi fi blestemat, dar poporul meu își va lua înapoi pământul.

A tăcut din nou și s-a aplecat pe scaun.

— Vă știu versiunea. Spuneți că am plecat din proprie voință. Dar erau mii de oameni! V-ați reprodus ca iepurii, ne-ați devorat recoltele, ne-ați asediat pământul și ne-ați făcut de rușine femeile! Ne-ați alungat din cauza lăcomiei voastre bestiale, ne-ați transformat paradisul în iad. Erak Maar a devenit Lumea Pământeană, și am plecat în exil.

Amhal ascultat, captivat. Acest om știa să seducă, știa să aprindă inimile; în gură, faptele păreau plauzibile.

— Ne-am refugiat pe țărmurile Ținuturilor Necunoscute, unde timp de secole am trăit la fel de mizerabili, fără să îndrăznim să ne gândim să luăm înapoi ceea ce era al nostru. O viață de lași, pe care poporul meu a dus-o până m-am născut eu.

Kryss și-a fixat privirea pătrunzătoare asupra băiatului.

— Au crezut că sunt nebun. Tatăl meu și curtenii lui slabi și depravați m-au tachinat. Zece ani au fost suficienți pentru mine să-l dobor pe el și banda lui de incapabili. Am reunit într-un regat cele patru orașe-state ale elfilor, și i-am condus aici. A fost ideea mea: boală, invazie. Am făcut totul singur, prin forța voinței mele și măreția visului meu. Am învins dușmanii poporului meu, mi-am chemat bărbații, femeile și copiii, să fie martori la triumful nostru. Și voi merge până la capăt. Nimic și nimeni nu mă poate opri.

În căldura discursului său, el s-a aplecat spre Amhal și acum îl privea cu ochi nebuni. Tânărul l-a crezut fără ezitare; într-o clipă a știut că Lumea Pământeană e pierdută.

— Am nevoie de tine, a continuat suveranul după o scurtă pauză. Așa cum am nevoie de San. Sunteți arme, arme pe care zeii le-au pus în mâinile elfilor. Știu textele vechi, și pot să vă spun că au fost interpretate greșit. Marvash nu distrug lumea. O pregătesc pentru un nou început. Ei resetează contoarele, le permit celor care au fost supuși, celor care au suferit sub jugul celor puternici, să ridice capul și să reia ceea ce le aparține. De aceea am nevoie de tine: să extermini uzurpatorii și să-l înapoiezi pe Erak Maar elfilor mei.

S-a oprit din nou, lăsându-i lui Amhal destul timp să-și asume cuvintele. Acum, rolul său era clar: să semene moartea în scopul de a purifica Lumea Pământeană. De fapt, în ultimele zile, el aproape se hotărâse la această soartă. Aspira doar să fie eliberat de greutatea insuportabilă a vinovăției.

— Dar nu-ți pasă de asta, a spus Kryss, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Ești la fel ca San și ca toți semenii tăi. Îți cauți interesul, deja te întrebi: «Dar eu?» San are un preț, un preț pe care l-am găsit potrivit în schimbul serviciilor sale. Care-i al tău?

Amhal a încercat să scape de privirea insidioasă a regelui.

— Știu că m-am născut așa, a început el ezitant. Dorința de a ucide, am știut-o din copilărie. Mi-am petrecut toată viața luptându-mă, pedepsindu-mă de fiecare dată când am cedat, pentru că am crezut că sunt un monstru. San mi-a explicat că

trebuie să o urmez în schimb, dar oricât aș încerca, o parte din mine continuă neobosit să se revolte. Nu-mi pot reduce la tăcere conștiința, mă sfâșie și mă sufocă, omorându-mă încet. Nu mai știu cine sunt și oricât de mult aș încerca să aleg, rămân suspendat între groază și nevoia de a fugi. Și nu mai suport.

Kryss a ascultat cu atenție, cu o licărire vagă de ingăduință în ochi.

— Continuă, l-a încurajat. Spune-mi ce vrei, pentru că îți pot oferi.

Pentru Amhal, zâmbetul de pe fața lui era ca o lumină care străpunge întunericul.

— Dacă trebuie să fiu un Marvash, dacă ăsta e destinul meu, atunci vreau ca fiecare sentiment să moară în mine. Vreau să mă distrug în misiunea mea și să nu experimentez nimic. Fără bucurie, fără durere. Vreau să fiu un lucru, și să fac ceea ce trebuie să fac, fără acel sentiment de vinovăție care mă oprimă. Și când totul se va termina, vreau să mor. Să nu mai rămână nimic din mine, nici măcar o amintire. Vreau să mă ștergi de pe suprafața acestui pământ, ca și cum n-aș fi existat vreodată.

Kryss a rămas tăcut câteva secunde, cu aceeași expresie binevoitoare pe față. Apoi cuvintele i-au ieșit încet de pe buze, ca niște mângâieri.

— Te voi satisface.

Amhal s-a aruncat la picioare lui, mișcat. S-a terminat, în sfârșit s-a terminat.

8
ELYNA

— Nu poți continua așa.

Amina stătea în fața lui Adhara și se uita neliniștită la ea.

— Trebuie să vezi un preot.

Adhara se uita la mâna stângă ca și cum ar fi fost un obiect străin. Acum, trei dintre degetele ei erau în întregime negre. După ultima sa criză, acest rău care avansa inexorabil a devorat o altă bucată din carnea ei. Amina avea dreptate, trebuiau să găsească un sat și să ceară ajutor, chiar dacă afacerea nu era simplă.

După ce au părăsit baza militară, au mers zile întregi fără să se întâlnească cu nimeni. Și-au epuizat mâncarea și au trebuit să se hrănească cu rădăcini. Într-o dimineață au ajuns în fața unui mic grup de colibe izolate și au încercat să intre, dar santinela era de neoprit. Bărbatul nici măcar nu le-a lăsat să deschidă gura și le-a alungat cu brutalitate. Doar un cerșetor care a supraviețuit bolii a avut curajul să le vorbească și să împartă niște pâine cu ele. El a fost cel care le-a confirmat că se îndreaptă în direcția cea bună.

— Mai sunt patru zile de mers pe jos de aici până la Kalima, spune el, dar va trebui să fiți atente. Linia frontului a trecut mai departe. Ultimul avanpost al armatei este o mică tabără de refugiați la marginea teritoriului controlat de elfi, și dacă pot să vă dau sfaturi, nu este un loc potrivit pentru fete ca voi.

— Doar că... caut pe cineva, a șoptit Adhara.

Un zâmbet trist a apărut pe buzele cerșetorului, ca și cum ar fi simțit dezamăgirea care îl aștepta.

— M-ar mira să-l găsești. Aproape toți locuitorii din Kalima sunt morți.

Dar cele două fete nu s-au predat. Au continuat să meargă, agățându-se cu disperare de scopul lor. Oroarea cu care s-au confruntat de-a lungul drumului era din ce în ce mai insuportabilă. Cadavrele abandonate erau aruncate pe câmpuri, așteptând în zadar ca supraviețuitorii să le arunce în groapa comună, în timp ce trupurile nimfelor sacrificate le-au amintit de modul în care oamenii încă le considerau responsabile pentru boală.

Adhara avansa din inerție, ca și cum oprirea ar putea provoca scufundarea în neant. Din când în când se uita la Amina, care mergea cu aceeași determinare ca în primele zile, învăluită într-o aură de tăcere și ostilitate. Probabil că nu era interesată de mizeria care o înconjura. Doar dorința de a pune mâna pe bărbatul care i-a ucis tatăl conta pentru ea. Uneori, o invidia: binele și răul aveau acum contururi începătoșate pentru ea, dificil de deosebit..

— Ne vom opri în tabăra despre care ne-a spus omul, a spus prințesa.

— Da, nu avem de ales.

Cerul devenise greu, iar aerul mai rece. Adhara s-a uitat în jurul ei, amintindu-și de minunarea ei când a descoperit Pământul Apelor cu Amhal. Nimic nu părea să se fi schimbat, și totuși viața ei la acel moment nu avea nimic de-a face cu acest cadou care a zdrobit-o.

În jurul prânzului, după câteva ore de mers pe jos de-a lungul unei cărării care se afunda în pădure, au văzut o palisadă de lemn. Amina și Adhara au observat-o de departe. Avea o singură intrare, păzită de doi soldați.

— Crezi că acesta este locul pe care îl căutăm?, a întrebat Amina, cu o licărire de speranță în voce.

Era probabil. Cerșetorul a menționat patru zile de mers pe jos, și cam la fel de mult timp a trecut de la întâlnirea lor. În timp ce ocoleau palisada, au văzut stindardele Armatei Unitare. Pentru prima dată după mult timp, fețele celor două fete s-au luminat de un zâmbet. Au reușit!

După ce au băut o înghițitură de poțiune și și-au schimbat hainele, s-au apropiat încet de intrare, la vedere. Imediat ce le-a văzut, unul dintre gardieni a îndreptat sulița spre ele.

— La pământ!

— Venim în pace, căutăm ajutor...

— La pământ, am spus!

Adhara s-a oprit și a forțat-o și pe Amina să îngenuncheze.

Santinela a fugit spre ele și le-a studiat îndeaproape.

— Cine sunteți?

Adhara a ridicat capul să răspundă, dar paznicul s-a retras.

— Am spus jos! a țipat, agitând amenințător sulița.

Adhara era forțată să vorbească cu fața scufundată în frunzele uscate; a povestit că erau surori, care au fugit din satul lor pentru a scăpa de boală.

Omul s-a îndepărtat câțiva pași.

— Nu acceptăm străini.

— Te rog, avem nevoie de ajutor. Ne e foame și am fost atacate de hoți...

Amina a luat un ton plângăreț pentru a înmuia inima soldatului. Asta l-a lăsat indiferent. Apoi a încercat să se ridice și să-l privească în ochi în speranța de a-l face să se retragă.

— Rămâi la pământ sau te omor!

— Te rog, nu avem unde să mergem...

Santinela dădu să lovească. Adhara a sărit și a înconjurat ferm talia Aminei pentru a o proteja.

— Oprește-te!

Soldatul a înghețat, oprind sulița la un fir de păr de stomacul lui Adhara.

— Nu crezi că exagerezi?

Era un om în vârstă cel care tocmai vorbise, cu barbă și păr grizonate. În ciuda tunicii rupte, arăta demn și sever. Un lider, fără îndoială, s-a gândit Adhara.

Santinela a rămas în gardă, gata să intervină.

— Sunt străini, nu știm de unde vin, eu doar ascult ordinele.

Bărbatul s-a apropiat, i-a ridicat fața lui Adhara cu o mână aspră și a examinat-o cu atenție. Amina s-a rugat ca deghizările lor să fie credibile.

— E sora ta?

A dat din cap.

— Am fugit de boala care a devastat satul nostru, cerem doar un pic de mâncare și un pat pentru noapte.

Omul zâmbește.

— Nu am refuzat azil nimănui.

Le-au invitat cu un gest să se ridice, apoi a împins înapoi sulița santinelei.

— Sunt de acord cu prudența, spune el, dar nu uita compasiunea.

Un castron de supă de linte, pâine neagră și o bucată de brânză tare ca lemnul. Era departe de o cină festivă, dar cel

puțin locuitorii taberei erau prietenoși – refugiați, în cea mai mare parte, așteptând răbdător rândul lor în fața oalei uriașe din centrul cantinei. Lui Adhara nu i-a venit să creadă. În timpul șederii sale în Damilar cu Amhal, în Pădurea de Nord, ea a văzut cum boala putea acri sufletele oamenilor, iar călătoria din urmă a confirmat-o. Cu toate acestea, în acest cort, atmosfera era diferită. Imediat după masă, o tânără s-a oferit să o însoțească pe Amina la pârâu, pentru a se putea spăla. Arăta bine și, după zile de neîncredere, Adhara s-a încrezut în ea fără ezitare. A profitat de ocazie pentru a arunca o privire în apropiere, rătăcind printre răniții și oamenii de rând din tabără. Femeile spălau hainele la pârâu, copiii continuau să râdă.

— Vă urăm bun venit în comunitatea noastră, dar bucătarii noștri ar dori să vă cunoască mai bine.

O voce nesigură în spatele ei. Era o bătrână fără dinți care a luat-o de mână și a dus-o într-un cort mai puțin dărăpănat decât celelalte.

— Nu vă fie teamă, vor doar să vă pună câteva întrebări, a adăugat ea.

Adhara s-a concentrat. Era vorba de a fi convingătoare... A trecut pragul și s-a trezit în fața bărbatului care le-a primit, însoțit de un băiat de vârsta ei. Avea părul creț, ochii negri ca cerneala, și asemănarea lor era de așa natură încât Adhara crezu imediat că sunt tată și fiu.

— Te simți mai bine?, a întrebat bărbatul cu zâmbetul pe buze.

A dat din cap timid.

— Aș fi preferat să vă las să vă odihniți puțin, dar chiar dacă avem aproape întreaga jurisdicție a acestei tabere, trebuie să o trimitem armatei, iar ei vor să vă cunoască povestea, a continuat el.

Adhara a avut nevoie de câteva secunde pentru a-și aduna ideile. Apoi a vorbit despre un sat care nu a existat niciodată, unde ea și sora ei au dus o viață simplă. A vorbit despre boală, moartea celor dragi, zborul lor. Să mintă nu i-a fost greu. În plus, ea a trecut cu adevărat prin acele atrocități; toate viețile frânte pe care le-a întâlnit au prins viață în cuvintele ei. În cele din urmă, ea a plâns, și nu a avut nevoie să se forțeze. Primirea neașteptată a locuitorilor taberei a topit armura cu care se înconjurase pentru a se proteja de oroarea războiului.

— Te înțelegem, i-a șoptit bătrânul. Te înțelegem foarte bine.

S-a ridicat de pe scaun și a îmbrățișat-o cu tandrețe paternă.

— Am fost un sat de pescari, a continuat el. Am fost Cel Bătrân și am exercitat autoritatea cu fiul meu. A fost nevoie de doar trei zile pentru ca boala să ne îndepărteze comunitatea; suspiciunea a făcut restul. Odată ce era mai rău s-a terminat, am reușit să adunăm supraviețuitorii împreună și să aducem înapoi ordinea și politețea. Sătenii noștri sunt oameni buni... era după ce au ajuns...

A tăcut, iar fiul său a preluat conducerea.

— I-am văzut ieșind din câmpie. Eram obosiți, copleșiți de durere, neînarmați. Nu suntem luptători, așa că am fugit. Au dat foc satului și ne-am ascuns în pădure. Mai bine să fim în viață și fără patrie decât să murim în ruinele caselor noastre.

Adhara a simțit că inima ei se strânge.

— Ne-am stabilit aici, a continuat tatăl său. Zi de zi, refugiații ni s-au alăturat. Supraviețuitori ai bolii, și, de asemenea, mulți oameni fugind de război. De atunci, am trăit ascunzându-ne, și până acum asta ne-a salvat. Dar știm că nu va dura la nesfârșit. Suntem ultimul avanpost înainte de front, la șase leghe de aici.

Bătrânul s-a oprit.

— Puteți să stați aici cât vreți, a adăugat el. Și chiar să vă alăturați nouă, dacă nu știți unde să mergeți. Conducem o existență frugală, ne mulțumim cu puțin. Karin vă va arăta unde să vă așezați.

Adhara exulta. I-a convins. Ea și Amina ar putea rămâne în tabără pentru a-și restabili puterea înainte de a se întoarce la traseul lor. Dar mai întâi, trebuia să analizeze situația. Din nou, era o chestiune de atenție. Cât de mult ar putea avea încredere în acești oameni? Și cum ar reacționa dacă ar suspecta-o că poartă boala? În orice caz, trebuia să ceară ajutor. A așteptat până a ieșit din cort ca să-l interogheze pe Karin:

— Aveți preoți în tabără?

— Desigur. Uneori, pacienții vin la noi, și încercăm să-i tratăm cât de bine putem.

S-a uitat la ea.

— Nu te simti bine?

Adhara și-a pregătit cu grijă răspunsul.

— Nu știu ce este, a spus ea, ținându-și degetul. A apărut la câteva săptămâni după ce m-am vindecat, a mințit.

Karin s-a uitat la mâna ei, întorcându-o între degetele conice. Avea o atingere delicată, iar pielea lui difuza o căldură plăcută. S-a oprit pe o aluniță mică, lângă încheietura mâinii, și a palpat-o ușor. Adhara a simțit un fior alergându-i pe spate și și-a trass mâna, jenată.

Karin s-a uitat în jos brusc.

— Scuză-mă, n-am vrut să... a spus grav. Doar că am cunoscut pe cineva care avea același lucru.

Adhara a rămas interzisă, copleșită de un sentiment ciudat de vinovăție.

— Odihnește-te, apoi te vei duce la preotul nostru. El ocupă ultimul cort al taberei, nu departe de pârâu. Nu poți greși, e roșu închis, și e singurul de aici.

Odată ajuns în dormitor, tânărul a arătat spre un pat. Erau zeci, dar probabil nu erau fost de ajuns pentru toți oaspeții taberei.

— Stai acolo. Va trebui să împarți locul cu sora ta.

— Suntem obișnuite cu asta, a răspuns Adhara. De-a lungul călătoriei, am dormit una lângă cealaltă pentru a ne liniști.

Karin a zâmbit, apoi a așteptat în tăcere, ca și cum nu ar fi știut ce să facă.

— Mulțumesc pentru tot, spuse Adhara ca să-l ajute.

Tânărul i-a aruncat o privire tristă.

— Îmi pare rău că te-am deranjat mai devreme. Doar că... mereu mă gândesc la acea persoană. Sunt obsedat de ea zi și noapte. În ciuda timpului care a trecut de la dispariția ei, ea este cu mine când mă trezesc și închid ochii, a spus el cu o voce spartă. Mi-e foarte dor de ea.

Adhara i-a atins umărul.

— Elyna... a șoptit Karin, cu ochii tulburi.

I-a spus toată povestea. Îi ardea buzele, era evident, iar Adhara îl asculta ținându-l de mână. Poate că doar îi împărtășea durerea, dar s-a simtit foarte aproape de el.

— Elyna a fost logodnica mea. Deși foarte tineri, trebuia să ne căsătorim curând. Ne-am iubit atât de mult. Din păcate, lumea este un loc crud, și soarta găsește întotdeauna o cale de a ne lovi ca un trădător.

Și-a tras nasul, iar Adhara a simțit că era lângă un copil.

— A murit cu doar o lună înainte să ne căsătorim. S-a dus să culeagă fructe de pădure dintr-o mică pădurice din apropierea satului. Încă mă întreb cum le-ar fi putut confunda: am făcut-o atât de des împreună! Când, seara, nu am văzut-o întorcându-se, ne-am dus s-o căutăm. Am găsit-o sub un copac. Părea doar somnoroasă... de fapt, nu mai era nimic de făcut.

El nu și-a putut reține lacrimile și a început să plângă în tăcere, ca și cum nu ar fi vrut să deranjeze, sau că era conștient de faptul că durerea lui era doar pentru el.

— Îmi pare rău, a spus Adhara.

Băiatul și-a șters obrajii cu spatele mâinii.

— Nu am fost niciodată în stare să mă resemnez. Tot ce s-a întâmplat după aceea a fost doar o consecință a acestei prime tragedii pentru mine. De atunci, hoinăresc prin lume ca și cum nu i-aș mai aparține, m-am lăsat să trăiesc în timp ce încerc să găsesc un motiv să nu mor.

Ciudat, Adhara simțea același sentiment pentru Amhal.

Karin a ridicat capul și a adăugat:

— Vrei s-o vezi, pe Elyna mea?

Adhara a deschis ochii larg, iar băiatul a desenat un zâmbet.

— Întotdeauna mi-a plăcut desenul. Făceam multe portrete cu ea. Le-am păstrat pe toate, dar au fost afumate în incendiul satului. Am salvat doar unul.

A scos o foaie de hârtie îngălbenită din cizmă și a desfăcut-o ca și cum ar fi fost o relicvă prețioasă.

— Elyna mea... Era și mai frumoasă în viața reală. Ce n-aș da s-o mai am aici cu mine...

Portretul înfățișa o fată cu părul lung negru, o frunte înaltă și o față subțire cu obrajii plini. Sub nasul drept se deschidea o gură grațioasă, cu buze mici, dar bine desenate. Pe hârtia îngălbenită, Elyna zâmbea timid. Adhara a simțit o răceală în piept; acea față zâmbitoare și timidă era a ei.

9
ÎN CORPUL ALTUIA

Când s-a întors din baia în pârâu, Amina părea mai ușoară. Era curată și odihnită, iar fața ei era aproape senină. S-a aruncat pe pat, în dormitorul încă gol, și a scos un oftat lung.

— Am făcut ce trebuia oprindu-ne aici. Chiar arată bine, oamenii ăștia. Ai vorbit vreodată despre mâna ta?

Adhara nu a răspuns. Imobilă pe marginea patului, ea a continuat să-și caute memoria pentru amintiri despre Karin și viața ei anterioară. Dar oricât de concentrată ar fi fost, nimic nu a ieșit din neantul care o locuia.

— Adhara?

Vocea stridentă a Aminei a readus-o la realitate.

— Mă asculți sau nu? I-ai arătat mâna preotului?

Fata a dat din cap. Boala ei a trecut brusc în fundal. Descoperise ceva imens în acea după-amiază, ceva ce i-a deschis lumi necunoscute. Și ea a avut un trecut. Un tată, o mamă, o dragoste, chiar. Și, de asemenea, o casă, un pământ pe care să trăiască. Ce fel de persoană era această Elyna? Arăta ca Adhara de acum?

— Când ai de gând s-o faci? Nu vom sta aici pentru totdeauna! Frontul e aproape, iar San trebuie să fie acolo...

San. Amhal. Trecutul ei cu Karin, și o viață întreagă de care nu-și amintește deloc. Și apoi nu fața ei mergea prin tabăra asta.

«Dar chiar dacă mi-ar vedea fața, m-ar recunoaște? În plus, sunt încă fata pe care o iubește?»

— Mi s-a arătat cortul preotului, a răspuns ea absentă.

Amina stătea în fața ei.

— Cred că ești ciudată...

Adhara s-a forțat să zâmbească.

— Sunt obosită.

— Atunci te sfătuiesc să înoți! Apa e rece, dar relaxează mușchii.

Adhara a dat din cap și s-a ridicat, ștergându-și hainele. Nu a purtat haine de damă pentru o lungă perioadă de timp, și s-a simțit aproape inconfortabil.

«E adevărat. Trebuie să-mi limpezesc mintea.»

— Ne vedem mai târziu, a spus ea, îndreptându-se spre pârâu.

După ce s-a spălat, s-a dus la cortul roșu.

Fața preotului era acoperită de riduri, iar părul îi era slab, o culoare ezitantă între alb și galben murdar. A șchiopătat prin cortul său îngust, ocupat de două scaune și o masă plină de pergamente și fiole. Pe podea, cărți mari deschise erau îngrămădite una peste alta lângă un scrin vechi mâncat cu molii. Nu purta o tunică, nici un semn al lui Thenaar, iar aspectul său nu inspira multă încredere. Lui Adhara i-a fost greu să creadă că e un preot adevărat. Și totuși Karin a asigurat-o că a reușit să salveze câțiva dintre bolnavii în stare gravă.

A început prin a o examina: a deschis degetele și a studiat palma și spatele mâinii cu ochii lui de porc. Adhara era puternic tentată să fugă, dar nu și-a putut permite, nu acum că îl cunoștea pe Karin.

— Se pare că e cangrenă, a declarat preotul în cele din urmă, după ce a ascultat relatarea lui Adhara.

Fata i-a explicat cum s-a simțit în timpul crizelor, încercând să fie cât mai precisă.

— Și ce înseamnă asta?, a întrebat ea.

— Că mâna ta este în proces de necroză.

Fața lui Adhara a devenit livid㠄.

— Uneori se întâmplă atunci când un membru este zdrobit, sau atunci când o rană se infectează. Nu doare, nu-i așa?

Adhara a dat din cap.

— Doar furnicături uneori, dar sunt sigură că nu am fost lovită...

— Pare a fi cangrenă, a repetat preotul, doar că nu știu de care. N-am mai văzut așa ceva. Nu poate fi Răul, pentru că l-ai avut deja, deci în acest caz este fie o boală nouă, fie un fel de blestem.

Asta e tot ce lipsea! Adhara s-a gândit imediat la Observatori. Poate că i-au impus o pecete malefică pentru a o lega de ei, pentru a o face sclava lor. Sau era opera Theanei? Nu ar fi fost prea surprinsă de asta. Acum aștepta totul de la femeia asta.

— Cât timp vei sta cu noi?

Inima Adharei sare din piept.

— Câteva zile, a răspuns ea.

— Trebuie să mă gândesc la asta și să-ți studiez cazul. Am câteva cărți, poate una dintre cele pe care am reușit să le

împachetez conține răspunsul. În orice caz, aceasta este o problemă care nu trebuie subestimată.

S-a ridicat și a șchiopătat până la scrin, de unde a scos o cutie mică plină cu ierburi uscate.

— Rădăcini de păducel. În general, e bun pentru inimă. Data viitoare când te simți rău, ia câteva, spuse el, împachetând câteva ciupituri într-o bucată de pânză.

Adhara i-a mulțumit preotului înclinându-și ușor capul.

— Nu este necesar. Asta e treaba mea. Din moment ce familia mea a fost devorată de rău, mai am doar această tabără și oamenii care locuiesc aici. Salvarea de vieți e singurul lucru care încă mă susține.

Adhara și-a strâns cârpa de piept și a ieșit.

Ea și Amina au luat cina în același cort unde au luat prânzul. A fost din nou o masă frugală, dar atmosfera a fost întotdeauna la fel de jucăușă. Un iz de solidaritate plutea în aer și unea toți refugiații, orfanii sau răniții. Mâncarea era distribuită în funcție de vârsta și starea fiecăruia, dar o bătrână s-a privat spontan de o bucată de pâine pe care să o ofere lui Adhara.

Karin a stat lângă ea. Adhara îl privea căutând ceva pe fața lui care să-i amintească de dragostea lor din trecut. Avea o simpatie instinctivă pentru el, și ar fi vrut atât de mult pentru să găsească un semn, o urmă a ceea ce a fost.

După tot ce i s-a întâmplat, s-a convins că nu mai are nevoie de un trecut, că se poate mulțumi să trăiască în prezent. Acum a înțeles cât de nebună a fost să creadă asta. Amintirile, sentimentele, legăturile pe care le-a făcut an de an au făcut oamenii să prindă viață. De când s-a trezit pe pajiște, nu fusese decât o umbră a ei însăși, și a descoperit brusc că tot ce și-a dorit era la îndemână.

După masă, un tânăr sătean a apucat o lăută dezacordată și a luat loc lângă Karin; copiii au făcut cerc în jurul lor, precum și mulți dintre locuitorii taberei, iar cei doi băieți au început o poveste. Adhara și-a dat seama imediat că vorbeau despre Elyna. A citit-o în ochii lui Karin, a putut-o vedea în tremurul vocii ei. Fascinată, ea s-a lăsat purtată de legenda acestei prințese care a cules cândva fructe de pădure pentru a face un tort și care a fost dusă departe și nu s-a mai întors.

Când cântecul lor s-a terminat, și-a luat curajul în mâini și s-a apropiat de Karin.

— Încă o mai iubești?, a întrebat ea fără preambul.

Băiatul se uita la ea cu uimire.

— Desigur, a răspuns.

— Dacă s-ar putea întoarce? a adăugat apoi Adhara cu voce spartă.

De data aceasta, Karin s-a uitat la ea cu un aer de reproș.

— E moartă, a spus el cu voce joasă.

— Știu. Dar dacă, din motive absurde... scuză-mă, uneori îmi doresc ca ireparabilul să fie mai puțin... definitiv.

— Ne-ar plăcea tuturor, a răspuns Karin, cu o expresie înmuiată. Du-te și odihnește-te acum, ai avut o zi grea.

Adhara doar a dat din cap și a dispărut repede în întunericul taberei.

În acea noapte, a avut un vis. Era liberă și fericită, în mijlocul unei păduri de basm. Totul a fost atât de strălucitor, lumina atât de clară și pură. În plus, nu era singură. Era Karin cu ea. S-au jucat de-a v-ați ascunselea, au râs. Totul era simplu, perfect. Și când s-au sărutat, i s-a părut atât de natural încât a cedat îmbrățișării lui fără ezitare. Mâinile lui nu o strângeaua violent ca Amhal, iar săruturile lui erau tandre, ușoare. Totul era atât de normal încât, atunci când s-a trezit, Adhara avea ochii umezi.

Amina dormea liniștită lângă ea. Cortul era aruncat în semi-întuneric, iar corpurile care se odihneau pe celelalte paturi creau o atmosferă ireală care prelungea poezia visului său.

Atunci a luat o decizie. Dintr-o dată, impulsiv. Ca și cum găsirea lui Amhal nu mai era singurul scop al acestei călătorii oribile. Ca și cum urma lui nu mai era singurul obiectiv al acestei lungi serii de zile amare și teribile.

Pentru că în lumina acestui vis, nimic nu părea să mai conteze dintr-o dată.

În dimineața următoare, cele două fete s-au trezit devreme. S-au întâlnit în fața cortului și Adhara a informat-o pe Amina despre situație. A repetat ce i-a spus preotul și i-a arătat ierburile.

— Deci intenționezi să rămâi, încheie mica prințesă cu o privire de sfidare.

— Timpul necesar pentru a înțelege ce am.

Tăcerea care a urmat a fost plină de sens.

— Asta e o problemă?

— Nu, dar am crezut că trebuie să ajungem pe front cât mai curând posibil...

— Nu am uitat misiunea, a răspuns Adhara.

— Sper. Atunci nu crezi că ar trebui să facem un plan? Cred că ne-am odihnit destul.

— Să mai stăm doar două zile, a sugerat Adhara.

Să-i explice acum nu ar fi avut sens. Amina nu știa originile ei și, în orice caz, nu ar fi înțeles.

— Bine, i-a răspuns fata după câteva momente. Doar că avem nevoie de poțiune.

Adhara a scos flaconul din geantă și i l-a dat.

— Și tu? a întrebat-o Amina.

— L-am luat deja, a mințit ea.

S-a uitat în altă parte. Soarele abia își începuse arcul pe cer. Încă câteva ore și ea ar ști.

Adhara îl aștepta pe Karin în fața cortului ei. Mâinile ei erau transpirate. Efectul poțiunii va dispărea în curând.

Văzându-l apropiindu-se cu toporul, a scos un oftat de ușurare.

— Vrei să vii cu mine un moment? l-a întrebat fără să-l salute.

Părea surprins, dar a urmat-o.

L-a dus în dormitor, sperând că nimeni nu-i va deranja. Era la mijlocul dimineții, și majoritatea oamenilor erau încă ocupați cu diferitele sarcini ale taberei. Stăteau unul lângă altul pe patul ei, și între ei s-a așezat o tăcere incomodă. Adhara nu știa ce să spună.

— Vrei să vorbești cu mine? se aventură Karin întorcându-și capul spre ea.

A pălit imediat, iar Adhara știa ce s-a întâmplat. Acum i-a văzut adevărata față. Era din nou Elyna, fata pe care a iubit-o atât de mult.

— Ochii tăi... doar ea i-a avut în două culori diferite... șopti Karin, neîncrezător.

Și-a trecut mâna peste obraz, iar Adhara i-a așteptat reacția, cu respirația tăiată. Asta a durat doar o secundă. Scânteia de tandrețe pe care o văzuse în ochii lui s-a stins brusc. Privirea lui a devenit înghețată, și s-a retras ca și cum i-ar fi fost frică de ea.

— Cine eşti?

— Eu sunt Elyna, nu mă recunoașteți?, a răspuns Adhara, făcând un pas spre el.

Karin tremură, furios.

— Elyna e moartă.

— Da, dar... E o poveste lungă. Am fost readusă la viață, și...

A ajuns la el, și Karin a început să urle. Doi bărbați au apărut la ușă, cu o armă în mână, și o mulțime s-a format rapid în fața ușii.

— Acesta sunt eu! a insistat Adhara.

Bătrânul satului a ajuns la rândul său. Adhara spera că cel puțin el o va recunoaște, că va înțelege.

Dar bătrânul și-a lărgit ochii, holbându-se la ea cu groază.

— De ce reacționezi așa? gemu Adhara. Sunt Elyna, știu că pare absurd, dar m-am întors. O sectă de nebuni, Observatorii, m-a readus la viață, și...

O femeie a aruncat cu o piatră în ea, care i-a atins brațul. Apoi un bărbat, cu un băț în mână, s-a aruncat peste ea pentru a o imobiliza. Adhara s-a luptat ca o nebună, strigând la cer neînțelegerea și furia ei. Karin nu i-a spus chiar el că va da totul să o găsească? Nu dorea toată lumea să-i revadă pe cei dragi mai presus de toate?

În cele din urmă, bărbatul a fost cel care a câștigat. O lovitură de băț în cap, și Adhara simți cum alunecă spre nimic. Visul a dispărut înainte să înceapă.

10
Semne de slăbiciune

Cineva în spatele ei. Doubhée a auzit șuierul unei săbii deasupra capului; s-a aplecat la timp, dar lama totuși i-a tăiat un fir de păr alb. S-a întors, a lovit la întâmplare. Ploua. Apa i-a căzut pe obraji, cizmele i-au alunecat pe pământ, mâna i-a alunecat pe garda sabiei. Lovitura ei a întâmpinat rezistență, și un șuvoi de sânge cald i-a lovit pieptul, apoi s-a scufundat în pământ. Corpul din fața ei a căzut cu o bufnitură.

Doubhée nu a avut timp să se bucure, sau chiar să-și tragă răsuflarea. O femeie a îndreptat arma spre ea, gata de atac. Erau multe printre elfi. Erau splendide și fatale. Prea subțiri, prea agile.

Războinica ținea o sabie în fiecare mână și le mânuia pe amândouă cu aceeași dexteritate. Regina s-a așezat dureros într-o poziție defensivă, cu picioarele neclintite pe pământ.

«De ce nu este nevoie de nici un efort din partea *ei?*» a înjurat în interior, încercând să-și păstreze echilibrul.

O piruetă, și se văzu cu lama dușmanului îndreptată spre piept. A reușit să o îndepărteze cu o mișcare a brațului și a încercat imediat o fantă, dar a ratat ținta. O arsură la picior a făcut-o să tremure. Era atinsă. Mușchii au cedat și s-a trezit în genunchi. S-a uitat în sus și a văzut o bucată de cer gri și lăptos. Nopțile erau luminoase, pe Tărâmul Apelor. Războinica s-a ridicat deasupra ei, cu fața impasibilă încadrată de cele două săbii strălucitoare. Peste tot, doar sunetul ploii fine care i-a amintit lui Doubhée de tinerețea sa, de timpul petrecut cu Maestrul, o viață mai înainte și cu Learco.

Deci așa trebuia să se termine?

Femeia s-a uitat urât la ea și i-a încrucișat cele două săbii pe gât. Știa că era pe cale să-i taie gâtul reginei Țării Soarelui, comandantul suprem al Trupelor Lumii Pământene, așa cum era numită acum pompos armata ei?

Doubhée i-a susținut privirea.

Și apoi un geamăt înăbușit, și trei centimetri de metal au străpuns-o pe războinică. Corpul său s-a prăbușit brusc, iar Doubhée abia a avut timp să-l evite. În spatele ei, ea a recunoscut fața uneia dintre ordonanțele sale, un băiat înalt și slab care o însoțea în misiunea ei.

— Ești bine?, a întrebat el, îngrijorat.

Doubhée a dat din cap, încercând în zadar să se ridice.

— Am o singură problemă cu unul dintre picioarele mele, a mormăit ea.

— Am terminat aici, am de gând să te ajut, a spus băiatul, ajungând la ea.

Avea o prindere puternică, nu ca a ei. Doubhée s-a uitat la pielea aspră a brațului lui, la al ei, și s-a simțit mai în vârstă ca niciodată.

Reușește să se pună pe picioare. Apoi s-a zgâlțâit, piciorul refuzând s-o poarte.

— Rana este adâncă?, a întrebat soldatul.

Doubhée a dat din cap.

— O zgârietură, dar nu pot merge.

În jurul lor, cadavre de elfi și oameni. Aerul era îmbibat cu miros de sânge. Aroganța i-a împins adesea pe invadatori să meargă dincolo de front, să evalueze situația, mai ales să-și epuizeze adversarii atacându-i prin surprindere. De aceea Doubhée a ordonat acest atac nocturn asupra câtorva soldați inamici pe care i-au văzut pe teritoriul lor.

În timp ce șchiopăta spre tabără, număra cadavrele. Zece elfi. Șapte oameni. Chiar a meritat?

Furia, frustrarea și sentimentul de eșec au urmat unul după altul fără răgaz în sufletul lui Doubhée. În timp ce preotul se apleca asupra rănii ei, regina s-a luptat să-și ascundă sentimentele.

A intrat în prima linie timp de opt zile. Când a luat decizia, l-a avertizat pe Kalth că va pleca a doua zi. Băiatul tocmai zâmbea.

— Nu-mi spui nimic?

— Ai făcut alegerea corectă, a spus nepotul său. Nu-ți face griji, voi fi bine.

— Va trebui să ținem legătura. Mă voi întoarce aici o dată pe lună să-ți raportez, dar nu am nicio mustrare dacă mă chemi dacă e nevoie. Magia este, de asemenea, folosită pentru acest lucru.

Ea a plecat pe zidurile Palatului Armatei Unitare, înainte de a zbura pe dragonul care a aparținut soțului ei. Kalth a urmărit-o mult timp, până când mai era doar un punct la orizont.

Apoi războiul s-a reluat. Ea s-a aruncat cu capul înainte în el, impunându-se generalilor ei și îndrumând în același timp soldații și spionii pe linia frontului. Ca de obicei, nu a cruțat timp, pentru că a simțit că acești oameni descurajați aveau nevoie mai mult decât orice de un comandant dispus să-și dea viața cu ei, să calce pe câmpul de luptă alături de ei, fără teama de sânge sau de moarte.

Abia atunci a devenit conștientă de limitele corpului ei.

Atâta timp cât a fost închisă în palat, antrenându-se pentru o oră pe zi în parc, ea putea crede că era încă la fel. Că mușchii erau mereu ascuțiți, gata să răspundă cererilor. Nu era cazul. Avea aproape 70 de ani, iar timpul și-a făcut treaba, era inutil să-și ascundă fața. Pe câmpul de luptă, a obosit foarte repede, iar simțurile ei erau mai puțin alerte; nu a mai putut prezice loviturile adversarului cum făcea odată.

— Înălțimea Voastră, tu ești generalul. Locul tău e în linia din spate, i-a spus Baol, ordonanța ei.

Dar ea a vrut să fie pe teren, a vrut ca oamenii ei să o vadă. Dacă i-ar fi lăsat singuri, tot ce a făcut până acum ar fi fost inutil.

În acea noapte, s-a alăturat escadronului de soldați care i-au atacat pe elfi. Pentru ea, această operațiune era un fel de răzbunare. Patru zile mai devreme, a trimis unul dintre spionii ei pentru a ucide un general inamic. Având în vedere numărul mic de trupe și epuizarea lor, crima era principala armă în încercarea de a opri avansul invadatorului. Tactica era simplă: să elimine șefii pentru a semăna confuzie în trupele lor și să atace înainte de a avea timp să se reorganizeze. Cu mulți ani în urmă, a jurat în fața cadavrului Maestrului ei că nu va mai practica niciodată arta de a angaja ucigași. Dar era o urgență, o situație disperată care depășea cu mult angajamentele sale personale.

Asasinul pe care l-a ales pentru această misiune se numea Tara. Era o fată foarte promițătoare, care înainte de a pleca o privi drept în ochi și a jurat să reușească. Doubhée se baza pe ea. Era cea mai bună. Dar până la începutul zilei următoare, Tara nu se întorsese. Au găsit ce a mai rămas din ea atârnând de un copac, ca un afront. Doubhée a trecut printr-o durere și furie atât de mare încât și-a strâns pumnii până la punctul de a-și scufunda unghiile în carne și oase.

Pentru ea a coborât pe câmpul de luptă, pentru că nimeni nu-și putea permite să facă ceva similar cu unul de-al ei fără să plătească pentru asta. Nimeni.

— Am terminat, a spus preotul când s-a ridicat. Va trebui să te odihnești o zi sau două, dar nu e nimic serios. Pune asta pe rană.

Și i-a dat o sticlă plină cu un lichid vâscos.

Doubhée i-a mulțumit cu un dat din cap și un scrâșnit din dinți și a cerut să fie lăsat singură. Preotul a ieșit fără să adauge nimic, iar regina și-a dus o mână la ochi. Și-a mângâiat încet fruntea și obrajii, a simțit pielea fragilă sub vârful degetelor. Riduri, și riduri din nou. Nu a dat niciodată importanță frumuseții, și până atunci a acordat puțină atenție urmelor trecerii timpului pe fața ei. Dar războiul era o aventură pentru tineri. De fapt, tinerii pe care i-a devorat. Ca cei la care le-a văzut cadavrele în luminiș. Și nu putea face nimic să-i ajute. Fără rețeta ei, nu ar fi aici acum. Un sentiment de neputință i-a îmbrățișat pieptul.

S-a ridicat de pe scaun, și o durere ascuțită ca o lovitură de cuțit îi răsuci piciorul. Cu un gest nerăbdător, și-a forțat corpul s-o asculte și s-a apropiat de birou. Apucă stiloul. Când venea vorba de magie, ea știa doar o vrajă, la îndemâna tuturor, care permitea ca mesajele să fie trimise de la distanță. A folosit-o în fiecare noapte pentru a-i scrie nepotului ei, într-o scriere care, cu anii era din ce în ce mai imprecisa și mai lentă.

— Și aceasta este poziția noastră pe Pământul Apelor, a spus Kalth, arătând spre un punct de pe harta de pe masă, după ce a citit cu voce tare scrisoarea bunicii sale.

El a desenat o cruce peste un sat pierdut pentru general și cei doi consilieri prezenți. A convocat de urgență întâlnirea pentru a demonstra că știa exact ce să facă și că lucrează neobosit pentru a găsi o soluție. Pentru că problema lui nu era să onoreze moștenirea tatălui său, ci să fie credibil în ochii celor din jurul lui. În trecut, Țara Soarelui a fost condusă de un copil. Sulana, străbunica lui, urcase pe tron la vârsta de 15 ani. Și totuși Kalth a impus o disciplină severă, extenuându-se zi și noapte în cărțile

sale. Trebuia să știe totul, să controleze totul, și nu și-a permis nici cea mai mică incertitudine.

— Când s-a întors această informație?, a întrebat unul dintre consilieri.

Kalth a dat mâna ușor pe pergament. Simțind cuvintele bunicii lui sub vârful degetelor i-a dat încredere.

— Alaltăieri. Regina îmi trimite rapoarte aproape zilnic.

Câteva secunde de tăcere atentă și sceptică. Kalth a decis să-l umple.

— În opinia mea, strategia aleasă de regină este cea mai bună. Gherilele sunt singura noastră armă, iar aceste crime vor avea în curând primele lor efecte. Chiar ieri, un regiment de elfi a fost privat de conducătorii săi: în acest moment, aproximativ cincizeci de oameni sunt fără comandă. Atacul va avea loc înainte de răsăritul zilei de mâine.

Mereu aceeași tăcere.

— Ceva întrebări?

Nimeni nu s-a uitat în sus.

— Atunci puteți pleca. Ne vedem aici în trei zile, când vom avea răspunsul Lumii Scufundate.

El a venit cu ideea. Soldați pentru front și preoți să aibă grijă de bolnavi în schimbul unei deschideri comerciale de îndată ce războiul se va încheia. Pentru o lungă perioadă de timp auto-suficientă, Lumea Scufundată a experimentat în ultimii ani o explozie a populației care a pus o presiune asupra capacităților sale de producție. Tensiunile sociale au continuat să escaladeze, iar deschiderea către lumea exterioară era singura cale de ieșire pentru regat.

Cei trei bărbați au părăsit camera fără să spună un cuvânt, iar Kalth a stat câteva momente în lumina sinistră a torțelor. I-ar fi plăcut să se relaxeze, să nu se gândească la nimic, dar masca pe care o afișa era atât de lipită de piele încât acum îi era greu să o scoată după bunul plac. Doar degetele, încleștate nervos în jurul pergamentului, au trădat suferința care îl cuprindea.

S-a ridicat și a ieșit la rândul său.

— Domnul meu?

Stând în spatele ușii, ordinanța aștepta ordinele. «Domnul meu.» Înainte, nimeni nu-i spunea așa. Pentru toată lumea, el era «tânărul prinț.» El a fost cel care a cerut ca să î se adreseze ca unui rege, conștient de faptul că puterea, de asemenea,

trecea printr-o serie întreagă de ritualuri indispensabile pentru a insufla frica, respectul necesar pentru a conduce.

— Mă retrag în apartamentele mele, a spus el. Pregătește-mi patul.

Și timpul la care mamei lui se culca era departe. Ca în fiecare seară, s-a dus în camera lui Fea. I-ar fi plăcut să-i aducă vești bune, ceva care să o elibereze de această așteptare epuizantă, dar spionii bunicii sale i-au raportat cu câteva ore mai devreme. Nimic. Amina părea să fi dispărut de pe fața Lumii Pământene, și Kalth știa că era mai rea decât o condamnare la moarte. Incertitudinea ar putea fi umplută de cele mai atroce coșmaruri, exacerbând și mai mult suferința mamei sale. Singura lui consolare era că sora lui era cu Adhara. El a înțeles de la început că această fată era specială, și asta era suficient pentru a alimenta speranța lui.

Palatul era îngrozitor de gol. Tăcerea lui i-a bâzâit în urechi ca un semn al morții, și a încercat să se concentreze asupra sunetului regulat al pașilor săi. A mers repede pe coridoare, cu o frică irațională în stomac, ca și cum o creatură monstruoasă ar fi riscat în orice moment să iasă din întuneric să-l devoreze. Cu toate acestea, abia ieșise din copilărie, iar brațele liniștitoare ale mamei sale încă mai aveau puterea să-l calmeze.

S-a oprit la ușa camerei sale, încercând săse calmeze, și a bătut de mai multe ori. Ca de obicei, nicio voce nu i-a răspuns.

— Sunt eu, mamă, a spus el la intrare.

Fea stătea lângă fereastră. Și-a petrecut zilele în acest fel, uitându-se la cerul cenușiu și numărându-i pe cei câțiva trecători care străbăteau străzile din Noul Enawar. Noaptea, dormea neliniștită până a doua zi dimineață. În fiecare zi identică cu cea anterioară, într-un ciclu încăpățânat și nesurprinzător.

Kalth a avansat încet. Camera mirosea a mucegai, și era frig. S-a așezat în fața mamei sale, și-a luat mâinile.

— Cum te simți?

Fea a rămas tăcută. Privea afară, spre întuneric, cu o mască de durere pe față.

Ca în fiecare noapte, Kalth i-a spus despre ziua lui. Știa că probabil nu-i păsa, dar era bine pentru el; să-și limpezească mintea, să tragă o linie în privința evenimentelor trecute și să se pregătească pentru noile bătălii ale zilei următoare.

— Dar ea?

Vocea fragilă a mamei lui l-a speriat.

Și-a înghițit saliva.

— Amina este bine, spune el cu un zâmbet. Mi-a scris.

A scos scrisoarea bunicii sale din buzunar, a deschis-o și s-a prefăcut că o citește.

— «Dragă Kalth, dragă mamă, sper că vă descurcați bine. În ceea ce mă privește, am găsit azil într-o familie care să-mi satisfacă toate nevoile. Nu pot să mă plâng.»

O poveste pe care o inventa în timp ce mergea. Povestea unei călătorii pașnice, într-o Lume Pământeană liniștită și complet falsă. Fea asculta, captivată. L-a crezut? În orice caz, a încercat să o facă. Așa că a mulțumit-o, spunându-i despre Amina la care visa mereu: puternică, blândă, amabilă.

— Și de ce nu se întoarce?, a întrebat Fea brusc.

În fiecare noapte aceeași întrebare.

— Ea explică acum. Ascultă: «Aș dori să mă întorc la voi cât mai curând posibil, dar mi s-a spus că călătoria la Noul Enawar nu era sigură. Așa că așteaptați-mă, știind că sunt bine și mi-e dor de voi. Mă doare că vă faceți griji pentru mine. Nu vă faceți griji, sunt în siguranță. Amina voastră.» Poftim.

Kalth a împăturit încet scrisoarea și i-a strâns mâna mamei sale.

— Ai auzit asta? E bine și o vom revea curând.

Fea a dat din cap, cu un zâmbet foarte dulce pe față.

— Când se va întoarce, o vei proteja, nu-i așa?, a întrebat ea.

— Întotdeauna am protejat-o, știi asta, a răspuns Kalth cu o voce tremurândă. Și încă o mai fac.

S-a uitat în jos, apoi s-a ridicat, forțându-se să zâmbească.

— Vrei să te ajut să te culci?

Fea a dat din cap, iar fiul ei a pus-o în pat, i-a aranjat păturile și i-a dat un sărut pe frunte.

— Mâine îi vei spune menajerei să aerisească hainele Aminei. Vreau să fie curate, pentru când vine acasă.

— Promit. Acum dormi.

Fea nici măcar nu i-a ascultat răspunsul. Deja închisea ochii, cu capul întors spre perete.

Kalth s-a uitat la ea o clipă și apoi a ieșit. Odată ce a intrat pe hol, și-a simțit ochii vărsând lacrimi. I-ar fi plăcut să audă un cuvânt de alinare, să se arunce în brațele mamei sale și să

plângă din cauza durerii pe care trebuia să o ascundă de întreaga lume. Dar acele zile s-au terminat. A recitit ultimele rânduri ale pergamentului, cele pe care bunica lui le-a trimis intenționat doar pentru el.

«Mai presus de toate, nu-ți pierde inima. Sunt cu tine.»

11
Duel printre flăcări

— Sper că ești mulțumită.

Adhara continua să se holbeze la pământ.

— Au spus că mă vor trimite înapoi la palat. Au trimis deja mesageri la bunica mea, a continuat Amina, de neclintit.

Au fost închise timp de o zi și jumătate, iar acum efectul poțiunii înceta și asupra ei. La început, a fost închisă cu Adhara, dar când i-a apărut adevărata față, un soldat a recunoscut-o. Deși a fost eliberată și tratată cu respect datorită rangului ei, a încercat imediat să fugă. Astfel, s-a trezit din nou închisă, așteptând să fie adusă înapoi la Regină.

Închisoarea lor era o simplă cușcă de lemn. Adhara s-a uitat la încheieturi, legate de o frânghie subțire de cânepă. Cu puțină bunăvoință, cu siguranță ar fi reușit să se elibereze, dar în acest moment nu avea nici puterea, nici dorința de a scăpa.

Ea a avut o altă criză și s-a simțit secată, epuizată; și acea mână acum complet roșie o obseda.

— Putem afla la ce te-ai gândit? Dacă voiai să mori, de ce m-ai luat cu tine? Puteai măcar să mă lași să evadez și să-mi continui drumul!

Amina avea dreptate. Ce nebunie i-a trecut prin cap? Era previzibil că Karin se va teme de ea, că nimeni nu o va recunoaște. Pentru că nu mai era Elyna. Cea care a fost și pe care acești oameni au iubit-o a dispărut în mormânt.

Amina a apucat-o de gulerul cămășii pe care o purta sub vestă.

— Nu te preface! răspunde-mi!

Adhara a ridicat ochii în gol; dar îi datora o explicație.

— Vrei să știi adevărul?, a întrebat cu un zâmbet amar.

Amina s-a uitat la ea, nedumerită.

— Atunci stai jos. E o poveste lungă și foarte dureroasă.

I-a spus totul, fără să ascundă nimic. Aproape crud. A început cu celulele Observatorilor, unde cea care era, oricine ar fi fost, s-a născut dintr-un pântec mort. I-a spus despre această sectă, despre puterile sale. Și apoi Karin, încercând să găsească, mai mult pentru ea decât pentru Amina, un sens pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Am vrut doar să am șansa mea, concluzionează ea, pentru a duce o viață normală. Când i-am auzit pe acești oameni vorbind despre mine, m-am gândit că ar putea fi un punct de plecare, o modalitate de a întoarce pagina, sau mai degrabă de a începe din nou din locul în care povestea fusese întreruptă.

Ea a tăcut, și tăcerea le-a învăluit pe amândouă. Puteai auzi doar murmurul vântului în ramurile de deasupra lor.

Amina, nemișcată într-un colț, se uita la ea.

— Când intenționai să-mi spui? a șuierat.

— Oportunitatea nu s-a prezentat niciodată. Am aflat în ziua în care tatăl tău a murit, și apoi ne-am petrecut timpul fugind.

Amina zâmbea cu dispreț.

— Adevărul este că ai decis de la început să nu faci asta.

— Cum ai fi reacționat in locul meu? Am vrut să uit cum m-am născut, de aceea nu ți-am spus despre asta.

— N-ai avut niciodată încredere în mine! De când am plecat, ți-ai săpat creierii ca să știi cum să mă abandonezi pe drum!

— Nu e adevărat, eu...

— Dar de ce ți-a fost frică? Ai preferat să-ți păstrezi micile secrete pentru tine în timp ce eu te-am eliberat de Theana riscându-mi viața! Și apoi, când te-ai decis să pui capăt acestui mic spectacol, ai făcut-o fără să-ți faci griji pentru ce mi s-ar întâmpla!

— Ajunge!

Lui Adhara nu i-a venit să creadă.

— Ai o idee vagă despre cum *mă* simt?, a întrebat ea, neîncrezătoare.

— Dar tu? Te-ai gândit vreodată că ai putea pune în pericol misiunea mea?

— Chiar te gândești doar la tine, a observat Adhara cu amărăciune. Nu ai ascultat niciun cuvânt din ceea ce ți-am spus și îți bați joc de cine sunt și de suferința pe care o pot simți.

Privirea lui Amina s-a aprins ușor.

— Nu asta am spus...

— Dar asta mi-a spus comportamentul tău de când am plecat de la palat. Nu mai ești ca înainte.

— Și cum ar putea fi altfel? a țipat Amina.

Strigătul ei a ieșit dintr-o dată, ca și cum ar fi fost reținut prea mult timp.

— Cum poți să crezi că tot ce s-a întâmplat nu m-a schimbat? În timp ce tu îți urmezi visele romantice și stai acolo întrebându-te cine te-a creat și de ce, eu, în fiecare noapte, îl visez pe tatăl meu, și nu mai pot găsi odihnă! Nu mă interesează problemele tale stupide!

Ea a lovit patul, cu un așa impuls că a căzut la pământ.

— La naiba! a țipat, și s-a ghemuit pe vine, cu fața ascunsă în genunchi.

Dar nu plângea. Respirația ei era sacadată, gâfâind, iar Adhara și-a dat seama că obsesia ei era incurabilă. Întreaga eu ființă țipa răzbunare. Pentru a-și atinge scopul, nu s-ar opri de la nimic, și nu ar ezita s-o omoare pe Adhara dacă ar fi ajuns în calea ei. Adhara a simțit că inima i se strânge. Era adevărat, a trădat-o folosind-o ca pion și abandonând-o soarții ei.

Ușa custii scârțâi pe balamale. Soldatul a stat un moment pe prag, interzis, apoi s-a apropiat și a atins delicat umărul Aminei.

— Înălțimea Voastră...

Fetița s-a întors brusc.

— Înălțimea Voastră, e timpul să plecăm...

Amina a dat din cap, implorând.

— Te rog, dă-mi drumul, te implor...

S-a luptat ca un animal turbat. Adhara a observat-o în tăcere. Nu a mai rămas nimic din zilele fericite pe care le-au petrecut împreună. Dar măcar îi pasă de fetița aia. Trebuia s-o protejeze singură, pentru binele ei. Din acest motiv l-a ajutat pe paznic. Reuși să-i imobilizeze picioarele.

— Acum!, i-a spus cu răceală soldatului, care s-a uitat la ea nehotărât.

— De ce? a protestat Amina. Eram prieteni!

— La drum! a spus Adhara, prefăcându-se că nu aude.

Soldatul a ridicat-o pe Amina în brațe.

— Te urăsc, te urăsc! a țipat fata în timp ce o lua.

Adhara s-a întins și și-a sprijinit fața de pământ. Acum era cu adevărat singură și fără nici o speranță.

Karin a sosit noaptea. Adhara i-a auzit pașii ușori apropiindu-se de celula ei improvizată. Cu siguranță nu i-a fost ușor: trupul pe care l-a iubit, pe care și-a dorit atât de mult să-l găsească, era în fața lui. Dar nu Elyna îl locuia, ci un străin, un dușman.

Tatăl lui era cu el. Impasibil, rece, sever. Adhara s-a așezat.

— Am aflat adevărul, a început bătrânul. În curând te vei întoarce la Noul Enawar, la Oficianta Supremă.

Adhara tremură. S-a terminat. Tot drumul ăsta înapoi de unde a început. Era furioasă... cu toate eforturile ei, nu scăpase de soarta ei. A călătorit sute de leghe, dar nu a reușit să pună o distanță suficientă între Ea și Theana.

— Am dori să îți punem o întrebare, a continuat Bătrânul.

Adhara s-a uitat la el fără să înțeleagă.

— Cum se numea părinții tăi? a întrebat Karin.

Trecutul ei. Viața ei *înainte.* Și-a mușcat buzele.

— Nu-mi amintesc asta...

— Unde te-ai născut?

— Nu-mi amintesc nimic din acel moment.

Karin nu părea să audă.

— Cum ți-au spus părinții tăi când erai copil? Care era jocul tău preferat? Cum o chema pe sora ta și la câți ani a murit? Dar unchii tăi? Pe ce pământ s-au dus să trăiască? De cât timp se întâmplă asta?

— Nu-mi amintesc nimic! urla Adhara cu toată forța plămânilor.

Bătrânul a avansat să atingă barele de lemn.

— Atunci de ce ai fața ei? Cum îndrăznești să vii înaintea noastră, *exact înaintea noastră,* cu fața ei?

Ochii lui străluceau de furie. Adhara și-a dat seama atunci de amploarea răului pe care i l-au făcut Observatorii, nu numai ei, ci tuturor acestor oameni.

S-a uitat la Karin, căutând în zadar o licărire de înțelegere în ochii ei.

— Eu sunt Elyna, a spus ea în timp ce se apropia. După moartea sa, oameni abominabili i-au readus corpul la viață. Te rog, a implorat ea cu toată sinceritatea de care fost capabilă, dă-mi o șansă să o iau de la capăt! Dacă mă ajuți să-mi amintesc, sunt sigură că Elyna se poate întoarce cu tine!

Bătrânul a privit-o cu dezgust, în timp ce fiul lui s-a uitat în jos, ca și cum nu i-ar fi putut suporta vederea.

— Cum îndrăznești... a spus, în cele din urmă, cu vocea tremurând. Cum îndrăznești să-mi vorbești *așa,* să-mi vorbești despre ea, tu care ești doar un monstru cu fața ei!

Adhara a întors capul, cu ochii umezi.

— Dacă alegerea ar fi fost a noastră, te-am fi ucis, a adăugat el. Elyna a murit, și nu merita o soartă atât de oribilă. Dar Oficianta Supremă te vrea, și ne vom supune. Vei pleca mâine dimineață. Sper din toată inima că soarta îți va da sfârșitul pe care îl meriți.

A scuipat pe jos, apoi a plecat cu tatăl său.

Soarele, în spatele palisadei taberei, păta cerul cu roșu sângeriu. Adhara a simțit că respirația i se taie. Și nu din cauza bolii necunoscute care o mânca, ci din cauza groazei pe care o simțea pentru ea.

Când s-a trezit, o serie de gânduri confuze i-au trecut prin cap. Această discuție o terminase, și tot ce a vrut a fost să uite.

S-a ridicat cu dificultate, încercând să calmeze suferința care îi asupreа pieptul. Dar mai era ceva. Un sentiment de pericol.

Un strigăt strident a sfâșiat aerul. Adhara l-a recunoscut imediat, iar respirația i-a fost blocată în gât. Uriașul animal negru cu corpul de șarpe s-a ridicat deasupra ei în toată puterea lui. A deschis gura, gata de atac, și într-o clipă, totul a dispărut într-un nor orbitor.

Țipete de panică. Zăngănitul lamelor care se ciocnesc între ele. Și flăcări, peste tot. Un atac surpriză.

În întunericul nopții, Adhara a recunoscut corpurile elegante ale elfilor. Ceva s-a agitat în ea; bătălia o chema, sau poate era doar instinctul ei de supraviețuire. Un lucru era sigur: nu putea sta închisă acolo.

A încercat să forțeze barele sprijinindu-se pe picioare și făcând pârghie cu brațele. Nu au cedat. Un bărbat rănit s-a târât spre ea implorând ajutor înainte de a se prăbuși la câțiva pași de cușcă, cu o sabie ruginită în mâini. Ar fi fost de ajuns pentru ea. Dar mai întâi, trebuia să se elibereze.

Atunci a văzut un tufiș în flăcări. Într-o clipă, a întocmit un plan. Nebun și disperat, dar era singura ei șansă.

Și-a scos brațele printre bare și și-a întins mâna bolnavă. Era mai bine s-o sacrifice pe asta. Căldura flăcărilor a devenit repede insuportabilă, iar când a atins arbustul, pielea ei aproape a sfârâit. Încleștându-și dinții, a reușit să scoată o crenguță incandescentă și a aruncat-o pe unul din pereții cuștii. Apoi, ascunsă într-un colț, ea a privit cum flăcările își efectuau munca.

Curând a lovit în bare și cușca a explodat într-o multitudine de scântei. Adhara nu s-a putut abține să nu-și strige triumful. Fără să piardă o secundă, a luat sabia mortului. Era mai rea decât credea la prima vedere, dar măcar i-a permis să-și taie legăturile.

Întărită de o furie și disperare care au fost suprimate prea mult timp, ea s-a aruncat în luptă. Un covor de cadavre acoperea pământul. A preferat să nu se uite la ele. Fețele lor îi erau prea familiare: fețele celor care au primit-o și au ajutat-o și, bineînțeles, ale celor care au alungat-o, au respins-o și au condamnat-o. Cu toate acestea, nu era suficient pentru a merita un astfel de sfârșit.

În toiul luptei, s-a lăsat pradă instinctelor ei. Apoi amintirea Aminei a lovit-o pe neașteptate, ca o rană sâcâitoare. Probabil era închisă undeva în iadul ăsta. Trebuia s-o găsească și s-o salveze.

— Amina! a plâns ea.

Din nou, flăcările, mirosul de sânge și moarte. Încă o dată războiul, în cel mai oribil aspect. Adhara era antrenată să lupte, ea a purtat memoria în carne și oase, dar în același timp, războiul o dezgusta. Cu un dram de mândrie, ea și-a dat seama că acest sentiment era al ei, și doar al ei, acea Adhara care s-a trezit pe luncă și care a refuzat soarta pe care alții au trasat-o pentru ea.

— Amina!

O primă înțepătură în piept. Adhara instinctiv își duse mâna la inimă.

«Nu acum, nu acum!» și-a spus, încercând să controleze criza, și a continuat să avanseze, mâna tremurându-i febril pe garda sabiei.

— Amina!

Pe măsură ce respirația i-a devenit din ce în ce mai sacadată, a văzut ceva ridicându-se din flăcări.

— Amina, Tu ești?, a întrebat, plină de speranță.

Figura a devenit treptat clară, și un tânăr cu umeri largi a apărut în fața ei, cu o sabie în mână.

A avansat spre ea, și lama lui trasa o urmă lungă de sânge de-a lungul drumului lui.

Inima lui Adhara a început să bată. Ea ar fi recunoscut această figură printre o mie, și îi evoca abisuri de durere și tandrețe,

speranță și suferință. Știa acei ochi verzi, acele păr abia ondulat legat la spate, acea armură de piele neagră, protejând un corp adolescentin care devenise adult. Același Amhal ca în ultima zi. Cu aceeași privire pierdută.

Adhara a simțit că picioarele îi cedează, și doar printr-un efort de voință a reușit să stea în dreaptă. Săptămâni întregi s-a gândit la ce i-ar fi spus să-l convingă să renunțe, iar acum că l-a avut în față, nu i-a venit niciun cuvânt. Și inima ei. Inima i s-a oprit aproape pentru a doua oară.

«Nu acum!»

Se pare că Amhal nu a recunoscut-o. Un medalion de cristal negru cu un model complicat îi atârna de gât. În centrul său, o piatră arunca reflecții violet, probabil din cauza flăcărilor, sau o lumină interioară.

Adhara s-a luptat cu durerea care i-a rupt pieptul.

— Cum poți face asta? Ești un om, și cu oamenii trebuie să lupți, așa cum ai făcut și înainte!

Amhal nu a răspuns. Și-a ridicat încet sabia și s-a pus într-o poziție de atac. Adhara era imediat sigură că nu era în măsură să se apere. Așa cum se gândea ea, o altă figură a ieșit din flăcări, scotând un strigăt ușor. Amina. Fetița s-a aruncat fără ezitare la Amhal, cu o sabie veche în mână.

Amhal a fost prins cu garda jos. A căzut într-o parte, în timp ce Amina a continuat loviturile.

— Trădătorule, mi-ai ucis tatăl! a plâns ea.

Nu avea tehnică, lupta cu energia disperării, cea care o susținea în timpul călătoriei lor nesfârșite. Amhal a avut nevoie doar de un moment pentru a-i zbura sabia prin aer, apoi s-a prăbușit la pământ cu un geamăt. Probabil că a rănit-o, la picior. Fața tânărului nu trăda nicio emoție. Și-a ridicat sabia, gata să-i provoace lovitura de grație.

Adhara și-a adunat puterile și s-a năpustit. Încheieturile i-au fost lovite violent, dar și-a îndoit genunchii și a reușit să nu dea înapoi.

— Eşti nebun? A țipat. E prințesa!

Un fulger de luciditate a trecut prin ochii lui Amhal, șters rapid.

— Ridică-te, spuse el printre dinți.

Adhara și-a trase sabia înapoi și s-a întors la distanța sigură.

Nu se putea preda. Trebuia să reziste, pentru Amina care gâfâia în spatele ei. A încercat să intre în poziție, dar arma i-a tremurat între degete. Mâna ei stângă era moartă, pieptul îi ardea. S-a aruncat țipând la Amhal. Tânărul a evitat fără dificultate această încercare neîndemânatică și a atacat cu mânerul sabiei între omoplați. Fără suflare, Adhara s-a prăbușit cu fața în jos.

«Ridică-te și luptă!»

S-a îndreptat și a tăiat aerul din fața ei fără să-l atingă pe Amhal.

— Sunt eu, Adhara! E posibil să nu mă recunoști? a strigat, cu disperare.

Mâinile lui Amhal tremurau ușor pe gardă.

— Chiar ai șters din memorie tot ce am împărtășit?

În timp ce rostea aceste cuvinte, a simțit că punctele ei forte o abandonează, iar sabia i-a alunecat din mâini. Nu mai avea controlul asupra brațelor ei, și a căzut la pământ. Singura ei șansă era ca el să-și amintească, să decidă să nu anuleze tot ce i-a unit. Dar îndoiala care îl străbătuse pe băiat a dispărut.

«S-a terminat», s-a gândit Adhara.

Dintr-o dată, un voal argintiu a strălucit în noapte și a înfășurat-o. Apoi totul s-a scufundat în întuneric.

12
O ALIANȚĂ NEOBIȘNUITĂ

Adhara s-a ridicat cu un salt, protejându-și fața cu o mână, în timp ce cu cealaltă căuta garda sabiei sale. Încă o putea salva pe Amina.

Mâna ei s-a închis în gol. Nu mai era întuneric în jurul ei. Brațul ei subțire abia masca razele strălucitoare ale soarelui dimineții care i-au rănit ochii. Unde era?

Când a încercat să se ridice, mușchii ei nu au răspuns. S-a trezit cu un cot pe un covor cu frunze uscate și a observat că zăcea întinsă pe un pat improvizat, cu o pătură până la talie.

Nu a putut înțelege. Și-a amintit perfect atacul asupra taberei, și modul în care Amhal a ridicat arma asupra Aminei, ca și cum nu ar fi recunoscut-o. Și-a amintit că s-a simțit rău, dar încă se lupta. Și acum se trezea singură, în mijlocul pădurii.

S-a uitat la corpul ei pentru un indiciu. Mâna stângă era bandajată.

— Te-ai trezit...

Vocea aia. Adhara a fost lovită de un fior. Instinctiv, a vrut să se pună într-o poziție de atac, dar o repulsie violentă a făcut-o să se clatine. Nu se schimbase de ultima dată când l-a văzut: aceiași ochi albaștri decolorați, aceeași barbă groasă. Părea doar încercat, ca toți cei care au rătăcit mult timp în oroarea acestei lumi devastate de nebunie.

Adrass și-a pus mâna pe cutele tunicii murdare pe care o purta.

— Asta cauți?, a întrebat el, scoțând un pumnal.

Adhara și-a strâns dinții.

— Ar fi trebuit să înțelegi că nu eu sunt dușmanul, Chandra.

Chandra. Al şaselea. Numele unui animal de laborator pe care creatorul său l-a lipit de piele.

— Nu-mi spune așa. Numele meu este Adhara.

Adrass a zâmbit cu compasiune, apoi i-a dat o ceașcă plină cu un lichid limpede.

— Ți-am adus ambrozia. Ți-ai fi imaginat că e un Tată al Pădurii pe aici?

— Nu vreau nimic de la tine. Poate că nu am arme, dar ar trebui să știi mai bine decât oricine că sunt capabilă să ucid cu mâinile goale.

Și ar fi făcut-o fără ezitare dacă ar fi îndrăznit să se apropie. L-ar fi ucis și s-ar fi eliberat pentru totdeauna de acest om.

Adrass a pus paharul pe podea și s-a așezat cu picioarele încrucișate. O sabie veche îi atârna de talie. Adhara a luat rapid în considerare toate rezultatele posibile, în cazul în care el ar fi încercat s-o oprească prin magie.

— Ți-am salvat viața aseară. Speram la puțină recunoștință măcar.

Dintr-o dată, Adhara și-a dat seama că Amina nu era cu ea.

— Ce i-ai făcut prințesei? A țipat.

— Este pe mâini bune, a răspuns Adrass, fără să se deranjeze prea mult.

— Minți!

— Cine crezi că sunt? Crezi că pot renunța la o fetiță în favoarea cuiva ca Marvash?

— Nu mi-ai exhumat cadavrul și l-ai transformat într-o armă, ca să te joci de-a zeii cu prietenii tăi?

Adhara a simțit că ura o invadează.

— Calmează-te, spuse Adrass. Pot explica totul.

Adhara a simțit că e într-o fundătură, și asta a înnebunit-o. S-a uitat la bandaj. El era cel care a avut grijă de ea; acest om știa probabil ce se întâmplă cu ea, și avea nevoie disperată să înțeleagă. S-a așezat pe vine, fără să-și coboare garda.

— Vorbeşte! spuse ea, cu un indiciu de amenințare în voce.

Povestea lui Adrass era plină de detalii. Vorbea despre rătăcirile sale, despre război, despre nenumăratele momente în care și-a riscat viața. Adhara a rămas neclintită. Ar fi preferat ca el să moară în călătoria lui. Un câine mai puțin după ea.

— Theana ți-a arătat-o, nu-i așa? A întrebat-o în sfârșit.

Imaginile zilei petrecute cu preoteasa i-au revenit. Pentru nimic în lume, ea nu a vrut să-i satisfacă curiozitatea.

— Dacă crezi că face vreo diferență, te înșeli amarnic, a mormăit ea. Am fost creată pentru un anumit scop, dar asta nu înseamnă că nu sunt liberă să-mi aleg destinul. Nu sunt o bucată de carne. Am un nume.

— Tu nu înțelegi. Uram să sap prin morminte și să te văd murind. Dar pentru Adevăr, pentru Binele Suprem, uneori

trebuie să fii pregătit să comiți abominabilul. Și să-ți accepți destinul.

Adhara a dat din cap, cu un zâmbet sarcastic pe buze.

— Iluzii. Sunt doar iluzii sadice. Nu-ți împărtășesc credința și nu voi acționa niciodată împotriva voinței mele.

— Eu sunt ultimul, Chandra, Observatorii vor muri cu mine. Depinde de tine să ne urăști, dar să știi că dacă te-am găsit, dacă te-am salvat când ai avut nevoie, este prin voința lui Thenaar. Nu trebuia să le arăți fața acestor oameni. Nu mai ești fata aia. Fata aia e moartă.

— Ce știi despre asta? l-a provocat Adhara.

— Eu te-am creat. Nu mai există nici o urmă a acestui suflet în tine. Este doar ceea ce am vrut să scriu în corpul tău: cunoștințe despre magie, despre Lumea Pământeană, și tehnici de luptă.

— Acestea sunt poveștile pe care ți le spui pentru a justifica urâciunile pe care le-ai comis. Sunt o persoană reală, cu o poveste, cu sentimente!

Mai mult decât un strigăt de protest, era o plângere disperată.

— Sau poate că tu ești cea care te păcălești crezând că ești altceva decât o armă?

Aceste cuvinte au înțepat-o pe Adhara în inimă. Și-a amintit fețele lui Karin și ale tatălui lui, expresia dezgustului lor. Și-a mușcat buzele până la sânge.

— Continuă, izbucni ea.

Adrass se ascunsese, cu intenția de a profita de întuneric pentru a o elibera. Dar când elfii au atacat prin surprindere, a trebuit să-și schimbe rapid planurile. A profitat de confuzie pentru a trece prin tabără în căutarea ei, până când a găsit-o confruntându-se cu Amhal.

— Mi-am dat seama imediat că ești în pericol. Nu puteai lupta în starea ta, și cu siguranță nu-l puteai înfrunta pe Marvash cu o sabie. Așa că am folosit o vrajă pe care ar trebui să o știi bine.

Adhara și-a amintit confuz fulgerul argintiu, întunericul care a înghițit-o.

— O translație... a spus ea.

— Corect. Tot ce trebuia să fac era să te mut o ligă ca să te scot din ghearele lui. Cu toate acestea, vraja necesita un efort teribil, care a consumat aproape toate puterea mea.

— Și Amina?

— A fost cu noi. După ce te-am adăpostit, am lăsat-o lângă o tabără militară, nu departe de aici. Era inconștientă, dar m-am asigurat că o găsesc.

Adhara a simțit o lovitură în inimă. Prințesa, singura ei prietenă, era singură și neajutorată pe teritoriul inamic, fără ca ea să o poată proteja.

— Ar fi trebuit s-o duci la ei, era rănită. Cum ai putut s-o părăsești?

— Am văzut soldații cum au luat-o, i-a tăiat vorba cu o voce iritată. Știu cine e, și în ciuda a ceea ce crezi, nu sunt un monstru.

Adhara a respirat lung. Amina chiar era în siguranță?

— Dovedește-mi că spui adevărul.

— Am doar cuvântul meu.

De asta se temea. A închis ochii.

«Amina…»

— De cât timp ești bolnavă?, a întrebat-o brusc Adrass, arătând spre mâna ei.

Vocea lui s-a întărit.

Adhara înghiți cu greu. Ce i s-a întâmplat i-a provocat o frică nebună și disproporționată. I-a spus totul și s-a simțit eliberată de o greutate.

Adrass privit în jos, fiind absorbit de reflecțiile sale. Când a ridicat privirea, părea jenat.

— Ți-am explicat deja cum ai fost readusă la viață. Pentru a-l crea pe Sheireen, am folosit formule diabolice, extrase din Magia Interzisă. Nu exista altă cale de a salva Lumea Pământeană, crede-mă. Și am plătit prețul pentru asta prin blestemul sufletelor noastre.

Era o adevărată suferință în vocea lui, și pentru prima dată Adhara a crezut că nu este singura victimă a acestui plan întunecat și nebun.

— Aducerea unui corp înapoi la viață și modificarea acestuia în funcție de voința ta este ca inversarea ordinii naturale a lucrurilor. Și când se întâmplă asta, ființa creată încearcă în felul ei să corecteze situația.

— Nu înțeleg, a spus Adhara, cu vocea redusă la o șoaptă.

Se temea de explicația pe care i-o va da acest bărbat, iar respirația ei a devenit brusc mai scurtă, ca și cum nu i-ar fi ajuns suficient aer în plămâni.

— E ca și cum ai îndepărta cursul de la un râu. Digurile și barajele sunt construite pentru a forța apa să meargă acolo pe unde nu ar fi trebuit să treacă. Și apoi râul se răzvrătește, și la prima inundație sparge barajele și distruge totul în drum.

O suspiciune îngrozitoare a venit în conștiința lui Adhara. Gura ei s-a uscat, mintea ei a început să meargă la viteză maximă, punând înapoi la loc piesele acestui puzzle pe care simțea că deja îl știa.

— Am păcătuit din mândrie crezându-ne capabili să încălcăm această limită insurmontabilă. Poate că ne-am înșelat undeva, dar dacă corpul tău se descompune, este cu siguranță pentru că aspiră să se întoarcă la starea inițială din care l-am rupt.

Adhara era copleșită. Ca întotdeauna, cineva sau ceva a decis pentru ea. A trăit o viață trasată de alții. Creată din neant, urma să se întoarcă în neant. S-a uitat la bandajul de pe mână și și-a dat seama că abia își putea mișca degetele.

— Cum o să fie?, a întrebat ea, îngrozită.

Adrass s-a uitat la ea, nedumerit.

— O să mor? a insistat Adhara.

— Tu ești Sheireen, nu te *pot* lăsa să mori!, a strigat el, aplecându-se spre ea.

Era o asemenea determinare în ochii lui încât Adhara era tentată să spere.

— Am înțeles deja înainte să te găsesc. Am ghicit greșeala teribilă pe care am făcut-o, și în acele luni lungi când te-am căutat am încercat să găsesc o soluție. Dacă nu am încă un leac definitiv, știu un ritual care poate stăpâni răul care te mănâncă, spuse Adrass cu convingere. Va fi ca și cum ai lua-o de la început, într-un mod mai simplu. Sânge de nimfă, bucăți de carne umană și limfă de elf. Numai ingrediente ușor de cumpărat în vremuri de război.

«Voi continua să trăiesc din cauza morții altora», s-a gândit Adhara. Acest gând a făcut-o să cutremure, și-a perceput din nou corpul ca pe o entitate înfricoșătoare, care nu îi aparținea.

— Dar mâna mea? O s-o pierd?, a întrebat ea dintr-o suflare.

— Ritualul va încetini procesul, nu-l va opri. Acesta va atenua durerea și elimina convulsiile de care suferi, dar nu va împiedica corpul să se răzvrătească.

— Deci, ce rost are? Voi muri oricum!

— E singurul mod pe care îl știu pentru a face rost de timp pentru a afla cum să te tratez.

Adhara s-a uitat la el distrasă. Cu câteva minute mai devreme, era gata să-l omoare, iar acum se simțea complet dependentă de el. Dacă Adrass n-ar putea s-o salveze, nimeni n-ar putea s-o facă.

— Nu știu toate formulele. Sunt un magician mediocru, care a creat-o pe Sheireen doar prin voința lui Thenaar, dar știu unde trebuie să mergem pentru a obține răspunsuri la întrebările noastre. Este un loc legendar, deținut cândva de elfi. O bibliotecă pierdută, îngropată în măruntaiele Makratului.

Doar numele orașului a făcut-o pe Adhara să tremure. Din moment ce regele a cedat bolii, trebuie să fi căzut într-un haos total.

— Dacă este o legendă, de unde știți că există cu adevărat?, a întrebat ea, neîncrezătoare.

— Pentru că m-am dus acolo. Un grup de Observatori a dat peste ea din întâmplare. O clădire imensă, pe jumătate ruinată, care adăpostea o colecție extraordinară de pergamente, cărți și colecții foarte vechi de magie. Este încă parțial neexplorată. Acolo am căpătat cunoștințele care mi-au permis să te creez. Și formula care te va salva este, de asemenea, acolo, sunt sigur.

Adhara și-a amintit ultima imagine pe care o avea despre Makrat: un oraș muribund, populat de oameni consumați de frică și suspiciune, cu o mulțime de oameni disperați adunați sub zidurile sale.

— Boala i-a decimat pe ocupanții palatului, a observat ea. E prea periculos, nu ești imun la boală.

— Dumnezeul meu mă va proteja.

Cu siguranță, acest om era nebun. Și totuși i-a ținut destinul în mâini. O soartă care începuse cu el. Adhara nu și-a imaginat niciodată că evadarea ei va lua această turnură, dar confruntată cu posibilitatea unei morți teribile și inevitabile, concluzionează că nu are de ales.

— Ce vrei în schimb?

— Vreau doar să rămâi în viață.

— Ca să-mi îndeplinesc misiunea, nu? Să-mi fac datoria omorându-l pe Marvash, Amhal, singura persoană pe care am iubit-o vreodată, a spus ea cu o voce frântă.

Era un moment de reculegere.

— Da, a răspuns el în cele din urmă.

Adhara a privit soarele filtrat printre vârfurile copacilor și a simțit vântul rece de iarnă mângâindu-i pielea, uscându-i lacrimile de pe obraji. Era absurd, dar nu era încă pregătită să renunțe la toate astea.

— Voi sta cu tine doar până mă vei vindeca.

Adrass a dat din cap.

Pactul a fost pecetluit. Adhara a căzut pe salteaua de frunze.

«Totul începe din nou», s-a gândit ea. Și ideea îi inspira doar îndoială și durere.

Partea a doua
În compania inamicului

13
O LICĂRIRE DE SPERANȚĂ

— Prințesa e rănită, dar starea ei generală arată bine. A fost descoperită lângă avanpostul atacat de elfi. Probabil că a fi reușit să scape în confuzie.

Theana bătea darabana pe cotierele scaunului ascultând acest raport.

— Și ea?, a întrebat în cele din urmă.

Fratele Fulgerului a dat din cap.

— Nu e nici un semn de ea. Drumurile lor s-ar putea să se fi separat, sau...

Theana știa să umple acest gol: soarta lui Adhara s-ar fi împlinit în acea noapte, când l-a întâlnit pe Amhal. Istoria o învățase că binele și răul alternau într-un ciclu perpetuu, ca două fețe ale aceleiași monede. Cu toate acestea, într-o viață dedicată credinței, Theana nu a considerat niciodată că Dumnezeul ei ar putea-o abandona, lăsând lui Marvash posibilitatea de a câștiga. Acest lucru nu a coincis cu ideea unui Mântuitor neprihănit și bun care și-a trimis emisarii pe Pământ pentru a-i proteja creaturile de distrugere. Deci, unde era greșeala? *Trebuie să fi fost* un sentiment în spatele tuturor acestor lucruri, o explicație pentru care încă merita să sperăm. Când soțul ei a murit, certitudinea existenței acestui plan divin i-a dat puterea de a continua, dar acum era diferit. Ideea de a avea ghinionul de a trăi într-o eră fără întoarcere a făcut-o să tremure.

— Asta nu e posibil... murmură.

— Vom continua să căutăm, a spus fratele tânăr, ghicindu-i gândurile. Este Consacrata, Thenaar o va conduce la noi.

— Bine, dar dacă o găsești, urmărește-o și adu-mi tot ce vezi. Apoi, și numai dacă Adunarea decide, o vom captura, a declarat preoteasa.

Tânărul Frate părea uimit, ca și cum ar fi așteptat alte ordine. Theana a înțeles acest lucru: ei însăși îi venea greu să accepte pierderea de timp în timp ce soarta Lumii Pământene se desfășura în fața ochilor ei.

«Inacțiunea este esența credinței», a gândit ea iritată, și apoi s-a pocăit de scopulul acestei blasfemii tăcute. Cu toate acestea, nu era nimic altceva de făcut. Prin încarcerarea

Adhareu, ea a îndepărtat-o de misiunea ei, și o altă greșeală de acest fel ar putea fi fatală.

— Acum du-te, a spus ea, îndepărtându-se de gândurile ei.

Băiatul s-a supus și a părăsit camera în tăcere.

Theana respiră adânc. Ar fi vrut să fie singură, și acolo, în templu, credincioșii o așteptau. De când s-au mutat în Noul Enawar, birourile erau mereu aglomerate. Confruntați cu oroarea războiului care se mișca tot mai spre vest, oamenii panicați căutau refugiu în rugăciune. Aduceau aur, argintărie, uneori chiar și copii să se sacrifice pentru închinare. Theana încerca să le explice că nu aceasta se aștepta Thenaar de la ei, dar teroarea de a nu vedea ziua următoare umplea pivnițele templului cu ofrande și daruri pentru un zeu în care nici măcar nu credeau.

În mod ironic, această epidemie a făcut mai mult pentru religia lui Thenaar decât a făcut-o în toți acești ani istovitori de muncă. Ea și Frații ei ai Fulgerului căutau un leac pentru boală de luni de zile. Mulți dintre ei muriseră îngrijind și studiind bolnavii. Și apoi, cu câteva zile mai devreme, aproape din întâmplare, au făcut un mic pas înainte. Datorită capacității sale extraordinare de a capta prezența magiei, Theana a simțit o aură slabă care curgea prin venele unui om doar contaminat, ducând la o singură concluzie: această boală era o pecete, sau mai degrabă o vrajă care putea fi ridicată doar de magicianul care a evocat-o. Această urmă, pe care niciunul dintre Frații ei nu a putut să o perceapă, dispărea treptat, motiv pentru care a durat atât de mult să o înțeleagă. Din acea zi, ea și adepții ei au urmărit soluția acestui flagel în toate lucrările magiei. Pentru că *trebuie să fi fost* unul, altfel Lumea Pământeană s-a pierdut.

Theana a avansat rapid la altar printre mulțimea tăcută. S-a uitat la fețele pline de speranță, și un spasm dureros i-a contractat stomacul. Trebuiau să găsească un leac. Și repede.

În timp ce Dalia a ajutat-o să-și scoată hainele Oficiantei Supreme, s-a auzit o bătaie în ușă.

Fata s-a grăbit să deschidă, cu o mina mânioasă.

— Ți s-a ordonat să aștepți! s-a plâns ea.

Un pitic dezordonat cu față servilă a apărut în prag.

— Dar aștept de ore!

— Dalia, a întrerupt-o Theana cu un zâmbet, nu contează. Adu-l înăuntru și lasă-ne singuri.

I-a făcut semn piticului să se așeze. Acesta din urmă se mișcă încet și s-a așezat pe marginea scaunului. Părea să vrea să deranjeze cât mai puțin posibil, dar era ceva neplăcut în felul în care își freca mâinile.

— Vorbeşte.

Piticul emise o serie de mormăieli confuze, ca și cum nu știa cum să-și înceapă discursul.

— Numele meu este Uro. Nu vin la cerșit, a spus el, uitându-se la ea cu respect. Îți aduc un mare ajutor, dimpotrivă.

— Explică-te.

Piticul și-a scotocit prin buzunare cu mâinile murdare și noduroase și a scos un flacon care conținea un lichid închis la culoare.

— Asta vindecă boala.

Theana înțepenește. Nu era primul care a pretins că a găsit leacul. Străzile erau pline de șarlatani care se lăudau cu poțiuni miraculoase, vândute la prețuri exorbitante. Oamenii voiau să creadă, și piața era în plină expansiune. Dar nimeni nu a îndrăznit vreodată să vină la ea.

— Frații mei ai Fulgerului lucrează la asta de o lungă perioadă de timp, și până acum nu au găsit nimic. Ce te face să crezi că ai reușit?

— Nu sunt aici să-mi vând descoperirea și să speculez moartea unor oameni nevinovați.

Atitudinea lui sugera contrariul, dar răspunsul său a convins-o pe Theana să-i pună cel puțin câteva întrebări.

— Ești preot?

— Sunt herbalist. Aveam un magazin și îmi plăcea să experimentez. Mă vindecam cu ierburi, și cu un dram de magie, desigur.

— Și de unde ai antidotul ăsta?, a întrebat ea, sceptică.

— Toți cei dragi mie sunt morți. Am încercat imposibilul pentru a-i salva, dar nici unul dintre amestecurile mele nu s-au dovedit eficiente. Apoi m-am îmbolnăvit și eu.

Și-a ridicat cămașa și a arătat o pată neagră mare care îi acoperea o parte din piept.

— Așa că am testat ultimele experimente. Febra a dispărut după câteva ore, precum și sângerarea.

Era doar un nebun. Un nebun care s-a lăudat că a găsit leacul pentru a se acoperi cu glorie.

— Și ce e în ea?

Piticul părea suspicios.

— Un amestec de plante diferite, cu vârful frunzelor de mătrăgună.

— E o otravă puternică.

— Nu și dacă distilăm limfa din ea.

În plus, nici măcar nu știa herbalism.

— Și apoi?

— Sânge infectat, și o picătură de ambrozie. Acest flacon conține tot ce mi-a mai rămas, a șoptit piticul.

Theanei îi părea rău pentru el, dar nu putea crede. Poate că el a fost într-adevăr convins, pe când boala s-a vindecat, probabil, pe cont propriu.

— Îți înțeleg îndoielile, dar măcar dă-mi o șansă! Dacă această poțiune ajunge la bolnavi, sacrificiul familiei mele nu va fi inutil.

Trupul lui mic tremura, ochii lui implorau.

— Las-o acolo, a răspuns Theana cu indulgență.

Piticul a îngenuncheat și i-a mulțumit în lacrimi.

— Îmi redai viața.

— Te rog... a răspuns Theana, jenată.

Celălalt s-a înclinat din nou, disprețuindu-se, și apoi, în cele din urmă, a mers înapoi ca un semn de respect.

Odată singură, Theana a observat flaconul de pe masă. Niciunul dintre ei nu a reușit să găsească tratament, dar diseacă cadavre de săptămâni întregi, iar ea însăși era epuizată de această sarcină îngrozitoare care i s-a părut aproape imorală.

«La urma urmei, nu poate face mai mult rău decât boala.»

A deschis fiola și a adulmecat conținutul. Un parfum proaspăt, lemnos. Ea a examinat lichidul verde închis, cu reflexii ușoare albastru. Și dacă din întâmplare era într-adevăr un antidot, cine era ea să decidă să nu-l folosească? Toate aceste morți au ajuns să-i cântărească conștiința. Poate că cercetătorii Frăției, obsedați de dorința lor de a găsi un leac, au neglijat elementele de bază ale cunoștințelor lor. Poate că ea însăși, Oficianta Supremă a Cultului, nu era în stare să insufle în adepților ei încrederea necesară pentru a merge mai departe. A transferat o parte din lichid într-o sticlă mai mică și a evaluat cantitatea. Cu asta, ar putea trata o duzină de pacienți.

A sunat, iar Dalia a apărut aproape imediat.

— Stăpână, a spus ea, înclinându-și capul.

— Du-i fiola lui Milo și spune-i să o studieze. Cât despre conținutul sticlei, vreau să fie administrat persoanelor infectate. Și anunță-mă despre starea lor.

Dalia a dispărut cu o expresie sceptică, iar Theana nu a dat vina pe ea.

«Nu costă nimic să încerci», s-a gândit ea cu un zâmbet amar, și s-a simțit mai departe de Thenaar decât oricând.

14
RITUALUL

Adrass se ghemuia în fața ei, arătând concentrat. El a scos din geantă o serie de flacoane și un pergament mototolit de pe care nu și-a luat ochii.

— Cum ai luat toate ingredientele astea?, a întrebat Adhara, cu gâtul uscat.

Adrass tresări.

— Suntem în război, ți-am spus, nu e greu să găsești materie organică.

— E de la cadavre?

— Și ce dacă? Și tu ești un cadavru, nu văd care e problema.

Adhara s-a uitat instinctiv la mâna bandajată.

— Nu vreau să mă hrănesc cu viețile altora ca să supraviețuiesc.

Adrass a înghețat pentru o clipă, și apoi a privit-o în ochi.

— Știu că vrei să trăiești. Destinul tău este cel care ți-o impune, scopul pentru care ai fost creata. Te asigur că nu vei găsi pacea până când nu vei face ceea ce trebuie să faci, pentru că așa funcționează și pentru că așa a fost întotdeauna, de milenii. Murim pentru că alții trăiesc și se hrănesc cu noi.

Adhara nu s-a ridicat. L-a privit pregătindu-se, întrebându-se dacă a făcut același lucru când a creat-o.

— Să începem, a anunțat Adrass.

Adhara a simțit un nod în stomac.

— Ce trebuie să fac?

— Când se va termina, probabil că nu te vei simți prea bine și vei dormi mult timp. Așa că e mai bine să te întinzi acum.

Ea se supuse, cu corpul la fel de greu ca plumbul. Adrass a căutat mult timp un loc destul de sigur. Un fel de peșteră cu intrarea îngustă, dar a cărei cavitate principală era suficient de confortabilă pentru a le permite amândurora să se miște în picioare. Ochii lui Adhara se holbau la bolta acoperită cu mușchi. Părea să-i atârne deasupra capului ca o amenințare, ca și cum în orice moment ar fi putut s-o zdrobească. Dintr-o dată a simțit ceva strângându-i încheieturile și l-a văzut pe Adrass înarmat cu șireturi de piele. A sărit în sus, l-a apucat de gât și l-a pus cu fața pe stâncă.

— Ce faci? a răcnit.

Ochii lui Adrass au crescut în frică.

— E pentru binele tău. Trebuie să stai nemișcată în timpul ritualului, a explicat el, încercând să-și recâștige controlul asupra sa. Dacă nu ne grăbim, corpul tău se va destrăma. Gândește-te, crezi că după toate prin câte am trecut voi putea să-mi distrug creația?

S-au uitat unul la altul câteva momente. În cele din urmă, Adhara l-a eliberat. Avea sens pentru ea.

— Știi măcar ce faci?

— Absolut, a răspuns el, dând din cap viguros.

Adhara întins pe pământ, și de data asta nu a mai opus rezistență. L-a lăsat pe Adrass să-i lege mâinile și picioarele, și când a intrat în contact cu pielea, a simțit furnicături în încheietura mâinii stângi. Petele nu ajunseseră în acel punct. «Dar vor ajunge acolo în curând», a gândit ea cu groază.

Când și-a terminat sarcina, Adrass și-a șters sudoarea de pe frunte. A aprins un foc magic, iar temperatura a crescut rapid. Trebuia să se concentreze, să rămână calm. Nu avea dreptul să facă greșeli. A închis ochii și a repetat cuvintele maestrului său: «Nu există nici un suflet sau spirit în trupurile acestor creaturi. Vedeți în ele doar misiunea voastră. Sunt arme pentru salvarea lumii, puse în mâinile voastre pentru un scop suprem.» Un refren pe care fiecare Observator îl știa pe de rost. Adrass a recunoscut în mușchii fetei silueta lui Chandra, carnea destinată să-l producă Sheireen, și în cele din urmă s-a simțit pregătit.

El a aruncat câteva picături de esență în foc, și un fum gros aromat a pătruns în aer. Apoi a strâns niște cenușă cu o lingură și a pus-o într-o pungă. Ținând-o departe de față, a aruncat câteva picături de lichid întunecat peste ea și s-a uitat la creatura lui.

Adhara, îngrozita, tremura până la os. Și amintirile s-au întors treptat: acele plantate peste tot, magia care curgea din mâinile lui Adrass și pătrundea dureros în carnea ei. A contractat involuntar mușchii brațelor, ardea să se elibereze si să fugă.

— Stai calmă, acum vei adormi și nu vei simți nimic, a spus Adrass.

Vocea lui era lipsită de compasiune.

I-a pus punga pe gură și a apăsat cu toată puterea lui. O lacrimă a curs pe obrazul lui Adhara, apoi totul s-a înnegrit și ritualul a început.

Adrass a observat acel corp adormit cu un dram de nostalgie. Era ca și cum ar retrăi timpul când a creat-o, timpul glorios al unei existențe de altfel anonimă și banală. Nu era singur atunci, făcea parte dintr-o sectă care i-a instigat puterea, i-a dat un scop și ceva în care să creadă.

S-a relaxat, a aliniat unul câte unul, instrumentele din fața lui. Nu reușise să le recupereze pe toate înainte de a fugi din Camera Observatorului, dar cele pe care le avea ar putea fi suficiente. Erau încă înnegrite de focul provocat de San, dar în lumina focului magic, au luat reflexii de sânge.

Alege o canulă mică, cu vârf metalic și mâner de sticlă. A aspirat conținutul translucid al unei fiole și l-a injectat în gâtul lui Adhara. Limfa elfului a pătruns încet, provocând doar câteva mici tremurări la nivelul membrelor ei. Apoi a fost rândul sângelui de nimfă, în vena trepidantă a antebrațului. A obținut acest sânge pe drum, după ce a fost martor la masacrarea unei femei nevinovate de către călători. A trebuit să se miște repede, pentru că nimfele se transformau rapid în apă pe care pământul o absorbea imediat. Dar a fost abil, și a făcut o provizie generoasă.

De data aceasta, corpul reacționează cu spasme violente. Adrass a fost forțat să-l țină cu ambele brațe, în timp ce sângele iriga rețeaua capilarelor, iluminându-le cu o lumină albăstruie. Când convulsiile s-au oprit, a luat cutia de lângă el și a scos o bucată de carne umană.

Stomacul lui s-a revoltat când a trebuit să taie cadavrul. Nu era ca în cult. Observatorii au procedat chirurgical, fără emoții, în timp ce în vremuri de război totul era o lungă serie de răni deschise și membre rupte.

A ridicat-o pe Adhara la perete și i-a pus ierburi sub nas. Ochii fetei s-au deschis larg. Ochii fără privire, la fel ca cei care, de luni de zile, au însoțit experiențele sale.

— Asta e bine, a șoptit mecanic.

Ea nu era conștientă, el știa asta. Era necesar ca ea să se supună ordinelor lui fără să se opună.

A făcut-o să înghită cu răbdare, o bucată mică după alta, masându-i gâtul pentru a o face să înghită. Când cutia era goală, a lungit-o pe Adhara la pământ. Acum, tot ce mai rămăsese de făcut era să recite vrăji. Vrăji împrumutate din arta

preoților, la fel ca cele folosite de Theana, dar reformulate în lumina magiei interzise.

A luat un stylus, l-a scufundat într-un lichid negru și a tăiat pielea, desenând simboluri complexe care se închideau fumegând la sunetul formulelor magice pe care le rostea. Adhara a început să tremure din nou, și un geamăt confuz a ieșit dintre buzele ei. Avea dureri, dar ce era mai rău era pe cale să vină.

Neantul devine treptat populat de siluete cețoase. Aceste prezențe pe care Adhara le-a perceput în momentul în care Adrass a adormit-o au prins treptat contur. Monștrii fără contururi din întuneric au hărțuit-o din toate părțile, atingând-o carnea slabă și dureroasă. Lumina s-a aprins brusc, și a văzut bolta peșterii. Ochii ei erau largi, dar nu era nici o modalitate de a mișca pupilele sau închide pleoapele. Simțea că arde, voia să plângă, dar mușchii ei nu i-au dat ascultare. Prizonieră în ea însăși, ea putea doar să asiste, neputincios, la transformarea ei. Contactul obscen al zecilor de mâini care i-au scuturat membrele s-a transformat în tortură. Și și-a amintit. Era ca și cum s-ar fi întors în timp, ca și cum s-ar fi întors în celula aia urât mirositoare unde a creat-o Adrass. Acea primă suflare care i-a sfâșiat plămânii, acel foc care i-a mușcat carnea fără să o consume cu adevărat, acel sânge gros care curgea înapoi în venele ei ca și cum ar fi ars lavă și i s-a răspândit încet în corp. Și apoi acea prezență, acea respirație care i-a devenit familiară. Adrass era acolo, și avea puterea vieții și a morții asupra ei. Chandra se forma în fața ochilor lui și a simțit clar că dispărea pentru a-i face loc.

A durat o veșnicie, și apoi lumina s-a stins în cele din urmă și totul s-a înnegrit din nou. Fantomele s-au retras în umbră, iar senzația de arsură s-a stins, în timp ce o tăcere densă și păstoasă a învăluit-o. Nu mai era Adhara, dar nu era încă nici a șasea creatură. Nu era nimic, și era cea mai mare suferință pe care a trăit-o vreodată.

Lumina caldă a zilei a trezit-o. Fiecare fibră din corpul său era dureroasă și răspundea ordinelor sale. Adhara reușește să se

întoarcă pe o parte. Și-a trecut mâna peste corp, aproape redescoperindu-se. Era întreg. Și nu mai era nici o urmă de acelei nopți de foc și nebunie.

Un miros plăcut i-a gâdilat nările și încet-încet și-a deschis ochii.

— Cum te simți?

Adrass stătea în fața ei, cu un bol în mână.

Prezența lui a adus-o înapoi la realitate, strângându-i măruntaiele. Nimic nu s-a schimbat.

— Trebuie să mănânci. Ai dormit două zile și două nopți la rând, și ai avut febră mare. De aceea te simți slăbită, a adăugat el, ajutând-o să se ridice.

— Lasă-mă, a explodat Adhara.

Voia să se descurce singură. A înghițit cu lăcomie conținutul bolului și și-a dat seama că torționarul ei avea dreptate: murea de foame. În mod sigur, acest om citea în ea ca într-o carte deschisă.

Când a terminat, Adrass i-a făcut semn cu mâna.

— Uită-te la mâna ta.

Da, mâna ei. Cea pentru care ea s-a înclinat în fața acestui chin. Adhara s-a uitat indiferentă și aproape că și-a scăpat paharul. Degetul ei mic revenise la o culoare palidă, aproape normală. L-a strâns: era sensibil din nou.

Restul mâinii sale era încă negru și dureros, dar cel puțin exista un progres.

— Cu cât găsim mai repede o cale de a opri acest proces, cu atât este mai probabil să îți recapeți mâna cum a fost. Trebuie să ajungem la Makrat cât mai curând posibil, timpul se scurge.

Adhara își ridică privirea emoționată; dar orice urmă de recunoaștință a dispărut când imaginea omului care i-a vorbit în liniște s-a suprapus pe cea a Observatorului care experimentase zi și noapte cu viața ei.

S-a ghemuit pe vine, cu genunchii la piept și cu privirea fixată pe bărbatul care era atât temnicer, cât și creatorul ei.

15
Doubhée și Amina

Mai întâi era durerea. O durere pe care nu o mai experimentase niciodată, acută și arzătoare, și în același timp surdă, trepidantă. Geme.

— Știu că doare, dar dacă nu te agiți, vei fi bine, îi spune o voce.

Amina a deschis ochii. Era o pânză de cort deasupra ei. Percepțiile ei au revenit încet, una câte una. A înțeles că era întinsă pe un pat de campanie, și i s-a părut că corpul ei era complet lipit de salteaua de frunze uscate, parcă lipsit de forță. Nu îl putea controla, și simplul act de a întoarce capul necesita un efort teribil.

Ochii ei au atins fața bunicii. Ea era cea care tocmai a vorbit.

«Ce... »

Fetița a mai scos un geamăt.

— Bine, o să merg să caut un preot, a spus Doubhée, ridicându-se.

Amina ar fi vrut s-o oprească, s-o facă să-i explice ce avea. A întins mâna și nici măcar nu a avut timp să-i atingă brațul.

Un lucru era sigur: nu i-a fost niciodată atât de rău în viața ei. Odată a avut febră mare și a crezut că va muri, dar nimic de genul ăsta. Durerea din picior i-a făcut tot corpul să tremure.

«Ce naiba s-ar fi putut întâmpla?», a repetat în sinea ei, fără să-și amintească.

Regina a reapărut în compania preotului, un bătrân cu părul lung și neîngrijit. Aminei nu-i plăcuseră niciodată preoții. Miroseau a boală, unguente și poțiuni amare; de data aceasta, de data asta însă, ea l-a primit ca pe un salvator.

Bărbatul a examinat-o câteva momente, apoi s-a întors spre Doubhée ca și cum nu ar fi înțeles de ce a fost deranjat.

— Am făcut deja tot ce trebuia să fac. Rana nu este gravă, se va recupera repede, a mormăit.

— Dar e un copil. Nu-i poți cere să suporte o asemenea durere. Dă-i ceva s-o calmeze.

Bătrânul preot a ezitat, și apoi a dat din cap obosit. A scos din geanta pe care o avea o fiolă umplută cu un lichid limpede și a apropiat-o de buzele Aminei. Avea un miros acid, alcoolic.

— Bea dintr-o dată, ca un om mare, a spus el, strecurând mâna în spatele gâtului pentru a-i ridica capul.

Amestecul i-a ars gâtul și ceva i-a curs pe obraji. Trebuie să fi început să plângă fără să-și dea seama. Îi era rușine. Ea care a vrut să fie un războinic pentru a răzbuna moartea familiei ei, ea s-a lăsat doborâtă de o rană ridicol.

Atunci și-a amintit: călătoria cu Adhara, gestul ei nebun de a-și dezvălui fața oamenilor din tabără, și mai ales Amhal în fața ei, cu sabia în mână, în ochi cu aceeași privire indiferentă ca în ziua în care i-a ucis tatăl.

A încercat să se ridice, dar poțiunea deja îi amorțea membrele. La scurt timp după aceea, un somn greu și fără vise a învăluit-o.

Acest lucru a continuat pentru câteva zile. În rarele ei momente de luciditate, a simțit o furie nebună crescându-i în piept. A eșuat. A avut inamicul în fața ei și nu a fost în stare să-l omoare. Mai rău, Amhal a umilit-o. Și-a amintit cercul perfect al lamei lui, sângele cald care i-a ieșit din rană. În acel moment nu a simțit nimic, cu excepția unui sentiment usturător de înfrângere.

Apoi a leșinat. Cineva trebuie s-o fi salvat-o. Adhara poate, dar dacă era de asemenea, în tabără, de ce nu a venit să o vadă încă? Doar dacă Amhal n-a ucis-o, în timp ce ea era îngrijită în liniște de bunica ei...

Trebuia să se întoarcă la luptă. Dacă nu se putea răzbuna, atunci era mai bine să moară sub sabia lui Amhal.

Când durerea a devenit în cele din urmă suportabil și preotul a încetat să-i administreze somnifere, bunica ei s-a așezat lângă ea și a privit-o în ochi.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Amina a avut timp să-și rafineze răspunsul. Nu putea să-i spună adevărul, la fel cum nu i-l putuse spune lui Adhara. Nimeni nu ar fi trebuit să știe, pentru că dacă ar fi știut, ar fi închis-o. Cu toate acestea, justificarea evadării ei nu era simplă și, în plus, trebuia să învețe să manevreze o armă.

— Mă sufocam la Curte, i-a explicat ea, și în adâncul sufletului era adevărat.

Bunica ei s-a uitat mult timp la ea, cu o privire nemiloasă care părea să sape adânc în sufletul ei.

— Spune-mi adevărul.

Amina a încercat să se închidă într-o tăcere încăpățânată, dar Doubhée nu i-a dat drumul. S-a aplecat pe spătarul scaunului ei și a continuat:

— O să te ajut, bine?

Fata a înghițit.

— Ai evadat din palat pentru că voiai răzbunare. Ai eliberat-o pe Adhara pentru că știai că te poate ajuta și să te ducă unde vrei.

— Nu e deloc așa, și...

Bunica ei a oprit-o cu o fluturare de mână.

— Acum o săptămână, a avut loc o ciocnire nu departe de aici, în Kalima. Tu și Adhara ați reușit să ajungeți atât de departe într-un mod pe care nu-l știu, și în timpul atacului asupra elfilor ai fost rănită.

— Am vrut doar să fiu cu Adhara... Tu mi-ai trimis-o, nu-i așa? E singura mea prietenă.

Doubhée zâmbea, aproape cu compasiune.

— Pe cine crezi că prostești?

Amina s-a înroșit.

— Era acolo?

Fetița a simțit că inima își accelerează bătăile. Într-o clipă, retrăiește silueta lui Amhal înconjurată de flăcări. Și-a scuturat pleoapele.

— Da.

— Te-a rănit?

Mirosul de sânge, confuzia, ochii lui de gheață. Simplitatea cu care a scos-o din acțiune.

— Da.

Bunica ei i-a dat timp să-și înăbușe lacrimile și să-și revină.

— Acum, nu te poți mișca. Preotul spune că rana ta ar putea fi redeschisă. Dar de îndată ce te vei simți mai bine, te vei întoarce la mama ta.

— Nu vreau! Dacă mă obligi s-o fac, voi scăpa din nou!

Doubhée nu s-a lăsat cucerită de furie. Ura și disperarea nepoatei ei păreau să alunece peste ea.

— Prima dată, ai reușit să evadezi în siguranță pentru că nu m-aș fi așteptat la așa ceva de la tine. Eram sigură că în cele din urmă îți vei găsi locul, dar acum știu exact ce ai în cap, și crede-mă, nu vei mai putea să mă mai iei pe nepregătite altă dată. Și dacă trebuie, te voi plasa zi și noapte sub supravegherea unuia dintre oamenii mei de la palat.

Amina și-a mușcat buzele.

— De ce nu vrea nimeni să mă înțeleagă...? murmura ea.

— Dar te înțeleg, a răspuns Doubhée. Ce crezi, că nu am simțit la fel ca tine? Că nu mai simt?

— De ce nu faci nimic împotriva lui? E acolo, îți omoară oamenii, își savurează victoria după ce a intrat în casa noastră ca un hoț! Bunicul l-a primit pe San ca pe un erou, iar Amhal s-a prefăcut că e prietenul meu antrenându-mă în luptă. Sunt mincinoși, sunt trădători!

A izbucnit în lacrimi, dar oricât ar fi plâns, sentimentul de neputință totală nu a vrut să plece. A îmbrățișat așternuturile, și-a frecat ochii până s-au înroșit... furia pe care o trăia era încă în pieptul ei, și asta o împiedica să respire.

— Ai dreptate, a spus Doubhée cu o voce obosită. Mă gândesc adesea la ziua în care San a venit la Curte, la ce a spus bunicul tău despre el, la imensa bucurie pe care a simțit-o. Îmi amintesc, de asemenea de Amhal, când era încă un băiat foarte tânăr care tocmai intrase la Academie. Și astfel furia mă orbește și pe mine. Dacă aș asculta-o, aș lua o sabie și aș merge singură până la liniile inamice.

A căutat un moment prin cort, ca și cum ar căuta calmul care, simțea Amina, o părăsea treptat.

— Și de ce nu o faci? A întrebat ea. Este de datoria noastră să facem dreptate, dacă zeii sau unul dintre emisarii lor nu intervin.

Doubhée s-a uitat la ea cu un zâmbet amar.

— Speram ca tu, cel puțin, să nu ai de-a face cu astfel de lucruri. Mi-am imaginat că copiii mei, nepoții mei vor trăi o viață diferită de a mea, și că la treisprezece ani vor fi încă copii...

A oftat.

— Din păcate, micuța mea, aceste timpuri tulburi te forțează pe tine și pe fratele tău să creșteți prea repede.

Amina se uita la ea cu un aer interogativ.

— În timp ce te plimbai prin Lumea Pământeană, făcându-ne pe mine și pe mama ta să murim de durere, Kalth a devenit rege. El este în Noul Enawar, stând pe tronul tatălui tău, și este cel care administrează regatul.

Amina a încercat să-și imagineze fratele rege. Puternic și așa cum fusese tatăl său. O durere vagă i-a străbătut stomacul.

— Și e timpul să te maturizezi. Genul de justiție la care visezi nu se întâmplă întotdeauna. Cei care perpetuează crime odioase nu primesc sistematic pedeapsa pe care o merită. Trebuie să te hotărăști.

A tăcut mult timp, pierdută în gândurile ei. Amina nu le-a putut ghici, știa prea puține despre Doubhée. Tatăl său nu i-a spus niciodată despre trecutul său, iar la curte tinerețea ei a fost întotdeauna înconjurată de un văl gros de mister.

— Nu voi renunța, nu asta m-a învățat tatăl meu. A spus că trebuie să schimbăm lumea. Nu asta ați făcut tu și bunicul?

— Schimb-o, da. Dar nu urmări o moarte inutilă.

Amina a rămas interzisă. Nu înțelegea ce încerca bunica ei să insinueze.

— Ce crezi că vei câștiga dacă te vei răzbuna? Îți poți imagina că se întorc tatăl și bunicul tău? Sau speri să te simți ușurată?

— Vreau să le dau odihnă.

Era o frază pe care o citise undeva, într-una din acele cărți de aventură pe care le devorase la Curte. Întotdeauna era un erou în poveștile astea, un erou care a restaurat ordinea și i-a făcut pe băieții răi să plătească. Întotdeauna meritau să moară, și au fost pedepsiți fatal pentru pierderea lor. După aceea, lumea a fost un loc mai bun.

Doubhée și-a permis să zâmbească.

— Singurul lucru care poate aduce pacea morților este să știe că cei pe care îi iubesc sunt bine. Gândește-te la tatăl tău.

A respirat adânc.

— Gândește-te cât de mult te-a iubit. Crezi că s-ar bucura să te vadă așa? Crezi că ar fi frumos pentru el să te vadă plângând de durere și răsucindu-te de febră, știind că el este cauza tuturor acestor lucruri?

— Nu e adevărat, nu el e cel care...

— Pentru a-l răzbuna ai plecat, pentru a-l răzbuna ai fost rănită.

Amina a fost forțată să privească în jos. Nu văzuse niciodată lucrurile așa.

— Tatăl tău a vrut să crești fericită și sănătoasă. Și chiar și acum că el nu mai este aici, dorința lui este încă intactă, și depinde de tine s-o păstrezi.

Era teribil de adevărat. Și dacă se uita adânc în ea însăși, Amina trebuia să recunoască că nu era doar o dorință de dreptate în spatele faptei nebunești pe care intenționa să o comită.

— Știu cât de dureroasă e inacțiunea pentru oameni ca tine și ca mine. Nu suntem făcuți să acceptăm realitatea crudă a faptelor cu brațele încrucișate. Doar atunci când ne punem trupurile în mișcare, chinurile noastre dispar.

Amina nu și-a putut crede urechilor: era ca și cum bunica ei ar fi citit în inima ei. Da, dacă ar fi făcut toate acestea, era, de asemenea, pentru a satisface furia pe care o purta în ea de la naștere.

— În plus, nu sunt aici? Și eu m-am dus pe front ca să scap de suferința care mă asuprea.

— Și funcționează?, a întrebat-o Amina cu o voce joasă.

Doubhée părea răvășită.

— Uneori da, a mărturisit. Dar nu asta e problema. Dacă vrei să-ți onorezi tatăl, trebuie să-ți reiei viața, exact în locul unde Amhal și San au întrerupt-o. Va fi probabil o cale mai abruptă, dar amintește-ți că răzbunarea duce doar la moarte. Și meriți mult mai mult.

Doubhée s-a aplecat pe spătarul scaunului ei în tăcere, pentru a se gândi la ceea ce tocmai spusese. Confuză, Amina și-a dat seama că bunica ei avea dreptate. Dorința ei de răzbunare era un mod ca oricare altul de a-și înăbuși durerea, de a hrăni ura care o devora. Dar furia era încă acolo, simțea cum crește în ea.

Doubhée s-a ridicat și i-a pus mâna pe umăr.

— Gândește-te la asta, bine? Încă te mai poți întoarce. Și în acest caz, să știi că nu vei fi singură, pentru că voi face totul pentru a te ajuta să te regăsești. Dacă te decizi să continui, atunci te avertizez că voi încerca prin toate mijloacele să te opresc.

Amina a privit-o ieșind din cort. Cuvintele ei au aruncat o sămânță în ea, o sămânță care i-a deschis un nou orizont.

«E ca mine, pot avea încredere în ea, mă înțelege», și-a spus ea. Și dacă ar putea să-și transforme ura și dorința de a lupta așa cum a făcut Doubhée când era tânără, și-ar găsi pacea. Să lupte, dar nu din răzbunare. Pentru ceva mai mare. Pentru regat, pentru fratele său, pentru tatăl său.

16
ORAȘUL MORT

Amhal tocmai se întorsese din luptă, cu imensul său paloș roșu de sânge, armura pătată cu noroi și funingine. În ochii lui, nici măcar umbra unui sentiment. Înghețat și nemilos, s-a uitat drept înainte, în timp ce ordonanța atribuită lui de Kryss l-a dezbrăcat. San stătea în cortul lui cu un pahar de vin în mână. În zona muntoasă Orva, chiar în spatele stâncilor, era cultivat un soi de struguri deosebit de apreciat, care oferea o băutură puternică și intensă. Se obișnuia să-l îndoiască cu miere, condimente si puțină apă. Lui San i-a plăcut, mai ales la sfârșitul unei bătălii, când era binevenit să-și clătească gura cu gustul înțepător al pământului.

— Ei bine?, a întrebat el, odată ce Amhal a scăpat complet de armura lui.

Pe tunica sa de piele stătea medalionul care i-a fost dat de Kryss, strălucind cu reflexii sângeroase sumbre.

— Cum a fost?

Amhal a prezentat o relatare concisă, ca de obicei. Din moment ce regele elfilor i-a îndeplinit dorința, s-a schimbat radical. San se întreba adesea la ce se gândea și dacă reușise să se elibereze de orice emoție. Pentru el, era de neconceput. Furia bătăliei, furia de a ucide și mutila cu sabia era seva care îl hrănea.

A ascultat distras. Amhal era invincibil; puterile sale chiar păreau să fi crescut, deoarece a renunțat la controlul asupra lor.

— Și apoi a venit o fetiță, a spus Amhal.

San a ciulit urechea.

— Cum adică, o fetiță?

Amhal a povestit încercarea patetică de răzbunare a Aminei. San a înăbușit un mic surâs. Aprecia spiritele rebele și era forțat să recunoască că curajul tinerei prințese impunea admirația.

— Ai ucis-o?

— Aș fi făcut-o dacă nu ar fi venit ea.

Un fior neplăcut a trecut prin spatele lui San.

— Cine e ea?

Amhal a încruntat imperceptibil pleoapele.

— Adhara.

San s-a ridicat și și-a pus paharul pe podea.

— Spune-mi totul despre asta.

Primele zile de recuperare au fost un iad. Adrass o tot întreba cum se simte și o examina la cel mai mic semn de slăbiciune. În timp ce continua să-i spun Chandra. Adhara nu mai putea suporta numele ăsta. Și apoi s-a simțit ciudată, diferită. Ca oaspete în propriul ei corp, ale cărui membre ar fi devenit brusc prea mari pentru ea. Ceva era în neregulă cu reacțiile mușchilor săi, un fel de decalaj între corpul și mintea ei, care îi încetinea mișcările. Știa că ar fi trebuit să-i spună lui Adrass, dar nu voia. A încercat să minimizeze schimburile ei cu acest om, pentru a face clar că acestea au fost legate doar de interesele pe care le-au împărtășit în acel moment special.

— Sunt bine, a spus ea, îndepărtându-i mâna de pe frunte într-un gest enervat.

— Nu înțelegi, trebuie să știu cât timp avem să te tratăm.

— Atunci hai să plecăm de aici. Nu mai sunt atât de slabă, minte ea.

Adrass s-a uitat la ea câteva momente, apoi și-a luat lucrurile și a ieșit din peșteră. Un fluierat lung, modulat, sună afară. O chemare. Curând, un punct negru a apărut la orizont. Arăta ca o pasăre. Adhara a recunoscut în cele din urmă aripile negre și corpul șerpuit plutind deasupra văii. A avut o lovitură în inimă. Era Jamila.

«El a abandonat-o», a gândit ea cu tristețe. Pentru un Cavaler al Dragonilor, nu era nimic mai sacru decât dragonul său: destinele lor erau indisolubil legate. Numai moartea, și nimic altceva, nu era capabil să-i separe.

— Am găsit-o urmărindu-te. Marvash a trebuit să o părăsească când a decis să i se alăture semenului său, a explicat Adrass.

— Credeam că dragonii sunt legați pentru totdeauna de stăpânii lor. Cum ai reușit să-l faci să te asculte?

Adrass a zâmbit.

— Eu nu sunt un mare magician, cu toate acestea mica magie care curge prin venele mele este mai mult decât suficientă pentru a-mi permite să intru în contact cu spiritul unui dragon.

S-a apropiat de Jamila și i-a mângâiat botul. Animalul părea să se supună fără tragere de inimă la această manifestare de

afecțiune. Pe de altă parte, și-a aruncat ochii verzi la Adhara, ca și cum ar întreba-o, «De ce?»

«Dacă aș ști, Jamila...»

— O vom folosi pentru a ne întoarce la Makrat, spune Adrass.

— Nu este un mijloc de transport un pic prea vizibil?

— Toți vor fi prea ocupați să fugă sau să lupte ca să le pese de noi. Lumea se destramă, Chandra, războiul și bolile o mănâncă. Și este și vina ta, concluzionează el, uitându-se la ea lung.

Adhara s-a uitat în altă parte.

Adrass i-a făcut semn lui Jamila, care și-a coborât gâtul ca să-l ridice. Nu era evident, obișnuit să călărească un dragon, și nu și-a găsit imediat poziția corectă. Apoi s-a întins spre Adhara, care a sărit într-un salt.

— Să ne grăbim, a spus ea, ținându-și coapsele de flancurile animalului.

Adrass a tras frâiele.

— Nu cer nimic mai mult.

Jamila pufni, aruncând un jet sulfuros prin nări și și-a întins aripile uriașe. Câteva bătăi mai târziu, erau pe cer.

S-au oprit doar pentru timpul strict necesar pentru a-i permite lui Jamila să-și recapete puterea și să refacă rezervele de hrană și apă.

— Vom avea nevoie în bibliotecă, spune Adrass.

Adhara nu a pus întrebări. Trebuia să aibă încredere în el, deocamdată.

Călătoria asta la Makrat a durat doar zece zile. Văzută de sus, Lumea Pământeană părea întotdeauna la fel. Pădurile erau intacte, râurile au continuat să traverseze pământul și cupolele de aur ale orașului străluceau încă în lumina aprinsă a apusului de soare. Adhara a sperat pentru o clipă că boala a cruțat orașul, că totul era încă așa cum îl cunoștea. Dar era un gând prostesc. Nu era la fel, ca și Amhal...

Au mâncat într-o pădurice tăcută lângă râu.

— De aici, vom continua pe jos, a spus Adrass la sfârșitul mesei. Jamila n-ar face decât să ne încurce.

Adhara a dat din cap și a mângâiat botul dragonului. Avea să-i fie dor de ea, dar trebuia să continue. Chiar dacă era mai lent decât înainte, corpul său continua să se necrozeze.

Au mers în tăcere de-a lungul ceea ce a fost o dată artera principală care duce la Makrat. Un bulevard larg, pavat pe

ultima sa porțiune de pietre mari de marmură. Era complet pustiu. Nicio urmă a taberelor disperate pe care Adhara a trebuit să le traverseze pentru a scăpa din oraș. Corturile grupate lângă ziduri au dispărut cu toate, ca și cum o forță misterioasă le-ar fi măturat. Vântul a legănat mici pete întunecate, aranjate la intervale regulate în partea de sus a zidurilor. Când s-au apropiat, au văzut că erau sulițe înfipte în piatră, de care fusese atârnat ceva.

Adhareu i s-a făcut pielea de găină și s-a înfășurat în haină.

— Crezi că ne va fi greu să intrăm?, a întrebat ea.

— Habar n-am. Dar e mai bine să ai grijă.

Odată ajunși sub ziduri, au descoperit scena în toată oroarea ei: zeci de capete tăiate se uitau la ei, trupurile lor mutilate oscilând la capătul unei frânghii.

Adhara, cu picioarele trenurând, a fost forțată să încetinească. Adrass însuși s-a oprit pentru o clipă. Orașul era aruncat într-o tăcere spectrală. Tot ce puteai auzi era strigătul păsărilor și scârțâitul frânghiilor spânzuraților.

Adhara a făcut un pas înapoi și s-a uitat la Adrass cu un aer distrat.

— Nu există altă cale. E singurul loc unde pot găsi un leac pentru răul care te omoară. Trebuie *să* intrăm.

— Atunci hai să așteptăm noaptea, a răspuns Adhara.

Pe fiecare cadavru atârna un semn, indicând printr-un scris de mână răsucit și aproape ilizibil natura crimei condamnatului. Adhara reușește să citească una: ULTRAJ LA ADRESA CONSILIUL ÎNȚELEPȚILOR.

Ea nu auzise niciodată de acest Consiliu. Trebuie să fi fost instituit după ce a plecat. Placa mare de marmură roz cu numele orașului se află la poalele porții principale, într-o mie de bucăți. Fusese înlocuita cu un panou de lemn pe care era înscris: NOUL ORAȘ.

Adhara și Adrass au înghițit o masă frugală, și când luna s-a ridicată, au pornit. Au început prin a merge în jurul zidului: nu părea să fie santinele. Ușa era închisă, dar în mai multe locuri zidurile erau străpunse cu găuri, ca și cum locuitorii ar fi încercat să fugă din oraș. S-au oprit în fața unei deschideri mai mari decât celelalte.

— Eu mă duc prima.

Fără să aștepte răspunsul lui Adrass, Adhara s-a furișat înăuntru. Tunelul era atât de îngust încât a trebuit să se târască prin noroi. În amintirea ei, pereții erau de cel puțin trei sau patru stânjeni, așa că a încercat să risipească senzația de sufocare pe care o trăia. Dar foarte repede, a trebuit să se oprească: tunelul era blocat.

— Ei bine? a întrebat Adrass când ea s-a întors pe urmele proprii.

— E înfundat.

— Lasă-mă s-o fac eu.

La rândul său, s-a strecurat în galerie; întrucât era mult mai robust decât Adhara, a înaintat cu mare dificultate, chiar riscând să rămânem blocat de mai multe ori. Adhara l-a privit făcând-o cu nerăbdare. După un timp care i s-a părut infinit, ea a văzut o mică lumină strălucind la celălalt capăt și a auzit vocea lui Adrass spunându-i să meargă mai departe. A început să se târască în spatele lui, și când a simțit un pic de vânt proaspăt mângâindu-i fața, a știut că el a reușit.

— A fost nevoie doar de puțină magie, a șoptit el.

Erau în piață.

Adrass și-a pus mâna pe sabie și i-a înapoiat pumnalul lui Adhara. Era o tăcere tulburătoare. Totul părea liniștit, dar nici o lumină nu era filtrată din case. Arăta ca un oraș abandonat.

— Poate că toți au fugit, a spus Adhara. Sau că sunt morți.

— Dar cineva trebuie să fi închis ușa din interior. Și apoi am observat cadavrele de pe ziduri; unele nu muriseră de mai mult de o zi sau două.

Au avansat încet, cu simțurile în alertă. Primele cadavre au apărut la cotul unei străduțe din apropiere. Abandonate pe pământ, acoperite cu pete negre.

Adhara i-a strâns brațul lui Adrass.

— Stai departe, nu ești imun, spune ea. Știi unde e locul pe care-l căutăm?

Adrass a dat din cap încet și a dat înapoi câțiva pași, vizibil zdruncinat. În plus, Adhara a trebuit, de asemenea, să-și adune toate puterile, astfel încât să nu se întoarcă și să fugă ca un iepure.

— Atunci hai să mergem, concluzionează ea.

Au continuat să meargă prin labirintul străzilor orașului. Pe pereți erau o multitudine de anunțuri, trasate cu vopsea neagră: ***Nu ieși după apusul soarelui. Obligația absolută de a deschide ușile Gardienilor Înțelepciunii. Neplata taxelor zilnice se pedepsește cu moartea.***

Adrass a examinat unul dintre afișe.

— Nu avem timp să ne oprim, a spus Adhara.

Se uita la ea cu ochii zăpăciți.

— Nu înțelegi... Aceste comentarii au fost scrise pe pagini de cărți vechi! Uite, acesta este un tratat de magie care trebuie să aibă cel puțin cinci sute de ani! Poți să-l vezi? Acesta este unul dintre textele fundamentale. Și apoi citim din nou: «Laudă lui Shevraar...»

În timp ce vorbea, el mângâia pergamentul cu vârful degetelor, delicat, cu tandrețea cuiva care și-a petrecut viața în mijlocul cărților.

O mică trosnitură în spatele lor. Adhara l-a apucat pe Observator și l-a pus la zid. Zgomotul a devenit mai puternic, iar ea și-a încleștat pumnul în garda pumnalului, gata să atace. O mișcare ascunsă la picioarele ei. S-a speriat. Un șobolan.

— Continuăm, a șoptit, liniștită, dar nu ne oprim la fiecare colț. Locul ăsta e periculos!

Cu toate acestea, în afară de șobolani și cadavre, nu părea să fie nimeni. Adrass, vizibil dezorientat, se uita de multe ori în jur ca și cum și-ar fi căutat drumul.

— Ești sigur că știi unde e? l-a întrebat Adhara.

— Desigur! dar...

— Dar ce?

— Am fost în orașul ăsta doar de două ori. Și doar odată în bibliotecă.

Adhara l-a luat de guler.

— M-ai adus aici fără să știi unde e nenorocita aia de bibliotecă?

— La intrarea în rândurile Observatorilor, fiecare dintre noi a trebuit să învețe pe de rost calea care ducea la locurile noastre. Celelalte camere, înainte să fim forțați să ne ascundem în cea în care te-ai născut, și în biblioteca pierdută. Face parte din inițierea mea, e ca un act de credință pentru mine. Eu *știu* unde mă duc.

Ochii lui străluceau cu o strălucire febrilă.

Adhara l-a blestemat în imsinea ei, apoi l-a eliberat.

— Atunci mergi mai departe, a șuierat printre dinți.

În același timp, un geamăt a făcut-o să tremure. O umbră neagră s-a târât spre ei.

— Salvează-mă... Du-mă la un preot... a implorat ea cu voce răgușită, ruptă de crize de tuse violentă.

Dintr-o dată, o lumină strălucitoare i-a luminat fața. Era un om într-o cămașă sfâșiată, înmuiată în sânge, pe care îl pierdea din gură și nas. Avea o privire disperată, o privire de care Adhara nu se putea detașa. Apoi, lumina tremurândă a unei alte torțe, și o voce, în partea de jos a aleii.

— Nenorocitule, ai încălcat starea de asediu!

Un șuierat, și o săgeată l-a lovit pe om chiar în inimă. S-a clătinat, a căzut în față. Adhara instinctiv s-a tras înapoi; Adrass, pe de altă parte, nu a fost suficient de rapid. Bărbatul s-a prăbușit peste el, cu mâinile însângerate pe față. A alunecat pe jos și și-a dat ultima suflare. O nouă săgeată a fluierat în spatele lor și a trasat un semn roșu pe umărul lui Adhara. Fata a gemut înăbușit, s-a aplecat și și-a dat seama că nu mai are timp de pierdut.

— Haide, haide! a țipat în timp ce îl trăgea pe Adrass.

Au început să fugă, cu bărbații pe urmele lor. Alții au apărut la fiecare colț de stradă, rapizi și discreți ca fiarele nocturne.

Adhara s-a întors spre dreapta, cu umărul din ce în ce mai dureros. Trei oameni cu rânjete rele, luminate de torțe, le-au blocat calea. Purtau armură veche, aparent nu de mărimea lor, și purtau unul o sabie strălucitoare, celălalt o sabie ciobită veche. Pe armura lor, un ochi, desenat cu vopsea neagră.

Adhara s-a întors repede, dar a simțit că acești oameni îi înconjurau și că nu aveau cale de ieșire. În curând îi vor captura, și cine știe ce se va întâmpla cu ei atunci.

O furie teribilă o invadează. A urmat acest nebun până atunci pentru că nu avea de ales, și iată rezultatul! Era tentată să-i dea drumul la braț și să-l lase să moară acolo, el și cultul lui stupid. Dar n-a putut. Adrass era singurul care știa cum s-o vindece.

În timp ce toate speranțele păreau pierdute, o față pătată cu negru apare dintr-o crăpătură din perete. Fără un cuvânt, le-a făcut semn să-l urmeze. Adharei nu a trebuit să i se repete de două ori. Breșa era îngustă și de data asta Adrass s-a blocat. Adhara a trebuit să-l tragă cu toată puterea, și amândoi au

căzut într-o pivniță întunecată și mirositoare. Au văzut cizmele urmăritorilor lor oprindu-se la câțiva metri de gol.

— Unde s-au dus?

— Ești sigur că au luat-o pe acolo?

— Ben... ea a fugit repede, pe această potecă, dar mi s-a părut că s-a întors pe această stradă ...

— Am lovit-o cu săgeata, e rănită. O vom găsi mâine, s-a prăbușit undeva, ea și tipul care era cu ea. Vom cerceta tot orașul și vei vedea că-i prindem. Dar gura cusută, altfel Înțelepții ne vor spânzura de pereții din jur.

— Înțelegerea a fost încheiată, a răspuns a treia voce.

Au plecat încet, și pașii le-au rezonat pentru o lungă perioadă de timp pe pietre. Abia după ce tăcerea s-a întors, Adhara a putut respira din nou.

17
Ce s-a întâmplat în Makrat

— Urmați-mă !

Fața pătată aparținea unui băiat murdar îmbrăcat în zdrențe. El i-a ghidat prin tuneluri înguste săpate pe sub case, care străpung adesea ziduri și fundații. Erau pasaje precare, făcute cu mijloace improvizate. Adhara și Adrass au trebuit să se ghemuiască pentru a se mișca destul de repede, ceea ce era deosebit de dureros pentru fata care suferise o rană la umăr.

După o călătorie lungă și întortocheată, au ajuns într-o cameră mare unde erau adunate aproximativ douăzeci de persoane. Bărbați, în principal, dar și copii și o femeie cu o privire de craniu. Arme de toate felurile îngrămădite pe lăzi de lemn. Acest pasaj sufocant, luminat de torțe rele, urma să fie folosit ca locuință.

Băiatul s-a oprit în cele din urmă și l-a observat pe Adrass. Adhara i-a urmat privirea și și-a dat seama că era plin de sânge.

— Unde ești rănit?, a întrebat băiatul, bâjbâindu-i tunica.

— Totul este bine, nu este sângele meu, a spus Adrass, cu vocea tremurând.

Era vizibil șocat, dar a încercat să-și păstreze calmul.

— Ai... Ai un loc unde să mă pot spăla?

Această întrebare a dezlănțuit ilaritatea generală.

— Ce crezi, prietene? Toți suntem haiduci aici. Trebuie să ne ascundem de Înțelepți, nu avem confortul Lorzilor!

Adrass se uita la ei cu un aer pierdut. Cuiva i s-a făcut milă de el și i-a aruncat o tunică dubios de decolorată.

— Dacă vrei, poți să-ți pui asta și s-o dai jos pe a ta.

Adrass s-a uitat în jurul lui. Se pare că nu era altă cameră în care să se izoleze. S-a dus într-un colț și s-a schimbat în grabă.

Între timp, băiatul examina rana lui Adhara.

— Nimic foarte serios, a spus.

— Știu, a spus ea. Dar este mai bine să cureți rana pentru a preveni infectarea acesteia.

— Nici o problemă, avem un preot printre noi.

— Nu te atinge de ea!

Toți ochii s-au întors spre Adrass.

— Eu sunt cel care o tratează, a adăugat el pe un ton aproape amenințător.

— Hei! Cum direști, a replicat băiatul, ridicând mâinile.

Observatorul s-a repezit la Adhara și a tras-o de braț, ca pentru a marca că îi aparținea.

În timp ce Adrass a bandajat-o, Adhara a avut timp să-i observe pe cei din jurul ei. Toți aveau pete negre pe corp, semn că supraviețuiseră bolii. Băiatul i-a definit ca proscriși și nu a fost nevoie de multă imaginație pentru a înțelege că erau oameni care au refuzat să se conformeze noilor legi impuse de acești Gardieni ai Înțelepciunii. Mai mult decât atât, încălcarea legii nu era dificilă în Noul Makrat; în timpul scurtei lor vizite în oraș, au văzut zeci de anunțuri lipite de pereți, fiecare cu ordonanța sau interdicția lui.

Când Adrass a terminat, grupul a împărtășit cu ei niște carne uscată pe jumătate mucegăită și pâine învechită.

— Mâncarea bună, o țin pentru ei, desigur. Aceasta a fost furată dintr-una dintre căruțele care alimentează Consiliul Înțelepților, a explicat singura femeie a companiei.

Era îmbrăcată ca un bărbat și avea un pumnal la centură. Și ea era acolo să lupte, era evident.

— Care e povestea voastră? a ajuns să ceară un bărbat, și toți ochii erau pe noii veniți.

Adrass și Adhara au schimbat o privire consternată. Nu s-au gândit niciodată să dezvolte o versiune comună pentru astfel de cazuri. Cu toate acestea, acești oameni meritau o explicație: la urma urmei, le-au salvat viețile.

— Venim din altă parte... s-a bâlbâit Adhara, și căutăm ceva...

Au amestecat apoi adevărul și minciunile, declarând că erau într-o misiune în numele Fraților Fulgerului și că au venit la Makrat pentru a recupera cărți utile pentru vindecarea bolii.

— Nu există nici un leac pentru această murdărie, a răspuns un tip cu un corp masiv și viguros, avansând câțiva pași.

El părea să fie liderul: ceilalți i-au vorbit cu respect și, când au ajuns, băiatul l-a informat imediat în detaliu despre ce s-a întâmplat.

— Ați văzut cum e orașul? Boala l-a devastat.

— Ce s-a întâmplat?, a întrebat Adhara. Sunt plecată de două luni.

O tăcere sumbră a căzut asupra publicului. Ostilitatea era palpabilă.

Era același om care a vorbit din nou.

— Blestemat să fie Ner și rasa lui! Ne-a lăsat să putrezim aici. De îndată ce a văzut ce întorsătură au luat lucrurile, a fugit în Noul Enawar. La început, da, a încercat să pună ordine în oraș, dar apoi ne-a abandonat ca pe niște câini!

— Neor este mort, a anunțat Adhara șoptit.

— Apoi, viață lungă eroului care l-a ucis, i-a răspuns celuilalt, scuipând pe pământ într-un semn de dispreț. Learco... El, da, era un rege. După înmormântarea lui, totul a mers prost. De îndată ce regina a plecat de asemenea, armata a cedat. Majoritatea gardienilor au fost trimiși pe front, și am rămas doar o mână să apărăm un oraș panicat.

— Dowan a fost unul de-al lor, știi, a intervenit băiatul cu mândrie. A dezertat când i-au cerut să părăsească orașul.

— Locul meu era aici. M-am înrolat în armată pentru a apăra Makratul, și am vrut să continui să fac asta. Habar n-ai ce atmosferă era aici. Oamenii au fost uciși pe stradă pentru un strănut. Oricine era acuzat de răspândirea bolii.

S-a oprit, cu ochii înlăcrimați.

— Și apoi, într-o noapte, ușa s-a prăbușit cu o bubuitură. Nefericiții pe care îi țineam în afara zidurilor au năvălit în oraș semănând teroare. Nu am avut destui oameni să-i oprim și într-un timp scurt au invadat Makratul.

Privirea membrilor adunării s-a întunecat, iar tăcerea a devenit și mai grea.

— A fost un coșmar, a continuat Dowan. Au răscolit hanurile și s-au grăbit să intre în case furând tot ce au putut. Nici măcar nu le-a părut rău pentru femei și copii, adevărate bestii turbate. Epidemia s-a răspândit ca un foc de tabără, și am fost infectați unul după altul. Până atunci, boala a rămas închisă între zidurile palatului; apoi s-a răspândit peste tot.

— El este singurul supraviețuitor dintre tovarășii săi, a adăugat băiatul.

Părea dornic să-și dovedească propria valoare și se uita la liderul său cu ochii strălucind de admirație. Dowan, pe de altă parte, l-a privit binevoitor.

— Eu și tovarășii mei am încercat să ne opunem acestei nebunii, dar când au ajuns, era deja prea târziu, a spus el.

— Cine, erau «ei»? a întrebat Adhara.

— Consiliul Înțelepților. N-am înțeles niciodată exact cine sunt. Poate soldați înapoiați de pe front, sau tâlhari. S-au proclamat conducători ai Makratului. După aceea, ei au adunat un grup de criminali ca și ei, pe care i-au numit pompos «Gardienii Înțelepciunii» și au pretins că vor restabili ordinea în oraș.

— O intenție lăudabilă, observă Dedrass, cu un indiciu de sarcasm.

Dowan l-a privit pieziș. Amintirile sale erau prea vii pentru ca el să suporte acest tip de comentariu.

Adhara a intervenit pentru a reduce tensiunea.

— Ce s-a întâmplat cu grupul tău?

— Ne-au decimat. Odată ajunși la putere, Înțelepții au introdus legea marțială și au adoptat un set incredibil de reguli care trebuie urmate, în timp ce ei își acordă toate privilegiile. Frica a făcut restul, iar puținii care au încercat să se revolte au fost spânzurați. Cei ca noi care au reușit să scape au fost declarați haiduci. Dar acum e de ajuns, a adăugat Dowan, îndreptându-și spatele. Suntem cel puțin o sută în tot orașul, împărțiți în unități mici ca cea pe care o vedeți. Ne-am refugiat în aceste subterane abandonate pentru a organiza rezistența. Furăm mâncare și o distribuim celor care nu o pot obține, încercăm să ne opunem execuțiilor în masă și desfășurăm operațiuni de gherilă. Scopul nostru este să luăm Makratul înapoi și să restabilim ordinea de altădată. Și din moment ce regele ne-a uitat, suntem pe cont propriu, concluzionează el cu o voce gravă.

Adhara ar fi vrut să le spună că nu au fost uitați deloc, dar că soldații lipseau: cei care nu fuseseu uciși de boală luptau în prima linie și nu erau suficiente trupe pentru a recuceri un oraș al haosului. Cu toate acestea, nu a avut curajul să dea vina pe acești oameni pentru neîncrederea lor în guvern.

— Voi vorbi cu Curtea despre tine când mă întorc la Noul Enawar, a spus ea. Voi insista ca întăririle să fie trimise la tine pentru a recuceri orașul.

Dowan a izbucnit în hohote.

— Chiar așa? Spune-le în schimb că nu așteptăm nimic de la ei. Au plecat pentru că sunt lași. Toți sunt la fel la putere, înmuiați și egoiști!

— Nu e ceea ce crezi...

— O, ba da, micuța mea doamnă. Și apoi trebuie să ne ocupăm de ceea ce se întâmplă acum, nu de ceea ce s-ar putea întâmpla. Dacă chiar crezi în cauza noastră, atunci alătură-te nouă. Avem nevoie de sânge nou.

Dowan a pus ochii pe pumnalul lui Adhara, iar fata s-a simțit brusc inconfortabil. Știa că disperarea poate transforma bărbații în lupi. Era mai bine să plece de acolo cât mai curând posibil.

— Nu trebuie să ne dai răspunsul imediat. Dormi, și ne vei spune dimineață care sunt intențiile tale.

Micul grup s-a pregătit pentru noapte. Nu erau suficiente paturi pentru toată lumea, au luat câteva paie din fiecare dintre saltele și a făcut o grămadă mică abia suficient pentru două saltele mizerabile. Adhara și Adrass s-au întins acolo, dar somnul nu venea. De îndată ce torțele au fost stinse, un întuneric adânc a invadat camera. Unul dintre bărbați s-a dus să stea în fața singurei intrări, și era tăcere.

Adhara a rămas trează cu mâna pe pumnal. Întunericul o deranja, iar acești oameni nu i-au inspirat încredere. A așteptat ca respirațiile lor să devină grele, până când a fost convins că toată lumea a adormit. Dintr-o dată, un sunet ușor i-a atras atenția. Nu era un șobolan sau un alt animal. Era o voce, o voce care șoptea cuvinte de neînțeles. Adrass se ruga. Respirația lui era consumată într-o litanie plângătoare, în care se simțea toată teroarea lui. Adhara a simțit o bucurie secretă. Soarta a inversat rolurile, echilibrând greșelile cauzate și jignirile suferite. S-a pocăit aproape imediat de acest gând meschin. Acest om poate că era dușmanul său și a disprețuit-o, dar era consumat de o teamă pe care ea însăși o cunoștea prea bine.

Și-a întins piciorul și l-a împins pe Adrass; și-a întrerupt instantaneu rugăciunea.

— Mâine, plecăm cât mai curând posibil, a șoptit ea.

— Ești rănită. Nu te-am adus aici ca să cedezi unei infecții stupide.

— Este doar o rană ușoară, a răspuns Adhara, iritată. Și oamenii ăștia sunt periculoși. Liderul lor se uita ciudat la pumnalul meu.

— Nu-ți pot dovedi că te înșeli.

— Deci suntem de acord. În zori, mâncăm ceva și plecăm. Îți amintești drumul de aici?

— Da.

— Perfect, concluzionează Adhara, și a tăcut.

Câteva minute mai târziu, murmurul a fost reluat. Adrass se ruga cu devotament, implorând cu disperare un zeu ipotetic. Vocea lui a enervat-o, dar în același timp era ceva profund uman în această chemare care s-a înălțat la cer. Ceva care a unit-o pe ea și pe călăul ei.

— În timpul zilei, ieșim doar dacă avem o misiune importantă de îndeplinit. S-ar putea să fim recunoscuți, și există o recompensă pentru capturarea noastră. Să te însoțesc ar fi un risc inutil.

— Nu trebuie, știm unde să mergem, a răspuns Adrass.

Dowan i-a privit pe amândoi lung.

— Ceea ce faci este echivalent cu trădare, a spus el în cele din urmă. Orașul ăsta e pe moarte și are nevoie de toată puterea disponibilă pentru a supraviețui. Și tu, preferi să mergi în căutarea unor cărți stupide pentru un remediu care nu există.

— Fără un leac, toată Lumea Pământeană va fi în curând ca Makratul, a obiectat Adhara.

Dowan a ridicat din umeri.

— Răul va trece, la fel ca și alte boli care au trecut de-a lungul secolelor. Dar Înțelepții nu vor pleca dacă nu-i vânăm.

El a tăcut pentru un moment și a continuat:

— Te-am salvat, pentru că era corect să facem asta. Mărturisesc, totuși, că mă așteptam la un minim de recunoștință din partea ta.

Adhara a încercat să fie hotărâtă.

— Fiecare cu propria misiune. A noastră e diferită de a ta, spuse ea pe un ton de sfidare.

Pentru o clipă nimeni nu a vorbit, iar Adhara s-a temut că Dowan va încerca să-i oprească. În cele din urmă, el se dădu deoparte și le făcu semn cu mâna.

— Plecați și nu mai apăreți niciodată aici.

Au călătorit în direcția opusă prin tunelurile lungi și întortocheate și au ajuns în cele din urmă în aer liber. Un răsărit acid lumina orașul părăsit. Ziua, Makrat era chiar mai spectral decât noaptea. Anunțuri postate peste tot, dar nici un sufletul

pe stradă: multe case aveau ușile și ferestrele baricadate; altele, abandonate, se uitau la alei cu orbitele ferestrelor lor goale.

Adrass era palid, iar îndoiala îi trecea prin minte lui Adhara.

— Te simți bine?

— Da. Este doar acest loc care mă face nervos, a răspuns el.

La colțul unei străzi, au văzut o fântână într-o piață care fusese o dată splendidă. Palatele sale erau acum nelocuite, iedera zidurilor sale se ofilea, iar aleile sale pietruite pline de gunoaie în descompunere. Duhoarea era insuportabilă.

Adrass s-a urcat pe marginea fântânii, a apucat frânghia atașată de scripete și s-a lăsat în jos.

— Unul dintre frații noștri a descoperit intrarea din întâmplare căzând în ea, a spus el.

Deschiderea era îngustă, cu greu suficientă pentru a lăsa un om să treacă.

— Când sunt jos, coboară.

Adhara s-a aplecat: zidurile de cărămidă s-au pierdut în întuneric impenetrabil.

Scârțâitul scripetelui a sunat pentru o eternitate. În cele din urmă, o bufnitură a făcut-o să înțeleagă că Adrass a atins fundul. Venise rândul ei.

A alunecat de-a lungul frânghiei, cu mâinile arse de frecare, și a aterizat într-o peșteră îngustă, abia suficient de latră pentru doi. Adrass se sprijinea de pământ, ilumina piatra cu un foc magic aprins pe mână. Adhara a observat zidul: părea neted, fără asperități deosebite; dar Adrass nu părea să fie de acord.

— Dă-te la o parte, a spus el, scotocind prin geanta lui pentru a lua o cheie mică de fier.

Era o mică gaură în pământ. Adrass a împins cheia în ea.

— Fiecare dintre frații noștri a avut o dublură, a explicat el cu o urmă de durere în voce.

El a întors cheia, și imediat o secțiune circulară a podelei a coborât și s-a răsucit. Dedesubt, golul.

Adrass s-a ridicat și s-a uitat la deschidere.

— Intrarea în biblioteca pierdută, a anunțat el.

Apoi s-a uitat la Adhara.

— Eu mă duc primul.

18
Dilema

Lumina tremurândă a lumânării arunca umbre tulburătoare pe fețele obosite ale membrilor Consiliului. Printre ei, generali abia întorși de pe front, Frații Fulgerului, Theana, și în cele din urmă Kalth, arătând ca întotdeauna serios și tensionat.

De când Doubhée era șef al armatei, situația s-a îmbunătățit. Au încetat să mai piardă teren, dar nici nu câștigaseră teren. Au continuat să-și apere cele câteva avanposturi, fără a reuși să înăbușe inamicul.

Abia terminaseră de discutat despre strategia militară, când Kalth s-a întors spre Theana.

— Cum rămâne cu tratamentul bolii?, a întrebat el brusc.

Magiciana se agită pe scaun. Se aștepta la această întrebare, dar nu atât de curând. Toți ochii erau pe ea, iar camera s-a scufundat într-o tăcere grea.

— Lucrăm la asta, a răspuns ea.

Ea a explicat pe scurt ce au descoperit, și anume că boala era un sigiliu foarte puternic, care era răspândit de spori infectați, creați prin magie.

— Sigiliile pot fi rupte doar de cei care le-au invocat. Dacă magicianul în cauză e mort, înseamnă că nu există leac?

Kalth tocmai vorbise. Theana nu știa că acest copil are atât de multe cunoștințe.

— În teorie, da, dar s-a întâmplat deja în istoria noastră ca sigiliile să fie rupte de alți magicieni mai puternici. Ca Aster, de exemplu. Și, în orice caz, chiar dacă un sigiliu este cauza acestei boli, aceasta nu înseamnă că nu există nici un tratament care poate vindeca sau atenua simptomele sale.

O licărire de ușurare a luminat fețele adunării.

— Deci cred că îți concentrezi eforturile în direcția asta, nu-i așa?

Theana a avut un moment de ezitare. Ea nu primise încă niciun răspuns de la Milo cu privire la poțiunea adusă de pitic. Era mai bine să fie atentă.

— Studiem diferite ipoteze. Unii dintre frații mei lucrează zi și noapte pentru a găsi o cale de a opri contaminarea; alții au făcut distilate pe care le experimentăm în prezent cu pacienții din carantină.

— Și care sunt rezultatele în acest sens?

Magiciana și-a înghițit saliva.

— Nimic foarte important. Progrese mici, nimic concludent, din păcate.

— Deci nu-mi poți spune dacă, și mai ales când, putem spera să avem un leac?

Kalth s-a uitat la ea cu severitate, iar Theana ar fi jurat că toți ceilalți i-au pus la îndoială abilitățile de magician.

— Nu, nicio predicție posibilă, a recunoscut ea.

Un murmur de dezaprobare a străbătut camera. Dezamăgirea consilierilor era palpabilă.

Kalth i-a redus la tăcere cu un gest și a ridicat întâlnirea. Toți s-au îndreptat spre ieșire cu o nemulțumire evidentă, iar Theana s-a uitat în jos.

Kalth a continuat să se holbeze la ea, iar bătrâna a înțeles că a venit timpul să se explice.

— Aș dori să vorbesc cu tine despre un fapt, a spus ea atunci când toată lumea a părăsit camera.

Tânărul suveran nu părea surprins.

— Te ascult.

Theana i-a spus despre vizita lui Uro. Starea bolnavilor cărora li s-a dat poțiunea s-a îmbunătățit, iar unii chiar s-au vindecat. Administrat de ceva timp, acest remediu părea eficient, dar ea însăși nu era încă pe deplin convinsă de natura sa benefică. Ea i-a ordonat lui Uro să nu răspândească vestea și, mai presus de toate, să nu-și distribuie poțiunea în jur fără permisiunea ei. În schimb, ea a promis să-i satisfacă dorința de glorie. Acest lucru a făcut-o mai ales suspicioasă: această nevoie obsesivă de a fi sărbătorit ca un salvator de către generațiile viitoare. De aceea, a preferat să aștepte rezultatele analizelor comandate de Milo pentru a discuta cu Consiliul.

— Ai făcut ceea ce trebuia, a răspuns Kalth zâmbind.

Theana s-a simțit ușurată.

— De la o zi la alta, voi avea compoziția, și apoi vom ști.

— De ce anume ți-e frică?

Magiciana a dat din cap.

— Intuiția mea îmi spune că e ceva dubios în povestea asta. Uro a fost prea eveziv când l-am rugat să-mi dea compoziția remediu lui. Vreau să văd clar înainte să declar victoria.

Kalth a dat din cap.

— Acest lucru este rezonabil; dar acestea fiind spuse, amintește-ți că oprirea contaminării rămâne prioritatea noastră. Dacă această poțiune poate fi utilă regatului, atunci va trebui să o folosim. Cu tine, pot fi sincer, pentru că ești unul dintre singurii oameni care cred cu adevărat în mine. După cum merg lucrurile, șansele noastre de triumf sunt diminuate. Epidemia ne decimează, ne lipsesc oamenii, elfii sunt invincibili. Este *esențial* să se restabilească superioritatea numerică.

Încă o dată, Theana a simțit admirație pentru el. În ciuda lucidității sale și a logicii ferme, Kalth nu putea să nu simtă greutatea responsabilităților înfricoșătoare care îi apăsa pe umeri. Și totuși, el continua să ia deciziile necesare și să lupte pentru a-și salva împărăția, ca un adevărat conducător. Ar fi trebuit să-l ajute, nu invers.

Acest gând a emoționat-o, și fără să se gândească l-a îmbrățișat. Kalth nu a reacționat imediat, și apoi s-a lăsat dus, îmbrățișând-o ca un fiu, pe mama lui. Au stat câteva momente, consolându-se reciproc pentry furtuna care era probabil să-i ia pe amândoi. Apoi s-au îndepărtat, iar Kalth i-a mulțumit cu zâmbetul pe buze înainte de a părăsi camera.

Răspunsul a venit două zile mai târziu.

Când se auzu o bătaie la ușă, Theana a tresărit.

— Intră, spune ea, cu gâtul uscat.

Din neant ieși silueta lui Milo, un tânăr slab, cu o purtare modestă. Theana l-a examinat cu atenție, fără să poată ghici dacă veștile pe care i le-a adus erau bune sau rele.

— Ei bine?

Milo și-a plecat capul și de data asta și-a dat seama că nu-i va plăcea răspunsul.

— Am analizat poțiunea pe care mi-ai dat-o. Conține multe ingrediente pe care le consider inutile: extracte de plante medicinale cu efecte de vindecare nesemnificative, apă, alcool...

— Uro a vorbit despre o frunză de mătrăgună.

— Da, sunt urme de ea, în cantități mici.

Magiciana se agită în scaunul ei.

— Dar dacă nu este nimic în ea care are putere reală de vindecare, de ce funcționează?

— Pentru că conține sânge de nimfă.

Theana a încremenit. Într-o clipă, toate piesele puzzle-ului s-au adunat. Uro a mințit. Nu era ambrozia, nici vreo plantă rară necunoscută. Sângele avea virtuți terapeutice. Cum de nu s-a gândit la asta mai devreme? Era evident, aproape banal. Nimfele erau imune, ceea ce a dus la faptul că au fost acuzate de răspândirea bolii. S-a cutremurat. Ultima dată când s-au văzut, piticul i-a spus că a avansat în producție, iar imaginea a zeci și zeci de fiole îngrămădite în casa lui a îngrozit-o. Nebunul ăsta măcelărea oameni nevinovați ca să-și construiască gloria. Și partea cea mai rea era că ea l-a încurajat. Capul s-a întors și a trebuit să închidă ochii, agățându-se de brațele scaunului ei.

— Nu e posibil, a murmurat ea.

— Dar funcționează, spuse Milo.

Era un ton ciudat în vocea lui.

Theana și-a lărgit ochii.

— Nu contează dacă funcționează sau nu! Nu putem ucide unul ca să salvăm pe altul! a țipat ea.

— Sângele unei singure nimfe este capabil să trateze până la zece persoane. Este vorba despre sacrificarea câtorva vieți pentru salvarea Lumii Pământene!

Milo s-a uitat la ea cu ochi febrili.

— Ce am realizat până acum, cu toată știința noastră? Nimic. Toți tovarășii cu care am început căutarea au murit, și în ceea ce mă privește, voi purta pentru totdeauna în carnea mea stigmatul acestei boli. Oamenii continuă să moară, orașe întregi sunt aruncate în haos, și ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, elfii ne smulg pământul. În aceste vremuri tulburi, nu ne putem permite luxul de a privi prea mult la moralitate.

Cu câteva luni mai devreme, nimeni nu ar fi îndrăznit să-i vorbească în acest fel. Oamenii o considerau aproape o sfântă, iar cuvântul ei avea forța legii.

— Dacă-l pedepsești pe Uro și îi interzici vindecarea, câți oameni vor mai muri? Dacă nu există alt antidot? Dacă ar fi singura cale de a evita anihilarea raselor care populează Lumea Pământeană?

Cuvintele sale au rezonat puternic în cameră, iar Theana s-a cutremurat, copleșită.

— Îmi ceri să ucid în mod deliberat, nu știu câte creaturi nevinovate... a șuierat ea.

— Și ce dacă? Epidemia asta nu măcelărește deja oameni nevinovați? Condamnarea la moarte a mii de oameni nu creează nici o problemă pentru tine, dar ai mustrări în legătură cu sacrificarea nimfelor în numele unui bine mai mare?

Theana a simțit o prăpastie deschisă sub picioarele ei. Dintr-o dată, cuvintele lui Milo au ispitit-o. Era o logică perversă în toate astea, o logică care se suprapunea cu ce i-a spus Kalth: trebuiau *să* găsească un leac, cu orice preț. Dar ideea de a spăla sângele cu un alt sânge a trezit-o din transă. Nu a putut ceda. Pur și simplu nu a putut.

— Liniște! a țipat, sărind în picioare. Ceea ce spui nu are nici un sens. Vom trimite pe cineva să sechestreze materialul pe care Uro îl ține în casa lui, și apoi îl vom aresta. Și între timp, voi lucra personal pentru a găsi un alt leac!

Milo s-a uitat la ea în întuneric.

— Nu lăsa această oportunitate să scape, Excelență.

— Decizia mea a fost luată. Acum du-te și fă ce ți-am ordonat să faci, a spus ea autoritară.

Milo a mers la ușă fără un cuvânt.

— Și să știi că deja mă gândesc la o soluție, spune ea, cu dinții încleștați.

Milo nici măcar nu s-a întors. S-a oprit pentru o clipă, apoi a ieșit.

Theana a avut nevoie de câteva minute să se calmeze. Tremura de indignare. Ceea ce tocmai se întâmplase era de o gravitate absolută. De acum înainte, nu mai putea fugi. Era timpul să preia frâiele.

Partea a treia
Biblioteca pierdută

19
BIBLIOTECA PIERDUTĂ

Adrass a fost înghițit de un întuneric mucegăit. Sufla un aer rece acolo jos. A aprins un foc magic, iar Adhara a distins primele trei trepte din ceea ce trebuia să fie o scară în spirală. Adrass a început coborârea și, foarte repede, lumina nu mai era suficientă. Fără să se gândească, Adhara a rostit câteva cuvinte, și un mic glob luminos a răsărit între degetele ei. Ea l-a observat, uimită să vadă cât de natural au ieșit vrăjile gravate în memoria ei. A studiat apoi scara îngustă în spirală. Era atât de adâncă încât i-a luat câteva minute să vadă sfârșitul. Adrass o aștepta la piciorul său, mai palid ca niciodată, cu o ușoară transpirație pe frunte.

— Totul e în regulă?

— Nu-mi mai pune întrebarea asta! Cea care este pe moarte ești tu, subliniez, a răspuns el sec.

Erau acum într-o cameră vastă, ruinată, al cărui tavan imens boltit era susținut de un cadru de lemn mai recent. Din podeaua acoperită cu marmură policromă purtată de timp stătea coloanele fasciculare. Unele erau trunchiate, altele se ridicau până la tavan. Erau înnegrite, ca și cum un cataclism misterios ar fi măturat frumusețea elegantă a locului. Erau resturi de scaune și mese impunătoare odată peste tot.

— Ast a fost sala de consultații, a explicat Adrass, făcând puțină lumină.

Spațiul din fața lor era enorm. Coloanele păreau a fi trunchiurile unei păduri magice și atemporale.

— Cât de departe merge?, a întrebat Adhara, admirativ.

Adrass a ridicat din umeri.

— Nu-mi pot da seama. N-am ajuns până la sfârșit niciodată.

A început să avanseze printre moloz și bucăți de pergament ars. Întunericul făcea sarcina și mai dificilă. Adhara era pe cale să-l urmeze, când ceva i-a atras atenția. Pavajul de marmură de sub picioarele sale era încrustat cu motive de cristal negru. Reprezenta dragoni, poate zei. Adhara s-a aplecat. A suflat în praful și cenușa acumulate de-a lungul anilor, iar dedesubt a apărut fața unei bătrâne care se uita la ea enigmatic. Între ochii ei, un fel de piatră cu reflexii cenușii.

— Să mergem, i-a spus Adrass.

Când i s-a alăturat, el a adăugat, ca și cum i-ar fi citit gândurile:

— Am găsit nenumărate fragmente de genul ăsta. Noi, Observatorii, am venit aici pentru prima dată în căutarea unui refugiu pentru secta noastră. Ni s-a părut o idee grozavă să folosim fântâna ca drum de acces, și am început să săpăm. După câțiva metri, am găsit golul și acest spațiu pe care îl vezi.

A arătat spre camera imensă.

— Am continuat să săpăm, înțelegând treptat că era o bibliotecă, cea mai mare care a existat vreodată în Lumea Pământeană. Nu ne-am oprit până când am descoperit etajele inferioare, și pentru a face întreaga structură mai stabilă, am construit cadrul de lemn pe care l-ai observat mai devreme.

Adhara a aruncat o nouă privire admirativă în jurul ei.

— Și focul?, a întrebat ea. Cum a ajuns biblioteca asta sub pământ?

— Nu știm sigur, nu există documente care să dateze din acel moment, dar după toate probabilitățile, când elfii au părăsit treptat Lumea Pământeană după sosirea celorlalte rase, au decis să distrugă acest loc și cunoștințele extraordinare pe care le conținea. Într-adevăr, acest popor a șters sistematic toate urmele trecerii sale înainte de a dispărea.

Adhara a fost lovită de un fior. Ce ură a trebuit să-i animat pentru a fi capabili de o asemenea urâciune?

Au mers sub tavanul jos, apăsător al sălii imense, ce se pierdea printre colțuri întunecate identice unul cu altul. Adrass însuși nu mai părea foarte sigur de drumul înainte.

— Dacă ceea ce tocmai mi-ai spus este adevărat, ce speri să găsești aici?, a întrebat Adhara.

— Nu totul a ars, a răspuns el cu iritare.

Respirația lui era din ce în ce mai grea, iar Adhara a început să-i pună serios la îndoială sănătatea. Nu era normal pentru el să fie atât de fără suflare.

După o oră de explorare inutilă, Adrass s-a oprit în cele din urmă, confuz.

— Mi s-a părut că era pe aici... s-a bâlbâit, uitându-se în jur cu consternare.

Era și mai palid și febril.

— Ce anume?, a întrebat Adhara.

— Intrarea la etajele inferioare...

— Cum arată?

— E o gravură mare de cupru. Când încă veneam aici, o întrețineam, dar acum poate fi acoperită de praf, la fel ca restul.

Adrass a scotocit prin geantă și a scos un pergament îndoit în două, pe care l-a pus pe podea. Era o hartă aspră, desenată în cărbune. Într-un colț era desenat un fel de soare mare.

— Asta e, vezi?, a spus el cu o voce tremurândă.

Adhara nu a recunoscut nimic asemănător în jurul ei. Tavanul era abia doi stânjeni de înalt, ea l-ar putea atinge cu palma, iar acest lucru reducea câmpul ei vizual. Mai mult decât atât, întunericul era atât de gros încât globurile lor luminau doar o mică parte din loc.

— Nu cred că seamănă ceva, a răspuns ea, cu un aer deprimat.

Dar Adrass nu era descurajat.

— Stai aici, i-a poruncit el, făcând un pas înainte.

Adhara l-a blocat cu un braț.

— Dacă pleci, nu mă vei mai găsi niciodată.

Era un risc concret: chiar dacă nu au existat ziduri de separare, haosul care domnea în acest loc l-a făcut mai înșelător decât un labirint.

— În schimb, să căutăm o cale de a ne orienta, a sugerat ea. Dar împreună.

Au studiat harta pe larg, dar nu au fost capabili să se orienteze.

— Ești sigur că ăsta e planul acestei camere?, a întrebat Adhara, curajoasă.

Adrass și-a șters sudoarea de pe frunte cu încheietura mâinii.

— Nu ştiu... eu... am făcut-o când am venit aici și nu am avut ocazia să mă întorc, s-a bâlbâit el.

Adhara l-a privit cu groază și s-a așezat pe jos, pentru a face un inventar al proviziilor sale. În timp ce Dowan și acoliții lui dormeau, ea le căutase în cufere și furase suficientă mâncare pentru câteva zile. Prin adăugarea celor ale lui Adrass, ar trebui să aibă suficient pentru a le ajunge o săptămână bună. A aruncat cu o bucată de carne uscată în tovarășul ei de ghinion.

— Va trebui să ne raționalizăm, spuse ea.

— Nu, trebuie să găsim intrarea, sau suntem pierduți.

— Mănâncă. Gândești rău pe stomacul gol.

Au mâncat în tăcere, într-o atmosferă de ostilitate. Această călătorie a devenit din ce în ce mai insuportabilă, s-a gândit ea. Dacă măcar ar fi putut să se vindece singură!

S-a ridicat și a început să facă sutele de pași din cameră, asigurându-se că nu se îndepărtează prea mult. Astfel, a observat din nou motivele gravate pe pardosea. Și-a îndepărtat distrasă praful de pe picioare, și a descoperit fața severă, încruntată, care părea familiară pentru ea.

— Adrass, vino aici!

S-a ridicat cu dificultate și s-a îndreptat spre ea. Încă gâfâia.

— Ce se întâmplă?

Adhara a arătat spre desenul de pe podea. Adrass l-a privit prima dată indiferent, și apoi l-a examinat cu atenție.

— E Thenaar... a murmurat.

Adhara i-a curățat restul feței. Era Thenaar, într-adevăr. Dar mai era ceva. Un fel de plan, deasupra capului. Ea și Adrass au curățat podeaua pentru a-l descoperi.

— Este Țara Focului! a exultat Adrass. Thenaar este un zeu elf, poporul său l-a numit Shevraar. Elfii aveau multe zeități: fiecare pământ corespundea unui zeu. Ar trebui să știi, pentru că asta face parte din cunoștințele pe care ți le-am insuflat.

Asta era adevărat. În timp ce vorbea, totul i-a venit în minte.

— Mai devreme, am crezut că o văd pe Thooli, spune ea.

Thooli, zeița timpului, gardianul Pământului Zilelor.

— Tocmai când am intrat, a adăugat Adhara.

— E o hartă... Podeaua bibliotecii este decorată cu o hartă a Lumii Pământene! exclama Adrass, entuziasmat.

— Dacă da, atunci gravura de cupru despre care vorbeai mai devreme ar putea fi o modalitate de a-l reprezenta pe Glai, zeul soarelui. Deci, trebuie doar să urmeze această hartă spre Pământul Soarelui și vom găsi intrarea la etajele inferioare, a observat Adhara.

Geografia Lumii Pământene a prins contur în mintea ei. Țara Focului era una dintre cele mai îndepărtate de Pământul Soarelui.

Amândoi au început să mănânce ferm pământul, dar curând și-au dat seama că harta în cauză era imensă. Adrass a spus adevărul, o parte din sala mare nu a fost niciodată explorată de Observatori. Jumătate din Țara Stâncilor, de exemplu, încă dormea sub praf, și au avut mari dificultăți în a găsi primul

fragment din Țara Vântului care-i era vecină. În ceea ce privește Țara Apei, pur și simplu nu a apărut. Le-a luat aproape o oră să scoată în lumină frontiera incertă a Țării Mării, înainte de a atinge în cele din urmă obiectivul dorit.

— Uite-o! exclama Adhara, sărind în picioare.

— Deci, acum tot ce trebuie să facem este să găsim soarele, a spus Adrass.

A încercat să crească luminozitatea globului, dar era prea slab. Adhara a fost cea care a făcut-o pentru el. Imediat, o strălucire îndepărtată le-a atras atenția. Un soare imens de cel puțin zece stânjeni în diametru, forjat dintr-un singur bloc de aur, cu o față intactă parțial acoperit cu un strat gros de cenușă. În ciuda mizeriei sale, strălucea într-un mod extraordinar. Elfii trebuiau să aibă cunoștințe mari despre metalurgie pentru a produce o asemenea minune.

Un sunet ușor a smuls-o pe Adhara din contemplarea sa. Adrass și-a pierdut echilibrul și a căzut în genunchi.

— Vrei să ne oprim o vreme?

În loc de orice răspuns, el se uită urât la ea.

Adhara a simțit că furia punea stăpânire pe ea.

— Nu vezi în ce stare ești? Credința te-a orbit atât de mult?

— Nu e vorba doar de credință. Aceasta este salvarea Lumii Pământene, iar tu ești singura noastră speranță.

Vocea lui trăda o disperare absolută.

— Chiar vreau să salvez această lume, a adăugat el.

Adhara ofta.

— Cum intrăm?, a întrebat ea, resemnată.

Adrass s-a ridicat cu mândrie refuzându-i ajutorul.

— Când am găsit intrarea, era protejată de un sigiliu. Doi dintre oamenii noștri și-au dat viața pentru a-l distruge. Ulterior, i-am impus o vrajă de recunoaștere, care ar trebui să funcționeze în continuare.

El s-a apropiat încet, sprijinindu-se pe marginea soarelui gigantic, și a rostit o propoziție scurtă în elven în șoaptă.

Un clic brusc, și soarele alunecă cu un sunet asurzitor. Întreaga cameră vibra, tavanul și stâlpii de lemn tremurau periculos, iar Adhara se temea că tavanul se va prăbuși. Apoi totul s-a oprit, iar tăcerea a fost din nou totală. În loc de soare s-a deschis o prăpastie, în care o altă scară, de data aceasta din metal, plonja. Adrass s-a angajat primul, ca întotdeauna.

— Urmează-mă, spuse el sec.

Adhara se supuse. După un șir de trepte, au ieșit pe un coridor larg, ușor înclinat. În stânga sa, un perete de aproximativ un stânjen și jumătate, înconjurat de arcade mari susținute de coloane subțiri de cristal negru. Dădea drept într-un abis fără sfârșit. Când Adhara s-a aplecat, o gură de aer cald cu un miros indefinit a atacat-o. Ceva care amintea de sulf, dar și apă și mucegai. În dreapta, de-a lungul pereților, rafturi de arțar, a căror culoare deschisă a produs un contrast ciudat cu întunericul ambiental. Aveau o înălțime de cel puțin zece stânjeni, complet acoperite cu cărți. Adhara n-a mai văzut așa ceva. Mai sus, cartușele elven au indicat diferitele secțiuni. Coridorul era înfășurat în spirală în jurul acestui vid spectral, în timp ce între rafturi, la intervale regulate, camere mici erau deschise, probabil, o dată rezervate pentru consultare. Biblioteca, de fapt, era o groapă imensă fără fund.

Adrass s-a rezemat de perete, fără suflare.

— Biblioteca e imensă. Cărțile se găsesc pe holuri și de-a lungul acestui coridor care duce la nivelurile inferioare. Nu am nici o idee cât de adânc este, unii dintre noi au încercat să coboare în partea de jos, dar nici unul dintre ei nu s-a întors vreodată, a spus el. Unele zone s-au prăbușit, altele sunt inundate.

Adhara s-a uitat în jur cu uimire. Acest loc era complet opusul conceptului său de bibliotecă. Nu avea nimic de-a face cu ceea ce și-a imaginat! Și apoi avea ceva deranjant, oribil. Această prăpastie din centru, de exemplu, a atras-o la fel de mult cum a terorizat-o. Cât de departe au coborât elfii? Ce au săpat în măruntaiele pământului?

Numai tavanul decorat cu mozaicuri splendide aducea un pic de lumină. Aur, roșu rubiniu, verde smarald, albastru cobalt. Un triumf al culorilor care păreau să fi trecut intacte mizeria acelor secole de întuneric și exil.

— Știi unde mergem?

— Am o hartă a nivelurilor cunoscute, dar ceea ce căutăm este într-o secțiune neexplorată. Trebuie să mergem mai departe.

Au pierdut repede noțiunea timpului. Trebuie să fi fost prize de aer, pentru că, deși grea, atmosfera era respirabilă. Doar oboseala picioarelor lor le-a dat măsura acestei călătorii

nesfârșite. E imposibil de spus câte etaje au mers deja. Dincolo de cele două sau trei niveluri luminate de focul magic, biblioteca a dispărut într-un întuneric gros.

— Destul! a exclamat Adhara brusc.

— Ești obosită?, a întrebat Adrass.

— Nu, tu ești epuizat.

— Să continuăm, îți spun, a protestat.

Adhara a trebuit să-l ia de guler.

— Ești singura mea șansă să mă orientez în gaura asta, și, de asemenea, singurul care mă poate vindeca. Ai nevoie de odihnă.

Adrass avea obrajii scobiți si pielea i se scălda în sudoare. A fost de acord cu reticență și i-a permis să-l conducă într-una din camerele laterale.

ISTORIE, a spus cartușul de la intrare. Ei se găseau într-o cameră eliptică, împărțită în diferite compartimente de rafturile acoperite cu cărți, al căror aspect a creat un fel de labirint. Pentru a evita să se piardă, au înaintat de-a lungul zidurilor. Nu s-au oprit până când nu au găsit un spațiu ușor mai larg decât celelalte, unde era posibil să se întindă amândoi.

Lucrările ținute acolo erau într-o stare foarte proastă. Umiditatea a atacat paginile și coperta, și a trasat arabescuri deranjante pe podea și tavan.

— Crezi că suntem în siguranță aici?, a întrebat Adhara, înainte ca tovarășul ei să se prăbușească.

A dat din cap.

— Suntem încă în zona explorată de Observatori. Poți dormi liniștită.

Astea au fost ultimele lui cuvinte. S-a scufundat imediat într-un somn adânc, iar respirația i s-a transformat în șuierat. Adhara l-a privit lung, întrebându-se cum vor putea continua. Adrass era bolnav, nu exista nici o îndoială despre asta. S-a uitat la mâna bandajată. Petele îi invadau deja încheietura mâinii. Chiar dacă se simțea mai bine, răul care o roadea și-a continuat progresul în tăcere.

A adormit ascultând palpitațiile surde din mână. Dacă nu ar fi destul de rapizi, doar moartea ar aștepta-o la sfârșitul călătoriei.

20
Creaturi ale abisului

Adhara s-a trezit cu un tresărit. Nu a înțeles imediat unde se afla: întunericul era de așa natură încât nici măcar nu putea spune dacă deschisese ochii sau nu. În întunericul total care o înconjura suna un gâfâit obsedant, un fel de ragușeală sufocată. I-a luat câteva minute să-și revină, iar apoi imaginea lui Adrass bolnav a lovit-o ca un fulger.

S-a ridicat și a evocat același foc magic care i-a ajutat să se orienteze cu o zi înainte. Adrass tremura violent și respira cu dificultate. Mâinile lui erau lăsate pe podea, și sub unghii a văzut un strop de sânge.

Nu mai exista nicio îndoială că Adrass a contractat boala. Stătea nemișcată privindu-l, ca și cum ar fi fost fascinată de suferința lui. Acele mâini care au atins-o, care au creat-o și au torturat-o atât de mult timp, vor gusta în curând oroarea morții. Ar fi trebuit să se bucure, dar n-a făcut-o. I-a fost milă de acest om întins pe jos. În ciuda urii pe care a simțit-o pentru el, în ciuda dorinței ei de a-l abandona în fața sorții sale, a văzut în el o ființă care suferea. La fel ca ea.

Adrass a deschis încet ochii, s-a uitat la tavan pentru un moment, și apoi a încercat să se ridice.

Adhara i-a pus mâna pe piept.

— E mai bine dacă stai culcat, ești bolnav.

Adrass a încercat s-o îndepărteze, apoi și-a văzut mâna. A observat imediat sângele, iar umerii i s-au contractat. S-a controlat și a reușit să se ridice dureros.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Ți-ai văzut unghiile? Știi ce înseamnă asta?

Adrass s-a uitat în altă parte, dar Adhara era sigură că a zărit frica, aceeași teamă atavică care o sechestrase cu câteva zile mai devreme lângă râu.

— Trebuie să continuăm, nu avem prea mult timp.

— Nu. Ai febră și nu ești în stare să mergi.

Adrass s-a prefăcut că nu a auzit-o. S-a aplecat să scotocească prin geantă și a scos un măr încrețit.

— Îl vom împărți pe drum.

— Dar asculți ce spun sau nu?

— Ți-am spus că trebuie să continuăm! răcni tovarășul său de călătorie.

Fata era impresionată de reacția lui.

«Trebuie doar să-și dea seama, până la urmă. Poate muri oriunde vrea. În orice caz, este pierdut», a mormăit ea în interior.

A luat mărul, a mâncat jumătate din el, și apoi i-a aruncat ce a mai rămas. Adrass a pornit din nou prin forța voinței sale, și era cu câțiva pași înaintea ei.

Și-au reluat coborârea laborioasă. De la etaj la etaj, biblioteca se micșora, aerul se încălzea. Un gâlgâit surd creștea brusc din măruntaiele pământului. Mozaicurile policromate de la etajele superioare au fost urmate de fresce tulburătoare reprezentând monștri amenințători. O lume necunoscută și acum indescifrabilă s-a desfășurat în fața ochilor lor, în mijlocul mucegaiului și frunzelor Lactesiei. Adhara auzise de ea: era cea mai comună plantă de pe Pământul Nopții, una dintre puținele care creșteau într-un astfel de loc. Avea frunze cărnoase, albastru închis și flori în formă de glob, din care emana o strălucire albăstruie slabă. Primele tulpini cățărătoare s-au ridicat misterios de la sol, în buchete izolate. Apoi, pe măsură ce coborau, planta prolifică a desenat arabescuri pe tavan, s-a înfășurat în jurul coloanelor, s-a târât pe pământ. Uneori, Adhara nu a putut evita zdrobirea unei flori, din care apoi a țâșnit un suc luminiscent cu mirosul de moarte.

Au părăsit SECTORUL ISTORIEI. Cartușele de pe ușile camerelor laterale indicau acum: EPIC, MITOLOGIE, POVEȘTI.

S-au scufundat mai departe în adâncuri, și curând Adrass nu a mai putut menține focul magic. Adhara a preluat conducerea. O urma târându-și piciorul. Dintr-o dată s-a auzit o bufnitură și ea s-a întors: Adrass era întins pe pământ, cu mâinile cu disperare întinse spre rădăcinile Lactescensiei în căutare de sprijin. Degetele lui au lăsat urme lungi de sânge pe tulpini.

Abia a avut puterea să se uite în sus.

— Ajută-mă! a implorat.

Încă o dată, ea a respins tentația de a-l lăsa să moară acolo. A eliberat globul luminos pe care îl ținea în mână și l-a lăsat să plutească în aer. Apoi și-a luat tovarășul cu un braț și l-a ridicat pe umeri. Era prima dată când l-a atins cu adevărat, în afară de o luptă sau un ritual, și a simțit un fior alergând prin membrele

ei. I s-a părut ciudat, aproape nefiresc. Au intrat într-una din camerele laterale, cartușul care anunța: POEME.

Era o cameră dreptunghiulară, în întregime placată cu plăci mari de cristal negru. Lumina globului s-a înmulțit într-o multitudine de reflecții. În trecut, ele au strălucit ca oglinzile, dar o parte din splendoarea lor din trecut a rămas în ciuda prafului de secole. Adhara l-a pus pe Adrass pe podea, în mijlocul rafturilor pline de cărți.

— Trebuie să te odihnești sau nu plecăm nicăieri, îi spuse ea.

Și-a rupt o bucată din tunica și a udat-o cu apă din sticlă. Trebuia să o facă cu mâna stângă, pentru că acum avea foarte puțină sensibilitate în cealaltă; Abia își putea strânge degetele.

Adrass a încercat s-o oprească.

— Vei avea nevoie de apă...

— Pentru moment, tu ești cel care are nevoie de ea, a răspuns Adhara pe un ton fără apel.

I-a pus bucata de pânză pe fruntea arzătoare. Gura lui era înconjurată de sânge. Sângerarea începuse, iar boala părea să progreseze rapid.

Adhara nu știa ce să facă. Nu exista nici un leac; unii pacienți au supraviețuit din întâmplare, și ea nu putea lăsa soarta să rezolve situația.

L-a privit ore întregi, schimbând în mod regulat cârpa de pe frunte pentru a scădea temperatura. Fața lui a devenit din ce în ce mai palidă, semn că boala își continua inexorabil cursul. Numai bolborositul îndepărtat de apă, care a devenit din ce în ce mai insistent pe măsură ce au coborât pe coridor, rupea tăcerea absolută a bibliotecii.

— Pleacă... lasă-mă aici, geme Adrass.

— Știi că nu pot.

— Dar trebuie s-o faci.

— Ești singurul care mă poate salva. Ai jurat și nu vreau să mor.

Adrass a deschis ochii în mărgele mici de sânge.

— E un bărbat... maestrul meu, înainte să mă alătur Observatorilor.

A inspirat adânc și a tușit ca să-și limpezească vocea.

— El... te poate salva... dacă îi aduci cartea...

— Și unde e cartea asta?

Adrass și-a întors fața spre ea, a încercat să-și deseneze un zâmbet.

— Ți-am spus... e în zona neexplorată. Dar poți s-o faci.

Și-a înghițit saliva.

— Apoi... mergi la Meriph, pustnicul din Țara Focului. El... te va salva... în locul meu...

Cu aceste cuvinte, și-a închis pleoapele și și-a pierdut cunoștința.

Adhara a rămas singură în întunericul camerei. Deci, avea o șansă de a supraviețui fără Adrass. Desigur, indicațiile pe care i le-a dat erau vagi, dar ea l-ar putea găsi pe acest Meriph. Cu condiția, desigur, ca Răul să nu câștige. În teorie, un pustnic era puțin probabil să fie infectat.

«Dacă plec, voi fi liberă. De el și de boală. Nimeni nu mă poate învinovăți după tot ce mi-a făcut acest om.»

S-a uitat pentru ultima dată la fața lui lividă, cele două lacrimi fine de sânge curgându-i pe obraji.

— Nu! a strigat ea, sărind în picioare.

A fugit mult timp. Sunetul pașilor săi a răsunat de pereți, florile Lactesiei i-au explodat sub picioare, iar mirosul lor înțepător i-a rănit nările. O dată sau de două ori, aproape că a căzut. S-a uitat repede la cartușele de pe uși, în timp ce sunetul apei curgătoare devenea din ce în ce mai tare.

POEZIE... VIEȚILE EROILOR... POVEȘTI ȘI FABULE... CRONICILE ZEILOR...

Nimic despre medicină, sau orice altceva care sugerează informații despre boală. Cu toate acestea, formula antidotului era undeva în această bibliotecă imensă și labirintică. Dar unde?

A fost forțată să se oprească să-și curețe fruntea transpirată. Dintr-o dată, atmosfera a devenit umedă. Plantele cățărătoare au dispărut, făcând loc la zeci de stalactite și stalagmite, uneori la fel de ascuțite ca săgețile, alteori mici și îngrădite ca trunchiuri tăiate. Formau voaluri ușoare, aproape transparente la lumina palidă a magiei sale, sau adevărate cascade de rocă care amenințau drumul său. Apa se infiltra peste tot. Fugea în jos în crăpăturile din piatră și în jos pe pământ cu un murmur bântuitor.

Pe pereți, plăcile grele de marmură gravată înlocuiseră cărțile. Apa curgea probabil întotdeauna acolo, iar elfii păstraseră cele mai vechi texte, cele care nu fuseseu încă scrise pe pergament.

MEDICAMENTE.

Cuvântul a lovit-o în inimă. Ea ajunsese. S-a aruncat cu capul înainte în cameră și s-a trezit în interiorul a ceea ce trebuia să fie o peșteră naturală. Concrețiile de rocă au creat figuri fantastice, pe care stăteau sculpturi pe care le erodaseră apa și timpul. Camera, situată sub nivelul coridorului, era parțial inundată. Apa intra printr-o gaură mare din tavan, posibil cauzată de o alunecare de teren. Elfii au trebuit să-i schimbe cursul, dar de-a lungul secolelor, natura și-a recăpătat drepturile. Adhara s-a întrebat cum de restul bibliotecii putea fi atât de uscat. A observat urme de umiditate la nivelurile superioare, dar în cele de mai jos, cărțile erau bine conservate. Poate o incantația le-a protejat? Fără să se gândească prea mult, a intrat în apă până la piept, și s-a mișcat încet printre rafturi, având grijă să nu fie prinsă de curent, care conducea totul spre o deschidere săpată într-unul din pereți.

A început să caute printre dalele pe jumătate ieșite. Le-a tras una câte una, le-a citit în grabă. Erau scrise în elven, dar putea înțelege. Un alt cadou de la Adrass.

S-a lăsat ghidată de inscripțiile gravate în piatră: STOMAC. RINICHI. PLĂMÂNII. Texte de anatomie pe diferite organe, cu multe ilustrații. Un preot ar fi putut ucide pentru o astfel de moștenire de cunoștințe.

Când a terminat cu stelele vizibile, a trebuit să le exploreze pe cele de sub apă. Din nou, nu era ușor. Curentul era puternic și încerca să câștige. În plus, cititul era aproape imposibil. Se uita la inscripții, să vadă dacă e ceva interesant. Din când în când, își scotea capul la suprafață pentru a obține niște aer proaspăt, apoi se scufunda din nou și continua.

Abia pe al treilea raft a găsit în sfârșit secțiunea dedicată bolilor contagioase. Acesta era acoperita de alge, și în multe locuri inscripțiile erau complet șterse. A reușit să ia o placă și s-a dus sus. Unele dintre simptomele descrise erau similare cu cele cauzate de Rău. Nu avea nicio certitudine că era aceeași boală, dar nu avea altă pistă. Era singura lui șansă.

Trebuie să se intervină rapid, între prima și a doua zi, altfel moartea este aproape inevitabilă din cauza pierderii de sânge.

Mai era timp. Dar trebuia să se grăbească. A citit repede, încercând să memoreze ingredientele și sperând că Adrass le va avea în geantă.

... sânge de nimfă. Efectul benefic al acestui sânge proaspăt și pur ca apa de izvor are puterea de a calma febra și sângerarea.

Abia terminase de citit când ceva i-a apucat gamba. A căzut pe spate și s-a trezit sub apă, suprimând un strigăt pentru a nu se sufoca. O forță a târât-o în jos; a avut prezența de spirit să traga pumnalul și a lovit cu toată puterea. Imediat, presiunea din jurul gambei a fost redusă și a reușit să revină la suprafață. A respirat adânc, a tușit și a căutat ieșirea. O bestie necunoscută trăia în această peșteră, un animal vorace a cărui natură nu avea timp s-o investigheze. O durere violentă a forțat-o să se întoarcă. Atunci l-a văzut, în mijlocul reflexiilor apei care îi lingea flancurile: un fel de șarpe transparent, lung de cel puțin un stânjen. Pielea sa arăta o coloană vertebrală lungă, ușor luminoasă, și conturul organelor sale interne. Și apoi capul: doi ochi orbi mari, de fiecare parte a maxilarului imens încleștat pe gamba ei.

Adhara și-a fluturat pumnalul din nou, dar animalul a alunecat slab între loviturile sale, harponându-i carnea mai tare și mai tare.

Așa că a respirat adânc și s-a scufundat. S-a trezit față în față cu o creatură care ieșise din iad. Cine știe cum a ajuns acolo, și mai ales cum a supraviețuit...? Adhara nu a irosit o secundă de gândire. Cu două lovituri ascuțite, i-a tăiat capul, care a rămas ferm atașat de picior, și s-a întors la aer. Tremurând de frig și durere, a încercat cu disperare să-și tragă răsuflarea și să scape de acel animal dezgustător.

Suprafața apei a fost în curând încrețită din nou, acoperită cu reflexii verzui. Una, două, o duzină de alte creaturi. Nu avea nici o șansă. Globul luminos, care deja slăbise, era complet stins, iar întunericul era luminat doar de acele corpuri fluorescente monstruoase care înotau furios spre ea. Și-a strâns pumnalul și a evocat un foc magic. În cele din urmă, a văzut ieșirea din peșteră. S-a dus acolo cât de repede a putut, în ciuda faptului că piciorul îi rupea gemete la fiecare pas. Hainele ei, înmuiate, au îngreunat-o și au tras-o înapoi, iar curentul părea să devină din ce în ce mai puternic.

Ieșirea era la încă câțiva stânjenj departare când a simțit un vârtej ușor în jurul picioarelor ei. Erau aproproape. A accelerat din nou, ajutându-se cu brațele, și apoi a început să înoate.

În cele din urmă, degetele ei au atins treptele de piatră; s-a agățat cu toată puterea și s-a ridicat dureros din apă. S-a rostogolit pe jos și s-a întins câteva momente, cu brațele încrucișate, încercând să-și tragă răsuflarea. Abia după o lungă perioadă de timp s-a uitat la picior. Capul animalului era încă atașat de el. Eliberându-se de maxilarul îngrozitor a strigat de durere. Din fericire, mușcătura era ușoară. Adrass cu siguranță avea destule să o trateze în geanta lui.

Adrass.

Textul spunea să se miște repede. În evadarea ei, Adhara a pierdut placa de piatră, dar și-a amintit totul. S-a ridicat în grabă și, asigurându-se că nu-și va purta greutatea pe piciorul rănit, a mers în sens invers pe drumul care a dus-o în acest loc blestemat.

21
Determinarea lui Amina

Doubhée a monitorizat îndeaproape recuperarea Aminei. Era un copil cu un temperament puternic și, mai presus de toate, care nu se lăsa învinsă: a urmat până la capăt prescripțiile preotului și s-a antrenat zilnic să-și recapete puterea fizică. Doubhée este fericită să vadă starea ei îmbunătățită zi de zi.

Descoperise o nouă afecțiune pentru această nepoată neîmblânzită și taciturnă. Deși a iubit-o întotdeauna, în realitate nu a avut niciodată ocazia să o cunoască. Îndatoririle Curții și mantaua protectoare sub care o ținea mama ei le împiedicaseră să formeze o relație puternică. Adevărat, Doubhée a perceput întotdeauna ceva special în ea, dar acum a înțeles ce era.

Amina semăna mult cu ea, chiar foarte mult. Avea o atitudine identică cu a ei. Și de prea multe ori a simțit că nu era locul ei acolo. Dar Doubhée, cel puțin, l-a pe avut Learco să o ajute, în timp ce Amina era singură și, în plus, la pragul vârstei ingrate.

Cu toate acestea, ea s-a schimbat de la conversația lor. Nu a mai arătat nici un semn de revoltă; dimpotrivă, era ca și cum ar fi luat o decizie finală cu privire la viața ei. O decizie pe care a urmat-o de atunci cu devotament total. Doubhée s-a întrebat cu nerăbdare dacă s-o trimită înapoi la palat. Desigur, păstrarea ei în tabără era riscantă: era război, și ea însăși a preluat comanda armatei sale cu fiecare operațiune delicată. Dar ce-o aștepta la Noul Enawar? Kalth i-a scris adesea și i-a spus despre Fea, acum total rătăcită, incapabilă să aibă grijă de ea. Cum ar fi găsit ea puterea să înfrunte rebeliunea fiicei sale, sau doar de să fie aproape de ea și să o ajute într-un moment atât de dificil? În ceea ce-l privește pe nepotul ei, sarcina lui l-a absorbit complet și nu i-a putut cere să aibă grijă de sora lui. Palatul era acum un loc mort. Nu era surprinzător că Amina a fugit de el.

«Acestea fiind spuse, aici este prea periculos», a concluzionat Doubhée de fiecare dată, iar problema a rămas nerezolvată.

A fost nevoie de aproximativ zece zile pentru Amina pentru a putea călători din nou. În acest stadiu, nu a mai fost posibilă

amânarea deciziei sale. Doubhée a vrut să vorbească cu ea pentru a-i cerceta intențiile.

Ea a invitat-o la cină în cortul ei, deși de obicei mânca cu restul trupei. Oamenii ei o numeau acum «General», pentru a-i arăta cât de mult o considerau a fi una dintre ele.

Au mâncat cu poftă și au vorbit mult. Amina era curioasă de organizarea taberei și voia să știe totul despre război. În plus, a fost întotdeauna pasionată de săbii și luptă.

— Văd că ți-ai revenit bine și că mergi normal, a spus Doubhée în timpul conversației.

Fața nepoatei sale și-a schimbat imediat expresia. S-a ridicat în scaun și fața ei a devenit serioasă. Era un copil foarte plin de viață, și a înțeles cu siguranță deja unde bătea bunica ei. Doubhée credea că merită adevărul, fără prea multe ocolișuri.

— Cred că este timpul să te întorci la palat, a spus ea rece, urmărind reacția ei.

Se aștepta la o scenă, sau cel puțin la proteste vehemente; Amina doar se uita la ea cu un aer serios.

— Pot să-ți explic de ce nu cred că e o idee bună?

Doubhée a dat din cap, surprinsă.

Trebuie să fi pregătit acest discurs pe tot timpul convalescenței ei, pentru că l-a ținut cu o voce fermă și sigură, ca și cum l-ar fi învățat pe de rost.

— Știu că tu crezi că locul meu e cu mama și fratele meu, și s-ar putea să fie adevărat. Din punctul tău de vedere, oricum. După tot ce am făcut, e de înțeles că nu mai ai încredere în mine. Totuși, simt că nu mă pot întoarce la palat. Destinul meu e în altă parte.

Doubhée a oftat. Poate că nu s-a schimbat prea mult până la urmă.

— Am vorbit deja despre răzbunare și toate prostiile care îți aglomerează capul, și mi s-a părut că ai auzit bine.

— Nu e vorba de asta. Te rog, lasă-mă să termin... Zilele trecute, mi-ai spus că noi două suntem la fel, și că, în fața unui test, simțim fizic nevoia să acționăm. M-am gândit mult la aceste cuvinte și le găsesc teribil de potrivite.

Evident, a ghicit punctul ei sensibil.

— De când a murit tatăl meu, am simțit o furie uriașă. Am încercat s-o sufoc agățându-mă de ideea de răzbunare, și întreaga mea călătorie a fost doar asta: o încercare de a reduce

la tăcere acea durere. Dar m-ai ajutat să văd că era o greșeală și, crede-mă, am înțeles lecția. Dar furia e încă acolo, neatinsă.

— Va trebui să înveți să trăiești cu ea, a întrerupt-o. Vei vedea că va dispărea în timp, și că lucrurile se vor îmbunătăți.

Amina a dat din cap.

— Mă îndoiesc, și în adâncul sufletului, nici ție nu-ți vine să crezi.

Din nou, Amina a pus punctul pe i.

— Mi-ai spus și despre fratele meu, a continuat și ce ai spus m-a atins. Nu m-a interesat niciodată Kalth. Și totuși a reușit să-și exprime natura pentru a face ceva bun. El a folosit toate orele pe care le-a petrecut citind - o pierdere de timp, în ochii mei - pentru a deveni rege! Deci, iată ce m-am gândit: poate că el a fost prea plin de furie, poate că a simțit ca mine. Răspunsul lui a fost să-și suflecă mânecile și să salveze regatul tatălui nostru.

Doubhée asculta acum cu atenție. A simțit că există o conștientizare reală acolo, că Amina a analizat situația, a înțeles care era destinul ei.

— Am luat-o pe un drum greșit, a spus ea. M-am aruncat cu capul înainte în prima acțiune care ar fi putut îndepărta durerea. A fost o mare greșeală. Crede-mă, sunt serioasă, și mi-e rușine.

Ea a roșit ușor și a mers mai departe:

— Dar acum e vorba de mine și de ceea ce vreau să fac. Ei bine, vreau să investesc în ceva care servește la păstrarea moștenirii tatălui meu.

— Mă bucur că ai ajuns la această concluzie, a fost de acord Doubhée.

Amina zâmbea timid.

— Da, dar crezi că trebuie să mă întorc la Noul Enawar. Știu ce se va întâmpla acolo. Mă vor îngropa în palat, și voi fi legată. Voi sfârși ca mama mea, încuiată în camera mea. Sunt sigură de asta, pentru că așa era înainte să fug.

— Vei găsi cu siguranță o modalitate de a te face utilă din interiorul palatului.

— Te rog, nu spune lucruri în care nu crezi, a protestat Amina. Mi-am cântărit decizia mult timp. Nu am fost niciodată foarte bună la studiu, sau la toate acele activități de femei care îi plac atât de mult mamei mele. Doar lupta mă pasionează, și tu știi asta. Așa că locul meu e aici.

Bunica lui a dat din cap.

— Te-am ținut cu mine doar pentru că era prea periculos să te fac să pleci. Ăsta nu e un loc pentru tine. Există război, și, după cum ai observat, eu sunt implicată personal. Aici nu ai nici un refugiu, ești în prima linie, și crede-mă, nu e ca și cum ai citi o carte. Aceasta este realitatea: sângele, morții, oamenii care devin bestii... Nu vreau să vezi ce văd ochii mei în fiecare zi.

— Știu asta și ai dreptate. Am traversat jumătate din Lumea Pământeană ca să ajung aici, și războiul, l-am văzut de aproape. Știu despre ce e vorba.

O strălucire în ochii ei a convins-o pe Doubhée că Amina vorbea cu bună știință.

— Atacăm și ne apărăm. Și *simt că* brațul meu ar fi binevenit.

— Nu știi să lupți. Ai văzut cum s-a terminat cu Amhal?

— Tocmai de aceea îți cer să mă ții aici: să mă antrenezi.

Amina a scos un oftat mare. Și-a golit geanta. Acum era rândul bunicii ei să vorbească.

Doubhée era profund afectată. Era logică și înțelepciune în cuvintele nepoatei ei, și erau dovada clară că ea chiar se schimbase. Și apoi i-a dovedit că are dreptate: Curtea nu era un loc pentru ea, avea să se ofilească acolo, sufocată de cătușele obligațiilor și convențiilor. Și pentru un personaj ca ea, acțiunea era necesară. Era un incendiu în fata aia, o energie care părea făcută pentru luptă. Doubhée a simțit asta exact când a văzut-o venind rănită în tabără. Bine canalizate, încăpățânarea și perseverența pe care le-a arătat în timpul călătoriei ei teribile ar putea-o face o luptătoare remarcabilă.

— Nu, spune ea în sfârșit. Nu îmi poți cere asta.

— Dar de ce nu mă vrei? Nu ești de acord să mă antrenezi?

— Nu e vorba de asta, și tu știi asta. Nu vreau să-mi urmezi calea.

În timp ce rostea aceste cuvinte, Doubhée a simțit un fior lung alergându-i pe spate. Cu aceleași cuvinte, Sarnek, stăpânul ei, a încercat s-o descurajeze să devină un ucigaș plătit. Amina era ca ea atunci, dar mai matură, mai puternică. Istoria se repeta.

— Nu tu îmi impui drumul, și nici eu nu-l aleg. Natura noastră este cea care decide pentru noi. Și dacă refuzi, știu că viața va găsi o cale să-mi îndeplinească dorința mai devreme sau mai târziu. E destinul meu, bunico, nu-l poți schimba.

Încă o dată, Doubhée s-a simțit zdruncinată în adâncul ei.

— Te rog, gândește-te la asta. Nu mă îngropa de vie!

Fața ei, ochii ei erau plini de suferință sinceră.

— Dă-mi un pic de timp, spuse în cele din urmă Doubhée, jenată.

Amina i-a oferit un zâmbet recunoscător. Regina s-a apropiat de ea și a îmbrățișat-o stingher. La început, Amina a rămas și ea rezervată, dar în curând disconfortul lor s-a disipat. Doubhée i-a îmbrățișat umerii mici, iar nepoata sa și-a înfășurat brațele în jurul gâtului său.

Regina și-a permis câteva zile de reflecție. Nu era o decizie simplă, și a vrut s-o ia cu capul odihnit. Dar să reducă la tăcere emoțiilor sale nu era ușor. Dintr-o dată, Amina i-a amintit dureros de trecutul ei. Ea nu s-a întrebat niciodată ce a trăit Sarnek când copilul care apăruse atunci în viața lui și l-a implorat să o facă criminală. Și acum era în locul lui. Pe de altă parte, ea și-a amintit perfect ce a simțit ea însăși și s-a întrebat dacă este același lucru pentru Amina, dacă ea a reprezentat și pentru ea singura scândură de salvare. Nepoata ei nu era cu siguranță la fel de singură și disperată ca ea atunci, dar fusese în același abis. Doubhée a simțit o mare responsabilitate.

Ca întotdeauna, a încercat să-și înece îndoielile în luptă. Dar nu a ajutat-o. Dimpotrivă, un episod neplăcut doar să-i exacerbeze frustrarea la deteriorarea corpului.

Plănuise în detaliu sabotarea unei tabere inamice. Ea și un grup de oameni aleși dintre cei mai buni rămași. Noaptea, pentru a beneficia de efectul surprizei. S-a convenit că ea va fi cea care va atrage santinela în câmp deschis și o va neutraliza; o acțiune banală, pe care o făcuse deja de zeci de ori.

În timp ce cea mai mare parte a oamenilor ei erau deja pe poziții, ea a aruncat o piatră. Santinela s-a dus la originea zgomotului. Doubhée s-a pregătit pentru atac: a trebuit să-l apuce pe soldat de gât și să i-l taie. În mai puțin de un minut, ea și oamenii ei ar fi avut cale liberă.

L-a văzut pe elf apropiindu-se, aplecandu-se să privească în tufișurile unde se ascunsese. S-a năpustit, dar lucrurile nu au mers conform planului. Poate că a făcut prea mult zgomot, sau nu a fost destul de rapidă... Totuși, îi lipsea strânsoarea și elful a scăpat în tabără țipând. L-a doborât înjunghiindu-l în spate. Prea târziu: alarma era dată. Au trebuit să renunțe și să se retragă.

A analizat episodul o zi întreagă. «Acest lucru nu mai este pentru mine. Nu mai servesc nimic pe câmpul de luptă.»

Acest gând i-a stârnit furia, iar frustrarea a făcut-o emotivă. Prea mult pentru un general cu responsabilitățile sale.

În acel moment proviziile au ajuns în tabără. O dată pe lună, un negustor din Noul Enawar a fost de acord să facă ocolul pentru a le aduce mâncare, arme, și uneori câțiva oameni încă potriviți pentru luptă. În acea dimineață, în timp ce Doubhée supraveghea distribuția, a văzut o față direct din trecutul ei. Acest păr lung împletit, această piele cioplită de soare erau recunoscute printre o mie. S-a apropiat de el și i-a atins umărul.

— Tori... murmură ea.

Piticul care i-a vândut ierburile și otrăvurile când era hoață în Makrat a rămas același.

Lui, pe de altă parte, i-a luat un pic de timp să o recunoască.

— Regina mea... a spus în sfârșit, și fața lui s-a luminat.

S-au instalat în cortul lui Doubhée și au evocat trecutul. Au trecut 50 de ani de când s-au întâlnit ultima dată, și totuși părea ieri.

— Când te-am văzut în brațele lui Learco, nu mi-a venit să cred! a exclamat Tori, râzând.

— Poți să te adresezi neoficial. «Poate că sunt bătrână, dar tu ești încă mai în vârstă decât mine», a glumit Doubhée.

Tori i-a făcut cu ochiul.

— Este atât binecuvântarea noastră, cât și blestemul nostru, pentru noi, piticii: avem o viață lungă! a exclamat, și a ridicat cana de bere pentru a toasta.

Vorbind despre prezent, cu toate acestea, era mai dificil. Au urmat căi diferite, și nu a mai rămas mult din cele care au fost.

— În zilele noastre, nu mai fac prea multe afaceri. Abia mai lucrez cu armata. Aș fi putut profita și să încep să vând o poțiune care trebuia să vindece răul, dar nu e stilul meu, a explicat Tori.

— Mă tem că nu vei mai lucra cu noi, spuse Doubhée cu amărăciune.

Spontan, ea a avut încredere în el. Tori era una dintre puținele persoane din trecutul ei cărora le-a acordat imediat încrederea. Manierele lui sincere, disponibilitatea lui ori de câte ori avea

nevoie de ajutor au marcat-o, și i-a fost întotdeauna recunoscător.

— Nu mai am vigoarea mea, a adăugat ea, cu un zâmbet obosit. Iar războiul este pentru tineri.

Piticul a ridicat din umeri.

— Experiența contează și ai multe de împărtășit. Oamenii tăi spun multe lucruri bune despre tine, știi? Conform lor, ai schimbat cursul războiului.

Doubhée s-a uitat în altă parte.

— Dar asta nu e suficient pentru a câștiga. Desigur, oamenii mei sunt fericiți că regina lor este alături de ei, că se luptă cu ei. Totuși... Pe câmpul de luptă, sunt o greutate moartă.

Ea a arătat la ridurile care i-au străbătut pielea.

— Sunt bătrână și slabă, corpul meu nu mai e suficient de vioi. Mi-ar plăcea să-mi recapăt puterea și agilitatea de altădată... Și te asigur că nu este o chestiune de vanitate, concluzionează ea.

Imobil în fața ei, Tori și-a întors încet cana în mâini.

— Chiar crezi că ai nevoie de ea?

Doubhée s-a uitat la el fără să înțeleagă.

Piticul și-a pus berea pe masă și s-a apropiat de ea cu un aer de conspirator.

— Am studiat mult în acești ani. Și arta mea a progresat. Să zicem că am aflat... lucruri.

Regina a continuat să se holbeze la el cu un aer interogativ.

— Am făcut poțiuni noi, foarte diferite de otrăvurile pe care ți le vindeam atunci. Să zicem că mi-am extins domeniul de activitate. Și am venit cu niște elixiruri interesante. Unele dintre ele pot restabili chuar vigoarea pierdut.

Inima lui Doubhée sare în piept. Știa că piticul spune adevărul. Rekla, temuta Păstrătoare a Otrăvurilor din Breasla Asasinilor, era dovada vie a acestui lucru. Când a cunoscut-o, părea incredibil de tânără, în ciuda vârstei înaintate.

— Întotdeauna iau mostre cu mine, spuse Tori. Acest tip de marfa nu este foarte de succes în aceste zile, dar... trebuie să am o sticlă în cărucior...

Piticul s-a retras câțiva pași și a așteptat reacția sa. Doubhée a rămas tăcută.

— Nu cred că ai nevoie de ea, a adăugat el. Oricum, dacă vrei să...

— Cât costă poțiunea asta?, a întrebat ea.

— Pentru tine, nimic, ți-o ofer, zâmbește Tori. Dar mai are încă un preț, și este mare...

Părea serios.

— Efectul său durează puțin, cu greu timpul unei lupte; și când nu va mai acționa, vei fi mai în vârstă decât înainte. Cu cât iei mai mult, cu atât îmbătrânești mai repede.

— Un pact cu diavolul, într-un fel...

— Da, se pare că da.

Doubhée nu putea nega că era tentată. Dar știa și că e o nebunie. Dacă efectul poțiunii se disipă în mijlocul bătăliei? Sau dacă și-ar scurtat viața prea repede, lăsându-și oamenii fără ghid?

«Aș putea păstra sticla cu mine. În caz de urgență», s-a gândit ea.

— Permite-mi să spun doar că aceasta este o soluție extremă. Ești conștientă de asta, nu-i așa? a subliniat Tori.

— Adu-mi sticla, a replicat regina pe un ton hotărât.

— Orice vrei, a răspuns piticul, holbându-se la ea lung.

Apoi și-a înghițit ultima gură de bere și a plecat.

Când Doubhée a intrat în cortul Aminei, era deja întuneric. Fetița era în pat.

— Bunica... i-a șoptit cu o voce somnoroasă.

Doubhée s-a așezat pe marginea patului ei și s-a uitat la ea cu tandrețe. Poate că cruzimea de a descoperi limitele propriului ei corp a făcut-o mai sensibilă la tinerețea ei.

— M-am hotărât.

Amina s-a ridicat pe coate; somnul părea să o fi abandonat-o imediat.

— Vei sta cu mine, iar eu te voi antrena.

Pe fața fetei era un zâmbet neîncrezător.

Doubhée a ridicat degetul arătător.

— Dar cu două condiții: nu vei pune piciorul pe câmpul de luptă până când nu te voi declara pregătită, și te vei supune tuturor ordinelor mele fără să protestezi. Suntem de acord?

Amina a dat din cap cu entuziasm.

— Îți mulțumesc! a exclamat, aruncându-se la gâtul ei.

Doubhée i-a pus mâna pe cap.

— Așteaptă un pic înainte să-mi mulțumești, a spus ea șoptit.

A jurat să nu se pocăiască niciodată de alegerea sa.

22
CHANDRA SAU ADHARA?

Să-și reia drumul era un calvar. Mușcătura șarpelui a lovit mușchii, iar Adhara abia a putut pune piciorul pe pământ. În ciuda căldurii din bibliotecă, era rece și tremura.

«Trebuie să mă mișc repede, altfel toate eforturile mele vor fi fost inutile», și-a repetat ea însăși pentru a se încuraja.

A ajuns în cele din urmă în cameră, gâfâind și epuizată. Adrass, inconștient, era încă întins pe pământ. El gemea, și două șiroaie de sânge îi curgeau din gură.

Adhara a început să scotocească prin geanta lui. Era umplută cu flacoane și cutii de toate tipurile, amestecat cu mănunchiuri de ierburi uscate și pergamente. Din fericire, Adrass și-a etichetat toate ingredientele. Adhara a încercat să-și amintească ce a citit pe dala de piatră.

Mai întâi de toate, avea nevoie de un recipient pentru a face amestecul. În timp ce căuta unul, degetele ei au întâlnit cutia de piele care conținea instrumentele folosite de Adrass pentru a efectua ritul care a pus capăt convulsiilor ei. Amintirea durerii și a senzațiilor oribile pe care le-a trăit i-au blocat mâinile.

«Ce faci? Știi pe cine salvezi?»

A dat din cap pentru a alunga acest gând. Nu avea de ales. Și-a turnat puțină apă din sticlă în recipient.

ARNICA. A citit frenetic etichetele. DIGITALINĂ, ROUA CERULUI, MĂTRĂGUNĂ. Și-a amintit de o recomandare despre Mătrăgună. Cum de era din nou? Durerea și suferința i-au întunecat memoria. Dar, încă o dată, cunoștințele gravate în ea i-au venit în ajutor. Mătrăguna putea fi otravă. Trebuia să fie folosită în cantități mici.

Puțin?

Ea a pus un vârf de cuțit din ea, în speranța că este de ajuns. Acum era rândul principalului ingredient. «Sânge de nimfă.» Era o sticlă în geantă, dar când a scos-o, a văzut cu groază că abia mai rămăsese un deget. Își strânse dinții.

— La naiba! a strigat, bătând cu pumnul în pământ.

Ce rost avea să-și riște viața dacă îi lipsea singura componentă care îl putea vindeca pe Adrass?

Și apoi, iluminarea. Ea retrăiește exact scena: Amhal care i-a înțepat degetul și a apăsat pe el pentru a scoate o picătură mare de sânge. Atingerea buzelor lui, căldura pe care o simțise.

«Ai sânge de nimfă», spusese el.

S-a pierdut pentru o scurtă clipă în dulceața acelei amintiri, și apoi și-a revenit. Amhalul acestui sărut a dispărut în spatele acelei ființe fără inimă care aproape că a ucis-o. Nu era momentul să se răsfețe cu astfel de vise. Trebuia să-l salveze pe Adrass.

Și-a observat rana de la gambă. Era mai bine să nu folosească sângele ăla. Poate a fost contaminat cu saliva monstrului.

Și-a scos pumnalul, i-a privit lama strălucind în strălucirea slabă a globului luminos pe care îl evoase și, cu un gest hotărât, și-a tăiat carnea brațului. A lăsat sângele să picure în recipientul unde s-au amestecat celelalte ingrediente. De cât era nevoie? Amhal i-a spus că are foarte puțin sânge de nimfă... A așteptat mult timp, luptându-se cu vertijul.

De îndată ce recipientul era pe jumătate plin, ea l-a pus pe pământ și a oprit sângerarea înfășurând în jurul brațului benzile pe care Adrass le folosise pentru mâna ei. Acolo erau inutile: carnea era moartă, complet insensibilă. Trecuse mult timp de când a observat evoluția bolii și a constatat că aceasta s-a agravat și mai mult. Pielea ei era crăpată, venele uscate. Când a încercat să-și strângă degetele, abia s-au mișcat.

«L-am pierdut», spuse ea, speriată.

Sunetul sângelui care continua să curgă din rana ei a îndepărtat-o de gândurile sale. A strâns bandajul mai tare până când avea timp pentru să aplice o vrajă de vindecare, și a turnat sângele de nimfă din flaconul lui Adrass în amestec. Poțiunea era gata.

S-a apropiat de pacient și i-a ridicat capul. Carnea lui părea mai flască decât înainte, ca și cum ar fi început deja să se descompună. Petele care îi acopereau pielea, încă clare, vor deveni în curând negre ca abanosul.

— Adrass, ea l-a strigat.

Nu răspunde nimeni.

— Adrass, am trecut prin iad ca să te salvez, și nici măcar nu știu ce mă determină s-o fac. Acum, pune-ți ambiția să te trezești, altfel nu te voi putea vindeca.

Abia și-a mișcat capul.

— Haide, Adrass, trezește-te! Adhara a plâns, plesnindu-l de mai multe ori peste obraji.

În cele din urmă, a deschis ochii. Erau încețoșați, aproape goi.

— Adhara... a murmurat într-o suflare.

Era prima dată când i-a spus cu acest nume, și a atins-o până la punctul de a-i smulge un zâmbet.

— Deschide gura și bea.

I-a pus recipientul pe buzele întredeschise și l-a înclinat. La început, un pic de lichid a curs la pământ, dar instinctul a preluat controlul, și Adrass a reușit să înghită totul.

— Este în regulă... a comentat Adhara cu o voce blândă.

L-a întins pe spate și s-a lăsat pe brațe, epuizată. Tot ce a rămas era să spere că totul va fi bine. Să se roage, ar fi spus Adrass.

Timp de două zile, Adrass nu și-a recăpătat cunoștința. Cel puțin asta a simțit bazându-se pe nevoile stomacului ei. Hemoragia s-a oprit după câteva ore. Era un semn foarte bun. Apoi febra a scăzut constant și respirația magicianului a devenit mai liniștită. Părea să se facă bine, iar Adhara și-a permis să aibă grijă de ea. Ceea ce a îngrijorat-o cel mai mult a fost rana de la gambă. A dezinfectat-o cu ierburi, apoi a tratat-o cu magie. Tăietura de pe brațul ei a încetat, de asemenea, să mai sângereze și, pentru a-și ocupa mintea, a decis să citească. Era în secțiunea cu povestiri, și s-a cufundat cu plăcere în aceste povești fantastice în care binele întotdeauna a triumfat. Descriau lumea așa cum ar fi trebuit să fie, departe de oroarea la care fusese martoră Adhara în timpul călătoriei sale. Protagoniștii trebuiau să-și regleze socotealile cu răul, dar în cele din urmă au trăit fericiți până la adânci bătrâneți. Nu ca ea și Amhal, mereu împărțiți între dragoste și luptă, sfâșiați de un destin mai înalt. Adhara s-a întrebat dacă o eră similară a existat vreodată, un moment în care lucrurile erau ușoare, drumurile întotdeauna drepte și deznodământul întotdeauna previzibil.

Adrass a deschis ochii în a treia zi. S-a uitat în jur și a văzut-o pe Adhara.

— Chandra... a murmurat.

Adhara s-a ridicat vioi.

— Nu ai început să-mi spui pe numele meu real?

Părea să nu înțeleagă. Se pare că nu-și amintea nimic. S-a dus la el și l-a pipăit.

— Cum te simți?

I-a luat câteva momente să răspundă.

— Bine... de ce, cum ar trebui să mă simt?

— Ca un supraviețuitor al bolii.

I-a spus totul, ignorând detaliile care au făcut-o să se simtă inconfortabil, precum și pericolele cu care s-a confruntat în găsirea leacului. Treptat, o licărire de conștiință i-a luminat ochii lui Adrass. A încercat să se ridice, dar probabil era prea devreme pentru că efortul l-a făcut să devină palid.

— N-ai mâncat nimic zilele astea, ești slab.

Adhara a luat o bucată de carne uscată din geantă și i-a dat-o cu o bucată de pâine.

— Trebuie să ne economisim mâncarea, altfel nu ne va fi de ajuns, a protestat el.

— Nu este nevoie să economisești: aceasta este partea care este a ta și pe care nu ai consumat-o în timp ce ai fost bolnav.

Adrass a mestecat încet, fără să spună nimic, arătând jenat. Abia după ce a terminat masa, a decis să vorbească.

— Îmi amintesc că ți-am spus să nu-ți faci griji pentru mine, a spus el.

— Ești singurul care mă poate salva și aș spune că am mare nevoie de asta, a răspuns Adhara, arătând spre mâna sa cangrenă. S-a înrăutățit, știi?

— Cum rămâne cu Meriph?

Fata a ridicat din umeri cu indiferență.

— Nu te puteam lăsa singur aici.

Adrass s-a încruntat.

— Credeam că ți-am explicat că viața ta contează mai mult decât orice, iar tu ai pus-o în pericol ca să mă salvezi. Refuzi să înțelegi cât de importantă ești. Și ce e bandajul ăsta de pe gamba ta?

Adhara s-a înroșit. A fost forțată să-i spună adevărul.

— Dar ești nebună sau ce? Cum ai putut să-ți asumi atâtea riscuri?

De data asta, Adhara a fost înțepat.

— Tocmai ți-am salvat viața, ai putea măcar să-mi mulțumești!

— Mulțumesc pentru ce? Ar fi trebuit să mă lași aici și să continui!

A țipat atât de tare încât o tuse i-a tăiat respirația.

Adhara i-a aruncat o privire furioasă.

— Știi de ce n-am făcut-o? Pentru că nu sunt ca tine! Chiar dacă m-ai torturat în numele zeului tău, te-am văzut suferind, și mi-a amintit de durerea pe care am trăit-o eu însumi. M-ai rănit. Pentru mine oamenii nu sunt obiecte pe care le folosim și le abandonăm.

Și-a întins brațul și i-a arătat rana pe care și-a provocat-o.

— Ți-am dat sângele meu, știi? Și dacă ar trebui, aș face-o din nou. Mașinile, lucrurile fără suflet își continuă călătoria, lăsându-i pe cei slabi în urmă. Ființele umane, pe de altă parte, au compasiune.

A tăcut, fără suflare. Acum îi era rușine. De această mărturisire sinceră și nerușinată, de gestul ei care aproape a dus la moartea ei. Dar tot ce a spus era adevărat. Poate că pentru prima dată de când s-a trezit pe pajiște, a realizat ceva ce a făcut-o să merite numele nimănui. Salvarea inamicului său a fost, paradoxal, cea mai bună acțiune din viața ei.

Adrass nu știa ce să spună. A deschis gura de mai multe ori, fără a fi capabil să articuleze un cuvânt. În cele din urmă, s-a uitat în jos, s-a întins pe podea și i-a întors spatele.

«Tu, pe de altă parte, nu te vei schimba», s-a gândut Adhara. A luat o carte și a părăsit camera.

Au trebuit să aștepte un pic mai mult înainte de a continua. Adrass, deși își recăpăta rapid puterile, era încă prea slab pentru a merge. Adhara, de asemenea, s-a temut de ceea ce i-ar putea aștepta pe etajele inferioare ale bibliotecii; camera inundată a avertizat-o de posibilele pericole ale acestui loc.

Timp de aproape două zile, nu au vorbit. Adhara a rămas aplecată peste cărțile ei, Adrass și-a consultat pergamentele. Fata avea impresia că vălul de ostilitate care a fost întotdeauna între ei s-a îngroșat.

Adrass a rupt tăcerea în ultima zi de odihnă, în timpul cinei.

— Trebuie să-mi scrii rețeta pentru poțiunea pe care mi-ai dat-o, spuse el cu voce joasă.

Adhara l-a privit cu un aer de sfidare.

— De ce ești interesat de ea? Ți-am spus deja care e ingredientul principal.

— Am găsit un leac pentru boală, nu crezi că ar fi corect să-l împărtășesc cu Lumea Pământeană?

Adhara era surprinsă. Nu ar fi suspectat un astfel de altruism la Adrass. Până atunci, părea copleșit exclusiv de misiunea sa, până la punctul în care ea l-a suspectat că ar fi fost indiferent la orice altceva.

El trebuie să fi perceput uimirea ei, pentru că i-a dat un zâmbet mic.

— Crezi că nu am văzut morții de pe străzi? Că nu mi-a părut rău pentru ei? Nu ai idee cum m-am simțit când a trebuit să adun ingredientele ca să te salvez. Nimfa a fost măcelărită de oameni care voiau sângele ei. Doamne, nu era un spectacol grozav.

Adhara a observat un ușor tremur al mâinilor lui. S-a uitat în jos.

— Nu ești cineva care lasă cu ușurință astfel de sentimente să strălucească, spuse ea, aproape ca să-și ceară scuze.

— Suprimarea sentimentelor este prima regulă pe care o învățăm când devenim Observatori, a răspuns Adrass, uitându-se în ochii ei. Pentru a-l vedea pe Sheireen numai ca lucruri, ansambluri de corpuri fără suflet și fără voință, de exemplu. Cei care nu au trecut acest exercițiu simplu nu au putut fi cu noi. Nu-ți poți imagina câte nopți nedormite mi-am petrecut la început. Câtă durere am simțit privind acele fete murind în brațele mele în timp ce încercam să creez adevăratul Sheireen.

— De ce ai devenit unul dintre ei? Ce te-a făcut să te alături oamenilor așa?

Adrass a dat din cap.

— Aveam nevoie de un țel. Eram cel mai mic dintr-o familie de războinici. Tatăl meu și frații mai mari au fost Cavalerii ai Dragonului, sora mea un magician talentat. Nu știam să fac toate astea; Am fost zdrobit de succesul familiei mele, viața mea nu mergea nicăieri. Dakara, fondatorul Observatorilor, avea o lumină în ochi, ceva puternic și fascinant care m-a făcut să vreau să-l urmez. Prima dată când l-am întâlnit, el a spus,

«Thenaar are un plan pentru tine, Thenaar are un plan pentru fiecare dintre noi. Și ne vei ajuta în cel mai mare efort pe care l-a cunoscut Lumea Pământeană.» M-a vrut cu el pentru că știam herbalism mai bine decât oricine. Înainte de asta, talentul ăsta nu m-a servit niciodată. Printre acești preoți, dimpotrivă, părea apreciat și căutat. Am fost bun la vindecări. Devenind Observator a fost adevăratul punct de cotitură al vieții mele: crezând m-a convins că existența mea nu era inutilă, că putea servi la ceva. Și e un sentiment pe care nu l-am mai experimentat până acum. Sentimentul că am fost parte dintr-un plan mai mare, ca un mic ansamblu la un mecanism care a creat istorie! Era fantastic. Observatorii mi-au dat o direcție în viață, mi-au spus în ce să cred, în fața cui să mă înclin. Nu era loc de îndoială.

Adhara, care știa perfect aceste dileme pentru ea, a înțeles ce voia să spună.

— Dar când ai văzut ce te forțau să faci, nu ai dat înapoi?

Adrass zâmbea trist.

— Acesta era prețul de plătit pentru acest sentiment minunat. Și apoi ai fi surprinsă să vezi cât de ușor este să ștergi toate sentimentele, să-i vezi pe alții doar ca instrumente, mai ales când ești convins că deții adevărul.

— Vrei să spui că ți-a fost ușor să mă torturezi?, a întrebat Adhara cu un ușor tremur în voce.

Adrass se uita la ea lung, jenat.

— Era pentru un bine mai mare, a murmurat.

— Dar când te-ai uitat la mine și mi-ai provocat acele chinuri, chiar m-ai considerat doar un cobai?

Adrass clipi, ca și cum ar fi fost traversat de umbra unei îndoieli.

— Tu ești creatura mea, cel mai prețios lucru pe care îl am, a răspuns el cu o voce joasă.

Au fost de acord să reia coborârea la etajele inferioare a doua zi. Apoi s-au dus la culcare, și abia când focul magic a fost stins, Adhara l-a auzit pe Adrass șoptind:

— Nu a fost ușor, deloc, și încă nu este.

Aceste cuvinte i-au ajuns direct la inimă.

— Mulțumesc, Adhara, mulțumesc că mi-ai salvat viața, a adăugat Adrass.

Apoi a fost tăcere.

23

Pierderi și cuceriri

Aerul era proaspăt și vântul îi mângâia părul. Sub el, peisajul era o succesiune de culori calde și copaci goi. A fost o vreme când un astfel de spectacol s-ar fi mișcat. Acum, nu i-a provocat nici o reacție. Din momentul în care și-a trecut medalionul în jurul gâtului, Amhal s-a simțit gol, lipsit de orice emoție. «O greutate mai puțin,» s-a gândit, uitându-se la pandantivul care se legăna pe piptul său la fiecare fluturare a aripilor balaurului.

A plecat la sfatul lui San. După ce a ascultat relatarea bătăliei de la Kalima, maestrul său a fost de neclintit:

— Adhara e un Sheireen, de aceea ai găsit-o pe drum. Știi foarte bine că destinul tău este să o înfrunți într-o luptă până la moarte. Dacă e rănită, așa cum mi-ai spus, trebuie să profiți de asta. Sheireen sunt singurele creaturi din lume capabile să ne distrugă. Datoria ta e s-o elimini.

Aceste cuvinte l-au lăsat complet indiferent. Dacă își amintea că a iubit-o în trecut, fata asta era acum un dușman în ochii lui.

A scos pumnalul și l-a privit. Kryss i l-a dat-o înainte să plece. «Este o armă care l-a însoțit pe Marvash în misiunea sa încă de la începuturile timpurilor», a spus el zâmbind. «Prin urmare, este a ta de drept. E folosit pentru a-l localiza pe Sheireen. Folosește-l așa cum au făcut predecesorii tăi și întoarce-te victorios. »

Amhal s-a uitat la raza de lumină care emana din el și s-a pierdut în depărtare, spre Makrat. În adâncul sufletului, ceva încă imperceptibil a refuzat să cedeze noii sale naturi. Dar de data asta, nu s-a răzgândit. El ar ucide-o pe Sheireen fără milă, și acea ultimă robie ar fi, de asemenea, ruptă.

El a îndemnat balaurul și a accelerat ritmul. Era timpul să pună capăt.

— Putem pleca acum?

Adhara observa expresia lui Adrass examinându-i rănile. Se uita ciudat spre ea: mușcătura și tăietura de pe braț erau aproape complet vindecate, dar starea mâinii stângi se înrăutățea.

— Ai o constituție robustă... Ceea ce nu-mi place, totuși, sunt petele astea. Am crezut că ritualul va încetini procesul în continuare. Se pare că m-am înșelat.

Adhara a ghicit că ceva nu e în regulă, dar să-l audă confirmând a făcut-o să tremure.

— Poate ar trebui s-o facem din nou?, a întrebat ea cu voce joasă, deși nu ar fi dorit să repete experiența.

Adrass a dat din cap.

— Nu pot obține ingredientele de care am nevoie. Și ai folosit tot sângele de nimfă care mi-a mai rămas, a adăugat el cu un ușor ton de reproș în voce.

Adhara l-a ignorat.

— Atunci, ce se întâmplă?

Între ei s-a stabilit o tăcere grea. Grav, Adrass părea să-și cântărească cuvintele.

— Ceea ce este sigur este că trebuie să ne grăbim, a răspuns el. Dacă, în termen de două zile, situația nu se îmbunătățește, va trebui luată în considerare o soluție radicală.

Adhara și-a mușcat buzele. Acest preambul nu era de bun augur.

— E doar o ipoteză, dar cred că țesuturile bolnave le contaminează pe cele sănătoase. Și nu pot opri procesul.

— Mai clar?

Adrass s-a aplecat spre ea. Nu era milă în ochii lui, și Adhara era aproape uimită.

— S-ar putea să trebuiască să ne gândim să îți amputăm brațul.

S-a tras, strângându-și instinctiv brațul bolnav.

— E doar o ipoteză, a șuierat ea.

— Într-adevăr. Cu toate acestea, avem nevoie de timp pentru a găsi un leac, și care ar da rezultate.

— Trebuie să existe o altă cale!

— Nu, nu există, Adhara, încearcă să ai încredere în mine, măcar o dată!

Au tăcut din nou, zdrobiți de ecoul vocilor lor care, în această cameră acoperită cu cristal negru, sunau ca fulgerele.

— Te rog, crede-mă. Oricum, mâna ta e pierdută. Nu va mai fi niciodată la fel cum era, înțelegi asta, nu?

Adhara s-a uitat în jos.

— Dar e mâna mea... murmura ea.

Adrass a înțeles disperarea ei, și nu știa ce să adauge.

— Acum, să mergem, altfel nu vom avea nicio șansă, a spus după câteva minute, desenând un zâmbet pe care Adhara nu l-a putut înapoia.

Le-a luat aproape o zi să acopere traseul făcut de Adrass. Nu-și amintea să fi mers atât de mult; teama de a ajunge prea târziu probabil i-a dat aripi.

Au mers în tăcere. După confidențele de dimineață, fiecare părea să-și fi reluat rolul și a rămas închis într-o tăcere încăpățânată și grijulie.

— Deci, ai coborât aici, a comentat Adrass la vederea primei stalactite.

— Chiar și un pic mai jos, a răspuns Adhara, ascultând sunetul apei. E un izvor în peșteră de care ți-am spus.

Adrass a stat pe loc, ca și cum ar fi evaluat situația.

— Ar trebui să ne întoarcem să aruncăm o privire.

— E un loc periculos. Mi-ai văzut piciorul...

— Da, dar leacul poate fi acolo.

— În ce zonă crezi că e, după părerea ta?

Adrass s-a înroșit.

— O bibliotecă arată ca o grădină botanică, a explicat el. Există plante medicinale, plante decorative, și, de asemenea, plante otrăvitoare. Același lucru este valabil și pentru cărți: există cele periculoase. Știi că elfii au fost cei care au inventat Magia Interzisă...

— Da, știu.

— Au numit-o «Magie ocultă.» Ei bine, în opinia mea, toate cunoștințele lor în această zonă este îngropat aici, undeva, probabil la parter, în cele mai secrete locuri ale bibliotecii. Asta e ceea ce caut. Ar putea fi ceva interesant pentru mâna ta.

Adhara se uita la el lung.

— Nu mă întorc acolo, a spus ea cu hotărâre. Nici măcar ca să-mi salvez mâna. Monștrii ăștia atacă orice mișcă.

— Atunci va trebui să mă acoperi, a răspuns el zâmbind.

Au zărit repede intrarea în peșteră. Adhara a rămas în prag și a invocat un glob luminos pentru a lumina întunericul în timp ce Adrass s-a scufundat. Apa curgea în liniște între rafturi, iar locul

putea părea încântător, dar era pericolul teribil pe care îl ascundea.

Câteva secunde mai târziu, o strălucire a speriat-o. Ea reacționează imediat: un cuvânt, și o plasă magică înfășurată în jurul unui prim șarpe, trăgându-l la țărm. În lumina focului magic, aceste creaturi erau chiar mai terifiante decât în amintirile sale.

— Grăbeşte-te! s-a plâns ea, în timp ce trei dintre aceste creaturi deja luptau la intrarea în peșteră.

Adrass a ieșit fără suflare, cu o scândură în mână.

— Acest lucru poate fi util pentru noi! a gemut.

Adhara și-a simțit gâtul înnodat. Tableta asta i-ar salva mâna, sau ar condamna-o pentru totdeauna?

Abia și-au revenit din emoții, că și-au reluat coborârea. Foarte repede, și-au dat seama că coridorul pe care călătoreau devenea treptat mai îngust; prin arcadele laterale a început să apară celălalt capăt al spiralei în jurul căreia era construită biblioteca.

— Acest loc este o pâlnie, a spus Adrass. Cu cât mergem mai jos, cu atât devine mai îngust.

— Crezi că secțiunea pe care o căutăm e în partea de jos?

— Sper că nu, a răspuns el, ștergându-și fruntea.

Se încălzea, iar aerul era încărcat cu sulf. Nici Adhara, nici Adrass nu știau cât timp a trecut de când au ajuns în bibliotecă, și au simțit că coborârea lor nu se va termina niciodată.

Au trecut printr-o nouă secțiune. Cartușul de la intrarea în camerele laterale a anunțat: FILTRE.

— Vorbim despre lucruri periculoase, a observat Adrass.

Rafturile de abanos erau acoperite cu pânze de păianjen gigantice la fel de groase ca perdelele. Erau chiar unele pe pământ și, o dată sau de două ori, Adhara aproape s-a împiedicat în ele..

— Ține-te de mine, a sugerat Adrass, luându-i brațul ca să o ghideze prin acest labirint.

Era o căldură aproape paternă în mâna lui, în felul lui de a arăta meticulos drumul bâjbâind pământul din fața ei.

«Doar pentru că are nevoie de mine pentru misiunea sa», și-a repetat Adhara, fără să creadă cu adevărat.

Când s-au oprit să mănânce, a observat că Adrass aproape se uita la ea cu afecțiune.

— Ce s-a întâmplat cu tine după ce Amhal ne-a distrus adăpostul?

Adhara i-a povestit despre trezirea ei pe pajiște, despre senzațiile pe care le-a trăit. Și, de asemenea, despre Amhal. Acum încerca să uite ce s-a întâmplat între ei, sentimentele pe care le-a stârnit în ea. Când s-a gândit la el, i-a văzut fața din nou când a rănit-o pe Amina. Această imagine, mai mult decât oricare alta, a ajutat-o să înăbușe orice formă de milă față de el, să îngroape în inima ei dragostea pe care a simțit-o pentru el.

— El... mi-a dat un nume, a explicat ea. Și pentru mine, a fost ca o naștere. Nu mai eram fața necunoscută pe care o văzusem reflectată în râu, eram în sfârșit cineva.

Nu a avut curajul să meargă mai departe.

— Îmi pare rău... murmura Adrass.

— Nu e vina ta că Amhal a ales, spuse ea.

— Dar e vina mea că nu ai un nume.

S-a uitat intens la ea, cu o licărire de disperare în ochi, și i-a luat mâna.

— Adhara…

Era a doua oară când a numit-o așa, și de fiecare dată, Adhara a simțit că devine un pic mai real, puțin mai real. Pentru că dacă Amhal i-a dat un nume, Adrass a fost cel care i-a dat treptat un sens.

— Știu, a spus ea, retrăgându-și ușor mâna. Cât mai putem aștepta?

— Până mâine, nu mai mult. Cele două zile au trecut... Deocamdată, odihnește-te.

S-au dus la culcare și au alunecat într-un somn neliniștit.

Au fost de acord s-o facă seara. Din moment ce hrana lor era abia suficientă pentru încă o săptămână, era evident că Adhara nu ar avea timp să se odihnească după procedura.

— Desigur, voi încerca să te rănesc cât mai puțin posibil, dar este totuși o amputare... se bâlbâia Adrass.

Adhara a dat din cap, încleștându-și dinții. O bucată din ea era pe cale să dispară. Ce ar schimba asta? Și mai presus de toate, la ce altceva ar trebui să renunțe mai târziu?

Au continuat să coboare, în timp ce aerul era tot mai cald și sufocant. Destul de curând, pânzele de păianjen au dispărut, în același timp în care zidurile de piatră au început să se coloreze. Erau incizate cu modele ciudate, un roșu închis care arăta ca sângele uscat.

— Sunt rune, a explicat Adrass, simboluri ale Magiei Interzise.

Pe măsură ce avansau, au devenit mai strălucitoare, iar o strălucire difuză s-a ridicat din partea de jos a abisului. Dintr-o dată, Adhara și Adrass au înghețat, uimiți: tocmai apăruse partea din spate a bibliotecii. Un cerc de magmă, înconjurat de un crater cu margini înnegrite.

— Lavă... murmura Adhara.

— Nu poate fi decât aici, a adăugat Adrass, cu ochii strălucind de o strălucire febrilă. Aproape am ajuns.

Curând au înțeles de ce runele erau atât de vizibile în întuneric: o vrajă a prins o parte din lava topită în interiorul zidurilor. Era fascinant și teribil. Era ca și cum totul din jurul lor trepida de viață.

Adhara și Adrass s-au oprit în fața unei camere al cărei cartuș scria: VRĂJI DE APĂRARE. Magie, în sfârșit! Interiorul era o peșteră simplă, complet acoperită cu acele rune, ale căror formule și simboluri erau reproduse pe pământ de venele de cristal negru. Cărțile erau încuiate în spatele grilelor groase de fier, semn că conținutul lor era departe de a fi inofensiv.

Adrass a mâncat. Adhara, la rândul său, nu a putut înghiți nici o mușcătură.

Când a terminat, Adrass s-a ridicat grav și a pregătit instrumentele pentru intervenție.

— Închide ochii. E mai bine dacă nu te uiți.

Adhara i-a urmat sfatul, dar întunericul a crescut în curând cu zăngănit metalic chinuitor. O sudoare înghețată i-a curs pe spate, inundându-i treptat vesta.

— Nu-ți fie frică.

— Nu mi-e frică, a mormăit ea.

El a început, iar ea a observat cu groază că nu a simțit absolut nimic. Putea auzi sunetul lamei tăindu-i carnea moartă, scârțâitul oaselor de sub ferăstrău, dar nu și umbra unei dureri, ca și cum mâna ei nu i-ar mai aparține.

Lacrimile au început încet să-i curgă pe obraji. A simțit că Adrass le șterge ușor, și pentru prima dată s-a a gândut că nu

era doar călăul ei. El era cel care a creat-o, care a scos-o din mormânt pentru a-i da înapoi viața. Dintr-o dată, acest gest nu i s-a mai părut actul de sacrilegiu al unui nebun, ci dovada dragostei unui tată. Pentru că, în mod ciudat, asta a devenit Adrass pentru ea.

Și-a întors capul, și-a încruntat pleoapele și l-a așteptat să termine. În cele din urmă, l-a auzit punându-și instrumentele jos.

— Asta a fost partea ușoară, murmura, cu vocea tremurând. Acum vreau să reziști, bine?

— Ce ai de gând să faci?

— Ți-am tăiat mâna moartă, acum trebuie să ard și țesuturile cangrenoase. Și sunt încă în viață. Am ceva care te va ajuta să faci față durerii, dar nu vreau să te mint: va durea.

I-a introdus un flacon cu amărăciune între buze. Imediat ce l-a golit, Adhara s-a simțit inconștientă. Ea a alunecat ușor la pământ, însoțită de brațul magicianului care i-a sprijinit gâtul. Pentru câteva momente, negrul a devenit total, și toată percepția a dispărut.

Durerea era cea care a adus-o înapoi în simțiri. Sentimentul că ceva îi rodea pielea. A țipat și picioarele au început să-i tremure. Imediat, strânsoarea solidă a lui Adrass i-a blocat brațul stâng.

— Aproape s-a terminat, aproape s-a terminat, a repetat, iar Adhara s-a agățat disperată de vocea lui.

În cele din urmă, Adrass și-a eliberat strânsoarea, iar durerea a devenit suportabilă. Adhara a deschis ochii. Era întinsă pe podea, goală.

— S-a terminat, spune Adrass din nou, la fel de încercat și testat ca și ea.

A închis ochii. În afară de durerea sâcâitoare, nu a simțit nimic diferit. Și totuși nu mai avea mână.

Apoi a strâns cu toată puterea pe cea a lui Adrass, mâna dușmanului ei, mâna tatălui ei, și a plâns nestăpânit, ca un copil. Adrass și-a trecut un braț peste umerii ei, lăsând-o să i se sprijine pe piept. Și în ciuda disperării ei, Adhara s-a simțit mai puțin singură.

24
IERTARE

O cameră a ororilor. Asta au găsit oamenii trimiși acasă la Uro de către Theana și Doubhée. Magicianul le-a ascultat relatarea cu o suferință din ce în ce mai mare. Butoaie umplute cu sânge de nimfă, cadavre a căror descompunere era prevenită prin procese magice. Și încuiate în pivniță, o duzină de nimfe vii cărora piticul le lua sânge în mod regulat. Uro a conceput această nebunie singur, și doar el era cel care și-a urmat ticăloasa intreprindere.

Când soldații au început să elibereze prizonierii, piticul părea să înnebunească.

— Nu înțelegeți! Salvez Lumea Pământeană. Sunt un erou!

Trebuua folosită forța ca să-l ia.

Oficianta Supremă stătea înainte lui Kalth, nemișcată. Uro era închis la câteva etaje sub picioarele lor. Theana ar fi preferat să știe că era deja mort. Remușcarea de a fi complicele lui fără știrea ei a copleșit-o. Ea nu l-a arestat imediat, dimpotrivă, i-a dat credit și a folosit remediul său, provocând moartea cine știe câtor oameni nevinovați. Numai gândul ăla îi întorcea stomacul pe dos.

Regele s-a așezat la celălalt capăt al mesei lungi care i-a ocupat biroul, situat la ultimul etaj al Palatului Sfatului. Acolo s-a refugiat când greutatea lumii l-a copleșit. Citea raportul pe care Theana tocmai i l-a dat. Fața lui nu a trădat nicio emoție. A trecut printre rânduri unul după altul. În cele din urmă, a pus jos pergament.

— O treabă grizavă, a comentat pur și simplu.

Theana și-a desfăcut pumnii.

— Vreau ca acest criminal să fie pedepsit cât mai curând posibil.

— Va fi. După un proces corect.

Theana părea surprinsă.

— Nu vreau o judecată rapidă, a spus Kalth.

— Dar vremurile sunt...

— Da, vremuri, boală, război... Tocmai în astfel de momente trebuie să respectăm cu strictețe legea și să o aplicăm riguros. Dacă lumea alunecă în haos, este tocmai pentru că nu mai

există reguli. Dacă vrem să supraviețuim, nu trebuie să ne trădăm.

Theana a făcut un pas înainte.

— E corect, dar nu cred că e potrivit să divulgi povestea asta. Nimfele sunt deja ucise la fiecare colț de stradă pentru că sunt acuzate de răspândirea bolii. Dacă ar fi să se afle că sângele lor are proprietăți vindecătoare, ar fi un carnagiu.

— Sunt total de acord. De aceea acest caz nu va trece de zidurile astea. Procesul va avea loc în spatele ușilor închise.

Theana a scos un oftat de ușurare și s-a uitat din nou la regele ei.

— Mai e ceva despre care trebuie să vorbim.

A plecat a doua zi în zori. Kalth i-a dat un dragon care să o ducă pe Pământul Apelor cât mai curând posibil și a asigurat-o că misiunea ei va rămâne secretă. Cu toate acestea, a cerut ceva în schimb.

— Știu că ai ordonat distrugerea poțiunii, dar le-am spus oamenilor mei să o confiște.

Theana s-a uitat la el cu o privire interogativă.

— În situația noastră, nu ne putem permite să pierdem mai mulți oameni. Lasă boala să câștige teren și se va termina cu noi.

Deci Theana a înțeles.

— Nimfele care au fost sacrificate nu vor reveni la viață. Este o crimă pentru care Uro va plăti scump, dar răul este făcut. Nu există nici un motiv pentru ca sacrificiul lor să nu fie de nici un folos. Gândește-te. Distrugând-o, vei face moartea a zeci de oameni nevinovați în zadar.

— Dar asta ar echivala cu validarea a ceea ce a făcut Uro! Asta ar dovedi că are dreptate! a protestat Theana.

— E doar o chestiune de oportunitate. Nimic altceva. Dacă am produce mai multă poțiune cu metodele lui Uro, ar fi altceva; vorbim doar despre utilizarea celei pe care o avem deja.

După o lungă discuție, Theana a cedat. Sedusă de acest raționament logic, epuizată de vina care a devorat-o în toate aceste zile, a consimțit.

Când s-a dus la birou să-și împacheteze bagajele, butoaiele pe care le aduseseră oamenii ei dispăruseră deja. Apoi, un fel de

prăpastie s-a deschis în ea, un abis care, în timp ce străbatea cerurile pe spatele dragonului, părea să vrea să o înghită.

A închis ochii și a încercat să se roage.

În trecut, a funcționat întotdeauna. Ori de câte ori avea îndoieli, ori de câte ori se afla într-o situație dificilă, tot ce trebuia să facă era să-i ceară ajutorul lui Thenaar, iar Dumnezeu i-a adus pacea în inimă. S-a gândit la tatăl ei. În numele lui Thenaar, el nu a ezitat să meargă înainte la moarte. Ea și-a amintit de modul blând și răbdător în care el a învățat-o arcana artelor preoțești, tot timpul petrecut împreună.

S-a rugat cu mai multă intensitate. Cu toate acestea, de data aceasta nici o pace nu a venit de acolo. Cerul părea teribil de gol pentru ea, și Thenaar nu și-a făcut vocea auzită.

Un amestec de furie și frustrare o copleșește, împreună cu remușcări profunde. Unde greșise? Când și cum a pierdut tot ce avea?

A ajuns la destinație în cinci zile. Locul nu era departe de Țara Mării. Privită din cer, porțiunea Pământului Apelor care nu a fost încă invadată de Kryss era redusă la o fâșie subțire de-a lungul granței. Dar chiar înainte de sosirea elfilor, nimfele pierduseră deja palatul regal din Laodamea.

Epidemia i-a forțat să fugă și să se refugieze pe un teritoriu special conceput pentru ei. Armata Unitară a fost cea care le-a asigurat protecția, pentru că nimfele nu au avut niciodată o armată. Oamenii deveniseră periculoși, iar viața împreună era acum imposibilă; de aceea, ei fuseseră închiși într-o tabără păzită zi și noapte de soldați.

Acolo ateriză Theana. Purta haine obișnuite, pentru că era esențial să nu se știe nimic despre misiunea ei.

Tabăra era o incintă vastă, în care, în mijlocul vegetației dese, se desfășura rețeaua de pâraie tipice Țării Apelor. Un voet mare ridicat într-un colț era folosit ca locuință pentru soldați. Nimfele, pe de altă parte, nu aveau nevoie de ele; erau pur și simplu întrupate în copaci. S-au resemnat să trăiască între patru pereți când s-au căsătorit cu un om, un eveniment care este acum din ce în ce mai rar. În acest caz, și-au abandonat casele și au trăit

conform obiceiurilor oamenilor, dar încă suferă de depărtarea pădurii.

Theana a continuat ezitant, neștiind unde să caute.

— Bine ai venit, Oficiantă Supremă, a strigat-o o voce.

Era una dintre ele. Splendidă, diafană, făcută din apă pură. Și-a pus mâinile la piept și s-a înclinat ca semn de salut. Dar când s-a uitat în sus, magiciana a observat o urmă de neîncredere.

— Pe aici, spuse nimfa.

Theana a oprit-o cu un gest.

— Nu văd corturi sau clădiri, dar trebuie să vorbim despre chestiuni confidențiale, și aș vrea să nu o facem în aer liber.

— Pe aici, a insistat nimfa, și a mers înainte fără a adăuga nimic.

Theana a urmat-o. Misiunea ei era deja destul de delicată, era mai bine să fie cât mai relaxați posibil.

Au intrat într-un mic luminiș în centrul căruia era o stâncă mare și plată. Nimfa i-a indicat-o Theanei și a plecat fără un cuvânt. Magiciana s-a așezat ezitant. Ramurile de deasupra ei au foșnit în vânt, descoperind și ascunzând pe rând micul petec de cer albastru pe care reușea să-l vadă de la locul ei. Era singură. S-a uitat prin luminiș, încercând să-și dea seama ce avea de făcut. Trunchiurile copacilor din jurul ei au început apoi să geamă, și apoi păreau să se întindă. La început, Theana a crezut că era doar o impresie, dar apoi le-a văzut întinzându-se, înclinându-se, schimbându-și forma și strângându-se împreună până când au format un mic spațiu adăpostit. Un fel de dom primitor, unde lumina filtra doar prin ramurile împletite.

N-a trebuit să aștepte mult. Într-o mișcare tăcută și elegantă, nimfele au ieșit una câte una din trunchiuri. De fiecare dată când una dintre ele s-a materializat, și-a încrucișat mâinile pe piept ca semn de salut. Theana a răspuns de opt ori. A noua nimfă a apărut din cel mai înalt copac, și de data aceasta Theana a îngenuncheat. A văzut-o rar, dar și-a amintit-o foarte bine: Calipso, regina actuală.

— Bine ai venit, a spus suverana, cu părul ei lung întins pe pământ.

Era cu puțin mai înaltă decât celelalte, dar era ceva regal în aspectul ei, care i-a dezvăluit imediat rangul.

— Ce te aduce la noi?

— Probleme de cea mai mare importanță în ceea ce privește supraviețuirea acestei lumi.

Calipso s-a așezat, iar Theana a imitat-o. Nimfa părea aproape furioasă.

— Supraviețuirea lumii oamenilor, vrei să spui, pentru că destinul nostru este deja aranjat.

Cu o mână, ea a arătat spre locul în care se aflau.

— Aceasta este ceea ce a mai rămas din curtea din Laodamea, din acest regat pe care l-am construit atât de dureros. O colibă și o tabără unde suntem ținuți ca prizonierii.

Theana s-a uitat în jos. Era chiar mai dificil decât se aștepta.

— Facem tot ce putem să te ajutăm.

Fața reginei s-a luminat.

— Știm că tu și ceilalți suverani sunteți de partea noastră, dar micuții oameni sunt îngrijorați. Ura și răutatea lor mi-au decimat poporul. Recent, unii dintre noi chiar au dispărut, și nu știm ce sa întâmplat cu ei.

Theana și-a înghițit saliva. Venise timpul.

— În acest sens, s-ar putea să te pot informa...

I-a spus despre Uro, fără a ascunde cel mai mic detaliu, cu speranța că sinceritatea ei va fi apreciată. Când a tăcut, exista o tăcere grea în public.

— Am căzut atât de jos? șoptit Calipso.

— Piticul a fost arestat, laboratorul său a fost distrus, nimfele prizoniere au fost eliberate. Chiar în acest moment, avem grijă de ele, astfel încât să poată fi aduse înapoi printre voi în siguranță.

— Vrem vinovatul, a spus Calipso dur. Îl vrem pe piticul ăla.

— Uro a comis o crimă teribilă pentru care va fi judecat pe Pământul Soarelui.

— E o crimă pe care a comis-o împotriva noastră, așa că e corect să-l pedepsim.

— Dar un act de acest fel, perpetuat împotriva oricăreia dintre rasele noastre, este o crimă împotriva întregii Lumi Pământene. De aceea suveranul nostru vrea să-l judece pe Uro el însuși. Supraviețuirea ta, bunăstarea ta nu este doar despre tine. E o problemă comună.

Calipso părea să gândească.

— În orice caz, vreau ca o delegație de-a noastră să participe la proces și să participe la verdict.

Theana era de acord. Kalth prevăzuse asta.

— Delegația ta poate pleca cu mine, dacă vrei.

O nouă tăcere.

— Ăsta e singurul motiv pentru care ai venit aici?

Theana a dat din cap și, fără ezitare, i-a adresat adevărata cerere.

— Remediu inventat de pitic funcționează. Sunteți imune la boală și, se pare, secretul imunității voastre se află în sângele vostru. E singurul antidot pe care-l avem în acest moment. În ciuda eforturilor noastre, nu am găsit altul.

Oficianta Supremă au simțit un val de ostilitate învăluind-o. Nimfele și-au dat deja seama.

— Ce a făcut Uro e groaznic și nu vrem să se întâmple din nou. Dar mântuirea noastră este încă în sângele tău.

— Spune-ne ce vrei. Rapid.

— Aș vrea să ne ajuți. Aș vrea să fii de acord să ne dai câte puțin din sângele vostru periodic pentru cercetările noastre. O cantitate mică, care nu vă va face să suferiți consecințe.

Calipso a împietrit. Theana a așteptat cu răbdare. Știa că cere mult.

— De la început, ne-ați acuzat că suntem cauza bolii. Ați început să ne omorâți, să ne beți sângele, și în sfârșit, ne-ați închis aici, singurul loc unde suntem în siguranță acum. Și acum ne cereți să vă ajutăm? Ce beneficii vom avea din asta? De ce să ne salvăm torționarii?

— Niciunul dintre noi nu v-a persecutat, niciunul dintre noi nu v-a identificat ca fiind cauza bolii. Dimpotrivă, am încercat să te protejăm, să descurajăm aceste crime. Dar nu avem destui oameni să o facem. Ne lipsesc chiar și soldații pentru a apăra palatul. Lumea Pământeană moare, din cauza răului și a războiului.

Theana a îngenuncheat cu capul plecat.

— În ceea ce mă privește, nu pot decât să-mi cer scuze pentru ce ți s-a întâmplat, și o fac în numele tuturor popoarelor Lumii Pamântene. Iau greșelile lor asupra mea, pentru că eu însumi nu sunt fără pată. Am avut încredere în Uro, m-am făcut complice la crima lui folosind leacul lui. De aceea te implor să mă ierți.

O mână i-a atins umărul. Theana a privit în sus și a văzut-o pe Calipso deasupra ei, frumoasă și trufașă. Nu era nici o furie în ochii ei, doar o durere imensă.

— Ridică-te. N-ai avut nimic de-a face cu asta.

Norii grei care cântăreau peste inima Theanei s-au risipit. S-a ridicat tremurând.

— Ce se întâmplă dacă vă răspundem nu?, a întrebat regina, reluând aerul ei impasibil.

— Nimic, a răspuns Theana. Vom renunța la această speranță și vom muri. Îți jur, orice ai decide, nu voi lăsa pe nimeni să-ți facă rău. Eu personal sunt dedicată acestui lucru. Vestea descoperirii unui leac nu a fost făcută publică și nu va fi niciodată.

Nimfele au rămas nemișcate pentru o vreme care părea foarte lungă.

— Lasă-ne. Vă vom anunța decizia noastră cât mai curând posibil, a declarat Calipso.

Au chemat-o după-amiază. Când a intrat sub cupola mică, nimic nu părea să se fi schimbat. Cele nouă nimfe erau în aceeași poziție ca atunci când le-a părăsit, iar privirea lui Calipso era la fel de impenetrabilă ca întotdeauna.

— Stai jos.

Theana se supuse.

I-a luat reginei ceva timp să vorbească.

— Acum o mie de ani, acest pământ era foarte diferit. Nu toate rasele care locuiesc pe el astăzi existau. Numai păduri oriunde vedeai cu ochii, noi nimfele, și elfi. Nu știu dacă viața era mai bună, dar ceea ce este sigur este că nu am cunoscut război sau disperare. Eram libere, stăpâne ale țării noastre, sigure că vom găsi întotdeauna un copac în care să ne întruchipăm și nu ne era frică. Apoi a venit epidemia. Nu a fost aceeași boală ca acum, dar foarte asemănătoare. Am fost netulburate, pentru atunci, ca și acum, nu ne-a atins. Treptat, am început să vedem cadavrele elfilor, să le percepem durerea. Nu au venit să ne găsească. Ei nu s-au înclinat în fața noastră și nici nu ne-au cerut părerea. Pur și simplu au pătruns pe pământurile noastre, ne-au smuls din copaci și ne-au luat sângele. Și s-au întors de multe ori, în mod regulat, până când au fost complet vindecați. Ne-au decimat. Și nu ne-au cerut iertare.

Theana a rămas tăcută. Nu era loc de vorbe în acest moment.

— De aceea îți vom da ceea ce vrei. În condițiile noastre, și în ritmul nostru. Pentru că am văzut în tine o inimă sinceră, și ți-am simțit durerea. Pentru că elfii sunt cei care au dezlănțuit acest flagel, și le cunoaștem bine asprimea. Pentru că dragostea ta a fost mai puternică decât ura celor care ne-au persecutat.

Magiciana s-a uitat la ea cu emoție, încă incapabilă să vorbească. Calipso s-a ridicat și s-a apropiat de ea.

— Te veu asigura că promisiunile tale de azi sunt ținute?

Bătrâna a dat din cap vehement.

— Jur pe viața mea.

Fața diafană a nimfei s-a luminat cu un zâmbet strălucitor.

— Atunci nu te teme și nu uita. Nu ești vinovată.

Theana i-a luat mâna, a strâns-o într-a ei, iar suferința care i-a cuprins pieptul a fost eliberată în lacrimi.

25
ÎN CAPĂTUL BIBLIOTECII

Adhara își reveni repede. Utilizarea magiei a redus foarte mult sângerarea și a prevenit infecția. La început, pur și simplu nu a simțit nimic. Nici măcar nu a avut curajul să se uite la brațul ei amputat. Dar apoi a venit durerea, mai întâi ușoară, apoi palpitantă, insuportabilă. El a forțat-o să stea ghemuită pe pământ timp de două zile în poziția fetală, legându-i membrul rănit.

Între timp, proviziile de mâncare erau în scădere periculoasă.

Prima dată când Adhara a văzut ciotul de la capătul brațului, a simțit nevoia să plângă. Nu erau urme de sânge, doar o rană mare cauterizată. Carnea s-a închis în jurul încheieturii, și dacă Adhara ar fi îndrăznit s-o atingă, ar fi putut simți osul. Petele negre au dispărut, de asemenea, dându-i iluzia că totul s-a terminat. Dar știa că răul încă se mai dezvoltă în ea. Inexorabil, cu atât mai mult înfricoșător decât secret. Și tot ce putea face pentru a încerca să îl oprească era să coboare din nou, în fântâna de lavă, în măruntaiele pământului.

— Să mergem, a spus simplu Adhara în a treia zi.

— Eşti sigura? a întrebat-o grav Adrass. Putem aștepta un pic mai mult, dacă nu te simți bine.

— Sunt sigură. Și apoi, dacă nu vreau să mai pierd bucăți, e mai bine să mă grăbesc, a răspuns ea cu un zâmbet forțat.

Au părăsit camera și au mers din nou pe hol. Pe măsură ce coborau, deveneau mai abrupt, aerul devenea torid, iar semnele gravate pe pereți deveneau din ce în ce mai strălucitoare. Nu mai aveau nevoie să folosească magia pentru a lumina: totul era scăldat într-o lumină roșiatică care făcea atmosfera ireală. Adhara și Adrass au avansat dureros, înmuiați în transpirație.

A doua zi, coridorul s-a transformat brusc într-un pod îngust de piatră care traversa lacul de lavă la aproximativ treizeci de stânjeni, pentru a muri direct pe peretele opus. Un perete mare, complet neted pe care se afla o inscripție: MAGIE OCULTĂ. Adhara și Adrass au înghețat. Au ajuns.

— Și acum?, a întrebat Adhara.

Adrass a examinat situația pentru câteva secunde.

— Acum trebuie să ne dăm seama cum intrăm.

A făcut un pas înainte; Adhara l-a apucat de braț.

— Nu am încredere în acest pod.

— Nici eu, dar trebuie să-l folosimm dacă vrem să intrăm.

Adhara nu era convinsă. Locul ăsta era periculos, a simțit-o. Totuși, Adrass avea dreptate. Scopul călătoriei lor era în fața lor, nu puteau renunța.

A dat drumul la braț și magicianul a continuat cu prudență, câte un picior pe rând. Podul era îngust, iar Adhara și-a ținut respirația pe durata traversării. Odată ajunși pe cealaltă parte, i-a semnalat că totul e în ordine.

— Să aruncăm o privire... a lansat el, cu o voce fals clară.

Evident, încerca să braveze, dar îi tremurau mâinile. A început să exploreze stânca cu vârful degetelor, iar Adhara l-a văzut scoțând ceva din geanta lui inepuizabilă.

Și dintr-o dată, un zgomot. Un fel de gâlgâit înăbușit, în mijlocul bolboroselii lavei.

Adhara s-a speriat. Și-a scos repede pumnalul, s-a uitat în jurul ei. Nimic.

— Adrass, fii rapid! a exclamat ea.

— Nu îţi face griji. Există o vrajă de recunoaștere, pe care cred că pot ridica fără prea multe probleme.

Din nou zgomotul, mai aproape, de data asta. Adhara s-a uitat la lacul în flăcări. Ceva se mișca dedesubt, și nu aveau aproape nimic cu care să se apere.

S-a uitat la Adrass, care a continuat să lucreze, și a avut doar timp să pronunțe o silabă.

O creatură abominabilă a ieșit din lac într-un zbucium infernal. Corpul său lung de lavă era compus din inele mari de piatră neagră, pe care le unea o membrană albicioasă acoperită cu mucus. Cel puțin cincizeci de stânjeni de mare, creștea deasupra lor scuturându-și capul, care nimic nu se distingea de restul corpului, cu excepția gurii, care s-a deschis cu un urlet asurzitor. Adhara a trebuit să-și acopere urechile ca să nu înnebunească.

Două rânduri de dinți ascuțiți și o prăpastie fără fund erau gata s-o înghită. Adhara a închis ochii, dar după ce s-a întins cu toată puterea sa, viermele gigantic a plonjat înapoi în lac, luând podul cu el.

Pe de altă parte, Adrass era alb ca o cârpă. El s-a lipit de perete pentru a nu cădea și a stat pe o suprafață largă de doar o jumătate de braț.

— Sabia ta! a țipat Adhara.

Dar Adrass era paralizat.

— Aruncă-ți sabia! a strigat cu toată forța plămânilor ei.

Adrass părea să-și vină în simțiri. A scos arma de la curea, apoi a aruncat-o spre ea. Adhara reușește s-o prindă din zbor, chiar înainte de a auzi din nou bolborositul îngrozitor, anunțând un nou atac. Și de data asta, a simțit că va fi groaznic.

— Încearcă să deschizi ușa, bine? O să-i distrag atenția! a strigat, ridicând instinctiv brațul stâng spre gardă, pentru a o mânui cu ambele mâini.

«La naiba!»

Cu o bubuitură răsunătoare, viermele a tăiat lava din nou și a coborât peste Adrass.

— Nu! a țipat Adhara, dar înainte să ajungă la el, o barieră subțire de argint l-a înconjurat pe magician.

Adhara a făcut primul lucru care i-a venit în minte: a formulat o vrajă de foc care a căzut peste vierme cu un fulger albastru. Monstrul părea enervat.

— Sunt aici! l-a provocat ea.

Creatura s-a aplecat spre ea cu un urlet de furie; un strigăt strident, insuportabil. Adhara, la rândul său, a evocat o barieră magică și a început să lovească la întâmplare în pielea lui dură, încercând cu disperare să-l țină departe de Adrass. Dar fiecare dintre loviturile sale s-a prăbușit pe piatră cu o mulțime de scântei. Era nebună să-și imagineze că-l va învinge în felul ăsta.

«Nu există altă cale», spuse ea.

Țipând ca să-și dea curaj, și-a luat avântul și s-a năpustit. În timp ce zbura deasupra lacului în flăcări, spera că bariera subțire pe care o evocase o va proteja și de căldură. În clipa următoare, ea a lovit creatura frontal, și a început să alunece rapid spre lava bolborisitoare.

«Acum!»

Și-a împins sabia exact la intersecția dintre două inele ale acestui corp monstruos. În acel loc, pielea era moale și a cedat aproape imediat.

Creatura oribilă a urlat și s-a întors violent. Adhara și-a apăsat sabia și a reușit să i se cațere pe spate. Strângându-și coapsele

pentru a se menține în echilibru, și-a smuls lama din carnea monstrului cu o mână și a lovit din nou cu toată puterea.

— Adrass! grăbeşte-te! a țipat, epuizată.

În ciuda barierei magice, căldura a devenit din ce în ce mai intensă, zbaterile fiarei i-au întors stomacul, iar sângele negru, vâscos care curgea din rana lui, i-a făcut echilibrul din ce în ce mai precar.

Dintr-o dată, un fulger puternic a orbit-o. Pentru o clipă, totul era alb, iar Adhara a pierdut percepția spațiului. În jurul ei, totul s-a disipat în lumina violentă și nici măcar nu a mai simțit creatura monstruoasă luptându-se sub loviturile ei.

— Sari de acolo, am deschis ușa!

Vocea lui Adrass. El era cel care a cauzat fulgerul.

Revenindu-și, Adhara și-a dat seama că viermele se îndrepta spre lavă. Când se va scufunda, nu va mai fi nici o urmă de ea.

— Sări, îți spun!

Dar Adhara era epuizată și nu înțelegea nimic. S-a lăsat să alunece în gol, căldura era devoratoare, căderea ei spre abis inexorabilă. Din fericire, și-a pierdut cunoștința, ceea ce a cruțat-o de spectacolul focului în timp ce îi consuma carnea.

Adrass a fost rapid. Mâna lui acționează în fața capului. Un cuvânt, și Adhara s-a oprit mai puțin de zece stânjeni de cuptor. Încă câteva secunde și lua foc.

A adus-o cât de repede a putut și a trimis-o de cealaltă parte a ușii pe care tocmai o forțase. Viermele a dispărut în lavă cu un gâlgâit sumbru, și nu mai era decât tăcerea și respirația gâfâită a magicianului. Evocarea barierei magice urmată de vraja zborului l-a golit. S-a târât spre fata leșinată și a scuturat-o pentru a o trezi.

— Adhara? Haide, Adhara, s-a terminat!

Bariera magică pe care a creat-o pentru a se proteja de căldură a început să cedeze în ultimele secunde petrecute pe spatele monstrului: hainele ei erau arse, pielea înroșită și pătată de sânge.

Adrass i-a prins capul în mâini și își apropie fața de a ei.

— Adhara! Nu renunța... Adhara!

A deschis ochii. Văzând-o revenindu-și, Adrass, bucuros, a îmbrățișat-o cu toată puterea lui.

— M-ai speriat, la naiba! gemu el, sufocând un suspin pe gâtul creaturii sale, fiica sa.

El i-a simțit mâna îmbrățișându-l slab, iar nodul din gât s-a desfăcut.

— Și tu, a șoptit Adhara.

Camera dedicată Magiei Oculte era imensă. Zidurile sale erau acoperite cu simboluri care curgeau în lavă, iar podeaua era în întregime gravată cu motive misterioase. Părea că un nebun fusese închis în interiorul zidurilor sale. Bolta tavanului, înaltă de cel puțin zece brațe, era susținută de ceea ce părea a fi oase gigantice de animale. Tibii uriașe, femururi uriașe, coaste disproporționate. Adhara nu ar fi putut spune cărei rase de fiare ar putea aparține.

— Ai idee ce ar putea fi?

Adhara a dat din cap.

— Poate oasele unui monstru marin care a trăit în zilele elfilor și a cărui memorie a fost pierdută.

De-a lungul zidurilor erau rânduri și rânduri de cărți, completate în centru de rafturi uriașe. Ușile de abanos care îi protejau conținutul erau încuiate cu încuietori metalice grele. Deasupra, cadrele osoase atrăgeau arabescuru misterioase și tulburătoare.

Adrass și Adhara s-au apucat imediat la muncă.

Desenarea unei hărți aproximative a locului și sutele de cartușe care stăteau pe rafturi le-a luat deja o oră sau două. Această cameră conținea toate cunoștințele despre formulele interzise, un eșantion nesfârșit al celor mai cumplite lucruri pe care elfii le producuseră în timpul când își exercitau dominația asupra Lumii Pământene.

Rafturile și-au pierdut soliditatea inițială, iar forțarea lor nu era complicată. Adrass a recunoscut imediat anumite volume.

— Am avut o copie în laboratorul meu... Oh, și asta! Am auzit despre ea acum ani de zile!

El a atins cărțile cu respect, mângâindu-le așa cum ar fi făcut-o cu cineva drag. În cele din urmă, el era încă un om care a practicat Magia Interzisă și a efectuat acte oribile, se gândi Adhara. Și totuși nu putea să-l vadă cu aceiași ochi ca înainte.

Nu după cele o mie și una de încercări prin care au trecut împreună.

Faza de incitare nu a durat mult. Adrass s-a scufundat curând în citirea cărților. Trebuie să fi avut o memorie excepțională. A cutreierat paginile repede, s-a oprit doar la ceea ce l-a interesat și a scris pe un pergament pe care-l ținea aproape de el. Apoi a pus jos lucrarea și a trecut la următoarea. În cele din urmă, Adhara literalmente a trebuit să-l târască afară.

— E un loc uimitor. Un bazin incredibil de cunoștințe! În doar câteva ore, am învățat mai mult decât în toți anii mei de studiu.

— Acestea sunt Cărți Interzise, Adrass...

S-a uitat în sus uimit, apoi s-a înroșit.

— Știu... Dar răul poate fi și instructiv, nu crezi?

În orice caz, această propoziție corespundea bine relației lor. Pentru o mare parte din călătoria lor, acest om a fost pentru Adhara personificarea răului. Și totuși el a fost cel care, indirect, a făcut-o să se simtă umană.

— Și apoi caut ceva foarte specific, știi, nimic altceva, a adăugat el.

— Mulțumesc, murmură Adhara, jenată.

— Ți-o datorez ție.

Răspunsul la toate întrebările lor a apărut a doua zi. Adhara evalua proviziile pe care le rămaseră: abia pentru două zile, poate trei sau patru dacă le raționalizau la maxim. Pentru apă, nu exista nici o problemă, nu lipsea. Când s-a uitat în sus, l-a găsit pe Adrass în fața ei, o carte în mână, cu fața palidă. Era aproape speriat.

— L-am găsit, a spus el.

Imediat, inima i s-a zbătut. Era salvată.

— Aparent, am făcut o greșeală în crearea ta: nu ți-am unit corpul și mintea.

— Adică?, a întrebat Adhara.

— Nu atât carnea ta dorește să se întoarcă în mormânt, ci sufletul tău care este cumva perceput ca străin de corpul tău.

Adhara a zâmbit amar.

— Asta înseamnă că am suflet? Că nu sunt doar un obiect, sau rezultatul unui experiment așa cum ai susținut?

Seriozitatea cu care Adrass se uita la ea, durerea pe care i-o citea în ochi, i-a făcut ironia de pe buze să moară.

— Am înțeles multe lucruri zilele astea cu tine, lucruri pe care nu voiam să le văd înainte. Vrei să-mi cer scuze pentru ce am făcut? Îți cer iertare, îți cer iertare pentru suferința pe care ți-am provocat-o, pentru felul în care m-am uitat la tine când te-am cunoscut. Dar actul meu încrezut te-a readus la viață, și nu regret asta.

— Continuă, murmura Adhara.

— Există un ritual pentru a corecta această eroare și se aplică numai unui Sheireen ca tine.

— De ce?

— Pentru că e nevoie de Sigiliul lui Shevraar.

Adhara nu a înțeles, și Adrass a încercat să se explice mai bine.

— Este o chestiune de invocare asupra ta un fel de binecuvântare a zeului, într-un loc în care prezența sa este foarte puternică. Din moment ce am comis un sacrilegiu în crearea ta, iar tu rămâi rodul Magiei Interzise, Thenaar s-ar putea să nu-ți acorde binecuvântarea lui.

A tăcut, iar Adhara a observat că îi tremurau mâinile.

— Dar...? ea a adăugat pentru el.

— Dar tu ești Sheireen, Consacratul. Îi aparții, ești una din creaturile lui. Deci ar trebui să funcționeze.

— Și dacă nu merge?

Adrass a oftat, încleștându-și nervos pumnii.

— Vom muri amândoi, a răspuns el sec.

Adhara s-a uitat la brațul ei amputat. Povestea lui rareori i-a dat de ales.

— Asta sau moarte sigură, nu-i așa?

Adrass doar a dat din cap.

Adhara se uita cu atenție la el.

— În regulă. Unde mergem?

— Nu departe, a răspuns Adrass, zâmbind, cu o strălucire ciudată în ochi.

26
CONSACRAȚII

— Trebuie să mergem la un templu elven, un templu dedicat lui Shevraar, mai exact, a explicat Adrass.

— Și vrei să spui că nu e departe de aici?

— Oh, nu, de fapt este foarte departe, dar nu vom avea mult drum de mers, și cel mai important, nu ar trebui să ne ia prea mult timp ...

Adhara a continuat să nu-l înțeleagă, iar Adrass aproape părea să se distreze.

— Templul despre care vorbesc nu este fizic în Lumea Pământeană. Este un fel de loc magic pe care elfii l-au închis înainte de a abandona acest pământ.

— Dar sanctuarele lor, cele în care Nihal a găsit cele opt pietre ale Talismanului Puterii, au rămas în Lumea Pământeană...

— Erau considerate locuri mai puțin sacre, chiar dacă aveau o mare putere. Cu toate acestea, dacă te gândești la asta, acestea erau protejate într-un alt mod: puteai atinge pietrele numai dacă aveai sânge de elf.

Era adevărat, și-a amintit Adhara. Nihal a reușit să adune pietrele doar pentru că era pe jumătate elf.

— Locul pe care trebuie să-l găsim, dimpotrivă, a fost ascuns. Este accesibil doar printr-un portal magic, care este aici, în această bibliotecă.

— Un portal magic? ASTA există?

Adrass a dat din cap.

— Este o poartă reală, care poate duce la locuri îndepărtate în spațiu, sau ascunse, cum ar fi acest templu. Pentru ca magia să funcționeze, construim două simultan, în cele două locuri în care vrem să ne conectăm. Vraja se face cu cristal negru, pe care se impune un sigiliu care cere în schimb viața magicianului care o pronunță.

— Viața lui? a exclamat Adhara, incredulă.

Adrass a confirmat grav.

— Un alt sigiliu este apoi invocat, iar portalul este gata.

— Și căutăm așa ceva?

Adrass a dat din cap din nou.

Contrar a ceea ce a spus Adrass, găsirea lui s-a dovedit mai complicată decât se așteptau. Au trecutut printre pereții sălii vaste, căutând un pasaj, o cameră secretă sau o ușă. Nimic.

Stăteau în mijlocul camerei, descurajați.

— Ești sigur că e aici?, a întrebat Adhara.

— Este scris într-una din cărțile pe care le-am consultat. Nu există nici o îndoială în privința asta.

Obosită și demoralizată, fata și-a lăsat fața în mână. Nu aveau de gând să renunțe acum, atât de aproape de obiectiv!

Privirea ei a început să rătăcească distrasă pe pereții camerei, printre simbolurile mai strălucitoare ca niciodată. Dintr-o dată a observat că dimensiunile lor variau. Unele erau puțin mai mari decât altele. Era ca o revelație.

— Adrass...? a spus ea, indicându-le pe rând.

Ghicindu-i gândurile, el s-a ridicat și a început să examineze cu atenție runele. Înarmat cu o pană și un pergament, el le-a notat pe cele care păreau diferite de celelalte. Cum camera era imensă, a cerut ajutorul lui Adhara.

S-au trezit la jumătatea drumului, fiecare cu propria listă, și le-au confruntat. Abia erau o duzină de rune. Adrass a observat că era ca și cum camera ar fi fost împărțită în mai multe secțiuni, fiecare având un singur simbol mare. S-a gândit imediat că ar putea fi un cod, și a fost confirmat când și-a dat seama că aceste rune au alcătuit cuvinte cu sens. Au aparținut unui limbaj folosit de elfi pentru Magia Ocultă. Pe de altă parte, simbolurile văzute de Adhara păreau să nu însemne nimic.

— Ești sigură că ai notat totul?

— Absolut.

— Și ai urmat ordinea în care s-au prezentat runele?

— Desigur. S-a întâmplat ceva?

Adrass i-a explicat situația, iar fata s-a uitat în jur, răvășită. Cum era posibil ca runele ei să nu aibă sens dacă amândoi ar fi aplicat aceeași metodă? Ea s-a întors pe calea pe care a urmat-o verificând simbolurile care au luminat pereții a doua oară. Era la a cincea inscripție pe care a înțeles-o. S-a uitat în spatele ei, gândindu-se la modul în care Adrass a procedat, și a găsit confirmarea suspiciunilor ei.

— A mea, de asemenea, are sens! a exclamat ea.

— Le-am adunat în toate modurile posibile și te asigur că *lehemsarvaliarht* nu înseamnă nimic.

De data asta era rândul lui Adhara să zâmbească.

— Probabil că nu, într-adevăr, dar ce zici *de thrail avras mehel?* Pentru a împărți camera în două, ne-am dus în direcții opuse, și așa că am citit totul invers.

— Ai dreptate, cum să nu mă gândesc la asta? Iată-ne! a exclamat Adras.

El a transcris propoziția pe pergamentul său, apoi a citit traducerea:

— Prin reflexie atingem scopul... Nu e foarte explicit...

Adhara a încercat să se concentreze.

— Scopul este portalul, aș spune.

— Nu există nici o îndoială în privința asta. Dar reflexia?

Au schimbat o privire nedumerită.

— Am folosit deja reflexia; am înțeles secretul simbolurilor mai mari, s-a aventurat Adhara.

— Ce vrei să spui?

— Că este, probabil, mai puțin sensul propoziției, decât propoziția în sine. Poate că propoziția e cheia care deschide ușa.

— Aș fi surprins, a răspuns Adrass, portalul este sculptat din cristal negru pur.

— Ei bine, atunci, poate că este cheia pentru a accesa camera în cazul în care este, nu știu... Citește fraza în runic, a sugerat Adhara.

— « Ersha tras avelya ru wyrto gol anthrail avras mehel », a spus el fără convingere.

Abia a terminat când au auzit ceva rotindu-se pe balamalele sale de pe cealaltă parte a camerei.

— Merge... a șoptit Adrass, neîncrezător.

Și amândoi au fugit la sursa zgomotului, de teamă că ceea ce tocmai se deschisese, orice, s-ar putea închide.

Era unul dintre rafturile care s-au rotit; în același timp, o secțiune a zidului alunecase, dezvăluind un pasaj îngust săpat în piatră.

Adrass s-a aplecat să-l examineze.

— Aș spune că așa e, concluzionează el.

Și, ca întotdeauna nerăbdător, s-a furișat înăuntru.

Au mers mult timp. Era cald și umed, iar atmosfera era sufocantă. Pe măsură ce progresau, tunelul s-a îngustat,

forțându-i să-și coboare și mai mult capul. Fără simboluri, fără lavă. Au fost din nou forțați să folosească magia pentru a lumina. Nu că ar fi existat riscul de a se rătăci: tunelul cobora rapid, s-a rostogolit în jurul său, uneori s-a înclinat mai mult, alteori mai puțin, dar niciodată nu s-a bifurcat. Nu era nici o cale de a merge greșit.

Au ajuns în patru labe. Această poziție era mai mult decât incomodă pentru Adhara, care se putea sprijini doar cu o singură mână.

— Aproape am ajuns, văd o lumină, a spus brusc Adrass.

Într-adevăr, o licărire vagă se zărea în depărtare, care a luat treptat forma unei deschideri circulare. Dar când au ajuns la ea, magicianul s-a oprit.

— Ce se întâmplă?, a întrebat Adhara.

— Va trebui să invocăm din nou vraja zborului, a răspuns el, arătând spre golul de sub ei.

Erau la vreo zece brațe deasupra pământului, în interiorul a ceea ce părea a fi o cupolă săpată în stâncă. În mijloc stătea poarta. Un inel imens de cristal negru de formă eliptică ocupa întreaga cameră. Marginea sa era împodobită cu rune și motive animale pe care Adhara nu le văzuse niciodată. Cristalul negru strălucea cu reflexii de sânge, ca și cum ar fi fost animat de o lumină interioară.

— Acesta este efectul sigiliului, a explicat Adrass când au aterizat în față. A fost impus cu sângele magicianului care și-a dat viața pentru a-l activa. *Tot sângele* lui.

Adhara s-a speriat. A înțeles de ce nu auzise niciodată de un portal magic.

Spațiul eliptic înconjurat de inelul de cristal negru era ocupat de un material verde translucid, ondulat ca apa. Era acoperit de valuri care s-au născut și au dispărut cu reflexii de curcubeu.

— Crezi că mai funcționează?, a întrebat Adhara, fascinată de frumusețea tulburătoare care a apărut pe portal.

— Desigur. Timpul nu contează aici. Dar avem nevoie de cheie.

— Adică?

— Sânge, a spus sec. Al tău, mai exact.

Adhara s-a uitat la poartă.

— Sângele meu de Sheireen, nu?

— Fără el, sigiliul nu se va deschide și vom merge la moarte sigură. Elfii erau cam geloși pe secretele lor, a încercat să glumească.

— Fă ce trebuie să faci, a spus Adhara, întinzându-i brațul.

Adrass a scos un balon de sticlă și un cuțitaș din geantă și i-a luat câteva picături de sânge. Nu a simțit aproape nicio durere.

De îndată ce a aruncat balonul peste portal, membrana a dispărut pentru câteva momente, doar pentru a reapărea sub forma unui văl de apă albăstruie, cu un aspect aproape antrenant.

Adrass a luat mâna lui Adhara și a strâns-o cu forță.

— Să mergem, spuse el.

S-au aruncat în interiorul inelului. Adhara a simțit o senzație ciudată. Era frig, ca și cum un lac înghețat i-ar fi primit în adâncimile sale, și era și fierbinte, ca și cum un incendiu devastator le-ar fi lins membrele. A durat doar un moment, timp în care totul a fost lumină. Apoi claritatea a dispărut, și erau pe partea cealaltă. Într-un loc fără spațiu și fără dimensiune. Templul.

Era o clădire circulară, cu podea în flăcări, dar nici ea, nici Adrass nu au simțit căldură. Zidurile sale erau de cristal negru, strălucitor, împodobite cu nenumărate arme: sulițe, săbii, săgeți, arbalete, bâte, arcuri. Nenumărate săbii atârnau, de asemenea, de cupola lui, amenințând vizitatorii.

Spațiul era împărțit în două de un rând de coloane care desenau un fel de coridor de-a lungul pereților. Fiecare era învăluit de fulgere, țâșnind de la sol în sus, stingându-se la fel de repede cum se formau. Atmosfera generală era sumbră. Un loc perfect pentru a glorifica zeul războiului, distrugerii și creației, începutul și sfârșitul tuturor lucrurilor.

Un altar rotund se afla în centrul naosului, de asemenea înconjurat de flăcări și fulgere. El adăpostea o sabie, în jurul căreia un lujer viguros împodobit cu flori parfumate și roșii ca sângele era înfășurat în mod misterios.

— Thenaar... a șoptit Adrass, îngenunchind cu devotament.

Era casa zeului său, cel căruia i-a dedicat atâția ani din viața lui.

— Îi simți prezența, Adhara? a strigat, ridicându-se, cu ochii strălucind. E zeul *nostru!* El e cel care te va salva, știi? Te va elibera de sclavia care te copleșește!

Adhara l-a lăsat pe Adrass să o ia de mână și să o conducă la altar.

— Pune-te în genunchi.

— Ce-o să-mi faci?, a întrebat ea.

— Binecuvântează-te cu sabia, și apoi stropește-te cu sucul unei flori din această plantă, Flamia, planta dedicată zeului nostru.

Adhara s-a uitat la fulgerele și limbile de foc care înconjurau arma.

— Trebuie să o iei?

Adrass a dat din cap, zâmbind.

— Dar....

Nu trebuia să spună mai mult. Adhara a ghicit totul în ochii lui.

— Magia cere întotdeauna un preț, chiar și magicienii mediocri îl știu. A venit timpul să ispășesc pentru ce ți-am făcut.

— Ce se va întâmpla cu tine? murmura Adhara, simțind deja răspunsul.

— Folosind Magia Interzisă, a continuat ca și cum nu ar fi auzit-o, m-am distanțat de Dumnezeul meu. Până acum ceva timp, m-am gândit că în numele binelui cineva ar putea realiza orice infamie, și chiar că Thenaar ar vedea-o ca pe o dovadă a credinței mele oarbe.

— Adrass...

— Asta mi-au spus Observatorii, și am crezut, dar zilele astea am simțit cât de mult mă înșelam. Boala mea, rugăciunile mele inutile, și acum asta. Astea sunt semne. Thenaar nu a vrut niciodată să mă supun fără conștiință, să renunț la natura mea de om. Și datorită ție am înțeles asta.

Adhara îl apucă de mână, ca și cum ar pune capăt acestei confesiuni absurde.

— Ce se va întâmpla cu tine? a repetat ea, disperată.

— Sabia suge toată energia celui care o apucă. Doar un elf poate scăpa nevătămat. Aceasta este ceea ce spun scripturile și ceea ce au decis cei care au ascuns acest loc sacru.

Adhara a dat din cap.

— Dar nu vreau! M-am săturat să trăiesc din sacrificiul altora!

— Totul va fi bine, șopti Adrass înclinându-se spre ea. Totul se va termina înainte să mor, vei vedea.

Dar Adhara a ghicit că încerca doar s-o liniștească.

— Nu pot accepta acești termeni.

— Atunci vei muri.

— Poate că acesta este cel mai corect lucru. Poate că n-ar fi trebuit să mă nasc.

Fața lui Adrass se întunecă brusc.

— Nu spune asta. Ești singurul lucru sănătos din toată chestia asta, singurul lucru de care sunt mândru. Poate că te-ai născut din rău, dar ai mult mai mult suflet decât mine. Ai mers atât de departe încât să-ți dai sângele ca să mă salvezi pe mine, călăul tău! Și nu pentru că tu ești Consacratul, ci pentru că ești tu.

Adhara nu știa ce să spună. Lacrimile arzătoare curgeau pe obrajii ei, evaporându-se în căldura flăcărilor.

— Nu îți pot schimba soarta, nu pot anula ceea ce am făcut. Trebuie să trăiești, Adhara. Când toate astea se vor termina, când Lumea Pământeană își va găsi pacea, trăiește și fii liberă. De mine, de Thenaar, de orice piedică. Trăiește liberă și fericită.

Apoi s-a smuls din îmbrățișare și s-a aruncat spre altar.

— Adrass !!!

A sărit încercând să-l oprească, dar era prea târziu: cu o mână, magicianul ținea deja garda sabiei, iar cu cealaltă, floarea salvării sale.

Flăcările și fulgerele învăluiau templul, făcând pereții să vibreze. Adrass s-a înclinat cu toată puterea pe altar și în cele din urmă a extras sabia. Fața lui era o mască de durere.

— Pune-te în genunchi, s-a bâlbâit.

— Nu pot... Nu așa...

— Pune-te în genunchi sau totul va fi inutil! a răcnit, amețitor.

Adhara se supuse. Nu putea face nimic altceva. A simțit că lama i se odihnește pe umăr. Pentru ea era aproape proaspătă, dar pentru el trebuie să fi ars.

— Prin oțelul acestei săbii, te dedic lui Shevraar.

Adrass a scăpat sabia, care a căzut la pământ, sclipind, și apoi a întins mâna care a stors floarea, aproape epuizat. Câteva picături i-au căzut pe păr lui Adhara, pe față.

— Prin sângele acestei flori, te dedic lui Shevraar, a strigat Adrass.

Apoi, ridicându-și brațele spre cer, a adăugat:

— Renăscută în Shevraar, pentru că metal forjat are o viață nouă prin foc.

În același timp, Adhara s-a simțit traversată de o flacără arzătoare și binefăcătoare în același timp. Căldura ei s-a

răspândit în tot corpul, dând viață membrelor sale și infuzându-le cu o forță necunoscută. Cu toate acestea, chiar și o astfel de bunăstare intensă nu ar putea-o face să uite prețul acestei renașteri. Tot ce a vrut era ca Adrass să nu mai sufere. Ceea ce a făcut nu mai conta. I-a dat viața. O viață imperfectă, incompletă și dureroasă, dar o viață. Fără el, nu ar fi existat niciodată. Și nu putea uita asta.

Totul se termină într-un fulger de lumină, urmat de o bufnitură. Adhara a deschis ochii și l-a văzut pe Adrass întins pe pământ, inconștient.

27
ALEGEREA LUI ADHARA

— Adrass !

Adhara a fugit spre el și l-a întors să-l pună pe spate. Era foarte palid și transpirat. Mâinile lui erau complet devastate de foc, dar încă respira slab. Avea nevoie de apă. Adhara i-a scotocit prin geantă, a găsit tărtăcuța și i-a golit-o în gură.

— Adrass, te rog, nu pot pleca de aici fără tine, nu pot s-o fac.

Magicianul a deschis încet ochii, iar Adhara l-a îmbrățișat ca și cum ar fi fost ultima dată.

— Cum te simți?, a întrebat el cu un acces de tuse.

— Eu? Ei bine, tu ești mult mai rău... a răspuns ea, îndepărtându-se ușor.

Adrass zâmbește ca s-o liniștească.

— E o căldură arzătoare aici.

Adhara nu a simțit-o. Probabil din cauza naturii sale Sheireen.

— Să plecăm, a spus ea, încercând să-l ridice.

Dintr-o dată a simțit o forță extraordinară. În cele din urmă, corpul său i-a răspuns, în cele din urmă nu mai era un element străin. Devenise *corpul ei.*

— Arăți diferit... gâfâi Adrass, când s-au apropiat de portal.

— E din cauza ta, a răspuns Adhara.

Magia lui a înviat-o, nimic nu ar avea sens dacă ar muri. A vrut să-l târască spre intrare; s-a opus.

— Lasă-mă aici.

Vocea lui era doar o gură de aer.

— Nu-mi abandonez prietenii, așa că la dușmani imaginează-ți, a răspuns ea fără să se oprească.

— Vorbesc serios. Locul ăsta e perfect pentru mine. Templul unde mi-am găsit în sfârșit zeul.

Adhara l-a tras de braț.

— Exact de asta nu poți renunța acum.

Adrass a dat din cap.

— Dimpotrivă, este corect ca totul să se termine aici, pentru că ceea ce am făcut este de neiertat.

Erau în fața ușii acestui templu suspendat într-o dimensiune magică. Membrana era din nou verde iridescent, la fel ca atunci când au ajuns. Adhara l-a așezat pe Adrass și a stat în fața lui, privindu-l drept în ochi.

— Te-am iertat pentru tot. Și dacă eu am făcut-o, Thenaar a făcut-o. Așa că acum să ne îndepărtăm de aici și să aducem leacul în Lumea Pământeană.

S-a forțat să zâmbească, apoi și-a descoperit brațul stâng și și-a scos pumnalul. Un ultim tribut de sânge de plătit.

— Lasă-mă, i-a șoptit Adrass, epuizat.

Adhara și-a înghițit lacrimile și și-a tăiat ferm pielea, așa cum făcuse cu câteva zile mai devreme, când a trebuit să salveze viața inamicului. Picături de sânge au început imediat să curgă. Și-a pus arma deoparte și le-a strâns în palma ei. Când i s-au părut în cantitate suficientă, ea a aruncat-o pe portal. Membrana s-a transformat din nou într-un voal albastru, iar Adhara l-a ridicat pe Adrass de pe pământ. Era din ce în ce mai palid, respirând din ce în ce mai greu.

«Trebuie să-l scot de aici. Este acest aer, acest loc sufocant care îl îmbolnăvește», și-a repetat Adhara pentru a se convinge că totul va fi bine odată departe de templu.

S-au aruncat împotriva portalului, și de data asta Adrass a țipat. Adhara l-a îmbrățișat mai tare. Ea nu a înțeles de ce pe el îl durea atât de mult, chiar dacă ea a simțit doar o senzație plăcută pe pielea ei. Câteva secunde mai târziu, s-au trezit în camera din care plecaseră. Au reușit!

Dar entuziasmul lui Adhara dispare imediat. O lumină roșie sinistră strălucea în fața lor, și amintirea medalionului pe care l-a purtat Amhal când s-au întâlnit ultima dată i-a venit imediat în minte. Un fior înghețat i-a trecut prin coloană. Împietrită de uimire, a văzut palosul uriaș ridicându-se în gol, gata să lovească.

Apoi era mirosul de sânge, sunetul lamei care sfâșie carnea. Adhara a simțit corpul lui Adrass contractându-se între brațele sale, exhalând ultima suflare. S-a uitat la ea o clipă și i-a zâmbit. Un zâmbet obosit, îndepărtat, deja în altă parte. Apoi a alunecat încet și a căzut la pământ cu spatele însângerat. Sabia lui Amhal l-a străpuns dintr-o parte în alta. Fără ca ea să-și dea seama, Adrass a salvat-o, din nou. Adhara a rămas nemișcată pentru o clipă, uimită de acest spectacol oribil. Laterala ei ardea, dar nici măcar nu-și dădea de această durere.

În cele din urmă, furia a prevalat asupra restului. Amhal și-a fluturat sabia plină de sânge în fața ei, sângele tatălui ei.

— Acum e rândul tău, șuieră el rece.

O urmă de mărgele roșii mici a apărut în aer, și Adhara și-a dat seama că ea era nimic pentru el. A văzut-o acum ca pe un obstacol pe o cale lungă spre glorie.

Această revelație i-a dat puterea de a-și alunga toată mila din inimă. Ceva s-a rupt în ea, din care a apărut ceea ce a fost întotdeauna pentru alții: o speranță, un Sheireen. Dintr-o dată, datoria ei a devenit clară pentru ea. Omul al cărui corp cădea încet în uitare la picioarele ei nu ar fi murit în zadar. Și ar da sens ultimul lui sacrificiu.

S-a dat într-o parte, a luat sabia lui Adrass și s-a oprit într-o poziție de atac. Era o lamă veche, ruginită, dar nu conta. Ura ei o transforma în oțel călit. Ura și puterile ei.

Amhal s-a aruncat spre ea și a atacat-o cu o lovutură verticală, pe care Adhara a lăsat-o să se rupă de o barieră magică pe care a evocat-o instantaneu. Da, s-a schimbat. Ritualul lui Adrass a făcut-o un adevărat Consacrat.

Ea a ripostat cu o rotire largă și s-a lansat împotriva inamicului ei cu toată noua ei putere, hotărâtă să-l omoare. Lamele lor s-au intersectat, iar la acest contact corpul lui Adhara tremura de durere. Era un adversar dificil. A închis ochii și a recitat instinctiv o formulă pe care nici nu credea că o știe.

Imediat, o lumină aurie i-a învăluit arma, care părea să prindă viață. A simțit-o cum începe să vibreze sub mâna ei, devenind grea și rezistentă, consolidarea preciziei atacurilor ei. Amhal a făcut câțiva pași înapoi și apoi, cu un salt, s-a eliberat de strânsoare, lovind portalul cu sabia în acest proces. O bucată mare de cristal negru s-a spart la pământ, făcând să vibreze pereții peșterii. Adhara a reușit să-l evite rostogolindu-se la pământ. S-a ridicat imediat, în timp ce un fulger alb săpa o brazdă adâncă chiar în fața ei. S-a protejat în spatele a ceea ce a mai rămas din monolitul negru și a încercat să-și calmeze respirația. Dacă voia să iasă victorioasă din această luptă, nu trebuia să lase garda jos. O lovitură în lateral a adus-o înapoi la realitate. S-a uitat la ruptura lungă de pe vestă. Amhal trebuie să o fi rănit-o când a străpuns corpul lui Adrass. Nu contează. Va avea grijă de asta mai târziu, scotând capul din ascunzătoare pentru a controla situația.

Amhal gâfâia în centrul camerei, cu sabia într-o mână, cealaltă încă ridicată spre cer pentru a evoca evoca descântecul care aproape ajungea la ea cu câteva minute mai devreme. Profitând

de acest moment de slăbiciune, Adhara sare înainte. Tânărul nu era suficient de rapid pentru a evita traiectoria lamei sale, iar fanta ei și-a atins ținta. Un urlăt trepidant a umplut peștera, în timp ce două degete zburau. Adhara l-a atins în mâna stângă și l-a văzut ducându-și membrul rănit la piept, cu fața contractată de durere.

— Acum suntem legați, a răcnit ea, feroce.

Furia ei era atât de incontrolabilă încât nu i-a dat un moment adversarului răgaz. L-a lovit succesiv în braț și apoi în picior pentru a-l forța să se retragă. A atacat din nou, până când l-a pus cu spatele la perete. Și-a ridicat sabia, gata să-i dea lovitura finală, dar de data asta el a fost cel care s-a protejat în spatele unei bariere magice. Lovitura lui Adhara a ricoșat violent, făcând-o să-și piardă echilibrul.

Amhal stătea sprijinit de perete, fără suflare, în timp ce se retragea cu câțiva pași. Nu era nici cea mai mică expresie în ochii lui, și Adhara era aproape recunoscătoare. Trebuia să vadă în el doar ucigașul lui Neor și Adrass. Un inamic care să fie măcelărit, nimic altceva.

«Prin Thenaar,» s-a gândit ea, și a lansat o formulă de împietrire. Amhal a reușit să se eschiveze și a ripostat cu un nou fulger alb, mai slab decât cel anterior; începuse să-și piardă energia. Cu toate acestea, lovitura lui era de ajuns pentru a arunca în aer portalul într-o multitudine de cioburi. Adhara abia a avut timp să se ascundă în spatele unei bariere magice. Resturi grele, ascuțite de sticlă, au căzut la pământ într-o bubuitură asurzitoare. Apoi a fost tăcere.

Încet-încet și-a reluat respirația în mijlocul ruinelor, protejată de bariera pe care o evocase. Era epuizată, dar furia ei a rămas intactă, la fel și dorința de a lupta. Era ceva misterios în confruntarea care avea loc. A simțit clar că soarta însăși le-a ghidat loviturile, un destin ale cărui mize i-au depășit, dar la care au fost condamnați ani, secole, milenii.

Aștepta cu grijă contraatacul dușmanului ei, ținându-și sabia. Forțele sale au început, de asemenea, să se diminueze, iar bariera de argint a devenit mai subțire; în același timp, un sunet de pași metalici răsunau în cameră.

Amhal s-a apropiat de ea, târându-și arma în spatele lui. Adhara și-a adunat curajul, a închis ochii și s-a concentrat. Marvash era acum aproape de ea, în apropiere. Aproape pe ea.

Ea a lăsat bariera magică să explodeze și a ieșit din gramada de moloz, ridicându-și arma spre cer. A simțit pielea umărului stâng tăindu-se, dar și lama ei scufundându-se în laterala adversarului ei. Amândoi au căzut la pământ, epuizați și înnebuniți. Dintr-un motiv obscur, ei nu mai erau în peștera templului, ci într-o pădure stufoasă, luminată de un cer senin și înstelat. Poarta era la câțiva pași de ei, complet distrusă. Peste tot, calmul supranatural al pădurii, și un vânt înghețat care le biciuia fețele transpirate.

Ea a fost cea care s-a ridicat prima, sprijinindu-se de sabia ei. Tot corpul ei era rănit. Șchiopăta înainte, abia conștientă de ceea ce făcea. Amhal abia reușește să se așeze în genunchi, cu mâna convulsiv strânsă pe garda sabiei. Adhara i-a mirosit sângele, mirosul pe care-l cunoștea atât de bine. Și și-a amintit.

Antrenamentul solitar, rănile pe care și le-a provocat pentru a se pedepsi pentru furia care i-a mâncat sufletul de când a venit pe lume. Lupta lui acerbă pentru a păstra ceea ce era bun la el...

Un sentiment ciudat a invadat-o, iar fața băiatului pentru care ea a pornit în această călătorie lungă a fost înlocuită pentru un moment la cea impasibilă și gâfâind pe care o avea în fața ei. Ura ei s-a evaporat, în timp ce cuvintele lui Adrass i-au răsunat în cap. «Fii liberă. De mine, de Thenaar, de orice piedică. Fii liberă și fericită.» Era moștenirea pe care i-a lăsat-o, ultima sa voință înainte de a se sacrifica pe altarul zeului lui: ca ea să nu renunțe la ea însăși pentru a duce războiul altora, ca ea să nu se supună unui destin pe care el însuși s-a pocăit că i l-a impus. El a vrut ca ea să trăiască după propriile sale convingeri, în conformitate cu propriile sale sentimente. Pentru că asta a făcut viața ca să devină o persoană.

Adhara și-a lăsat sabia să alunece din mâini, și când Amhal a încercat să o ridice pe a lui, a pus-o pe pământ cu un picior până când i-a dat drumul.

— Nu vreau să fie așa, a spus ea încet, căzând în genunchi, fără să se oprească să privească acel om pierdut în ochi. Nu vreau să te urăsc.

S-a apropiat de fața lui, i-a mângâiat trăsăturile reci și impasive.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu partea din tine pe care am iubit-o, sau dacă o voi mai găsi vreodată. Dar nu mă voi înclina în fața acestui joc, a murmurat ea printre lacrimi.

— Pleacă, a răspuns el, cu un tremur în voce.

— Refuz să fac ceea ce lumea și zeii au plănuit pentru mine. Vreau să-mi urmez propria cale, drumul pe care inima mea mi l-a dictat de când m-am trezit pe pajiștea aia. Pentru că doar așa voi ști cine sunt *cu adevărat.*

— Pleacă! a țipat din nou.

În sfârșit o urmă de emoție. Adhara și-a pus buzele pe ale lui, le-a deschis ușor și l-a sărutat. L-a sărutat pe criminal, pe dușman, pe monstru.

Apoi a plecat, și pentru o clipă l-a văzut în ochii lui pe adevăratul Amhal, Amhal care, în ciuda suferinței sale, a refuzat să cedeze în fața celor mai rele instincte ale sale, Amhal care ar fi preferat moartea în locul a ceea ce făcea acum. Lumina roșie a medalionului slăbește, până când este stins aproape complet.

— Voi găsi o cale să termin asta fără să te omor, jur. Voi schimba istoria Lumii Pământene.

Și pe aceste cuvinte, a mers încet spre pădure, lăsându-i inamicului ei posibilitatea de a lovi-o în spate.

Amhal și-a luat capul în mâini și și-a încleștat violent tâmplele. Sentimentele, acele sentimente blestemate pe care a reușit să le înăbușe, l-au torturat din nou. Și în mijlocul lor, imaginea lui Adhara, pe care nu o putea urî, pe care nu o putea ucide. A privit-o șchiopătând în pădure. Apoi rănile și oboseala au preluat controlul. A căzut la pământ cu o ultimă privire la cerul înstelat, rece și crud de deasupra capului. A închis ochii, iar inconștiența l-a eliberat de suferința prezentului. Treptat, medalionul de pe pieptul lui a început să strălucească cu o lumină sinistră.

EPILOG

Kryss stătea în picioare, cu harta întinsă în fața lui. O multitudine de steaguri roșii mici au dat măsura succesului său. Țara Apelor era aproape în întregime în puterea sa, iar avansul său părea irepresibil.

La celălalt capăt al mesei, San s-a uitat la el cu o privire satisfăcută. S-a așezat pe un scaun a cărui eleganță contrasta cu simplitatea cortului în care regele își studia planurile de luptă. În mâna lui, eternul său pahar de vin cu miere.

— N-ar trebui să bei atât de mult, spuse Kryss.

— Beau pentru toate victoriile tale, zâmbește San. Și, prin urmare, ale mele, a adăugat el, luând o înghițitură lungă de vin.

Regele nu a răspuns, cu ochii încă fixați pe hartă.

— Îți amintești pactul nostru, nu-i așa?

De data asta, elful s-a uitat în sus. Fața lui Marvash s-a contractat brusc.

— Unde e Amhal?

— L-am trimis pe urmele lui Sheireen, înainte să devină un obstacol prea dificil de doborât. Deocamdată, e încă o fată înspăimântătoare, știu că poate scăpa de ea fără probleme. Dar nu schimba subiectul...

Kryss știa de la început că San nu era niciodată acolo pentru el. În ciuda eforturilor sale de a-l alătura cauzei sale, el nu l-a ascultat decât pentru a-și atinge propriul scop.

«În plus, el este unul dintre ei,» s-a gândit cu dispreț.

Dar scopul său cerea uneori folosirea armelor la fel de nedrepte și viclene ca acest om.

— Bineînțeles că-mi amintesc asta.

— Aștept de ani de zile și te-am servit fără rezerve. Acestea fiind spuse, nu uit de ce fac toate astea.

Kryss a ridicat mâinile cu un oftat.

— Știu că ești un mercenar și, de fapt, nu-mi pasă. Ești o armă, o armă care până acum s-a dovedit valoroasă.

— Dar tot nu-mi văd răsplata.

Expresia regelui era dură.

— Ți-am spus deja. Ceea ce vrei este la îndemâna magiei elfilor. Ar trebui să nu-mi mai pui la îndoială cuvântul.

— Știu asta, a spus San, căutând în altă parte. Știu.

«Uneori arată ca un copil», s-a gândit regele. Când s-au întâlnit, San era o ființă complet pierdută. Timp de nenumărați ani a mers fără scop prin Ținuturile Necunoscute, sfâșiate de demonii săi, în căutarea a ceva ce nu a putut realiza cu propria sa putere. Kryss i-a dat un scop, l-a făcut arma invincibilă care era acum, și i-a promis imposibilul. De aceea a continuat să-l urmeze, pentru că el i-a adus celălalt Marvash: un copil ca el, chinuit de aceleași dileme încă atât de copilăresc în ochii lui.

— Vei avea ceea ce vrei la sfârșitul acestei povești, în Lumea Nouă pe care o voi oferi poporului meu. Să știi că vei fi singura ființă non-elfă care va locui în ea. Este deja o mare recompensă în sine, spuse Kryss, injectând o umbră de amenințare în cuvintele sale.

— Nu-mi pasă dacă rămân în viață sau nu. Vreau doar să-mi dai ceea ce mi-ai promis. După asta, aș putea la fel de bine să mor.

Regele se uita la el în tăcere.

— O vei avea când se va termina totul, a repetat el cu o voce fermă.

— Acest lucru se va întâmpla în curând, dacă credem această hartă, a remarcat San, brusc arătând mai relaxat.

Kryss s-a uitat neliniștit la ea, iar San i-a perceput dezamăgirea.

— Ce se întâmplă? Lucrurile nu par a fi potrivite pentru tine?

Elful s-a încruntat.

— Armata uzurpatorilor se reorganizează. Până acum câteva luni, erau doar un corp fără cap. Ai făcut o treabă bună cu uciderea regelui și a fiului său; ei au fost sufletul rezistenței, ei au fost cei care au sprijinit moralul trupelor.

San a ghicit imediat unde se îndrepta.

— Îți faci griji pentru regină?

Kryss a dat din cap.

— E doar o femeie bătrână, a răspuns San pe un ton disprețuitor.

Reacția lui bruscă trăda o agitație profundă. Adânc în inima lui, știa că Doubhée era un obstacol semnificativ.

— Trebuie s-o eliminăm, a răspuns Kryss. Oamenii ei ne-au provocat pierderi considerabile. Ea este următoarea noastră țintă, a adăugat el rece.

San doar a dat din cap.

— O vom bate mai repede decât crezi.

Kryss s-a ridicat vioi, lovindu-și pumnul de masă.

— Nu vreau doar să-i bat și să le iau pământul. Vreau să-i distrug! a oftat. Acest război este diferit de oricare dintre războaiele pe care le-ai văzut în viața ta, nu este nimic în comparație cu lupta pe care am dus-o pentru a lua puterea în patria mea.

A tăcut o clipă, absorbit de amintirile sale. Străzile din Orva, orașul său natal, invadate de soldați, ziduri pătate de sânge. Un război fratricid, care l-a pus și pe el împotriva tatălui său.

«Era necesar. A fost prețul de plătit pentru a-mi elibera poporul de umilință și a-i pune înapoi în locul lor adevărat.»

— Este vorba despre exterminarea lor, a șuierat el, detașându-și cuvintele.

O licărire de frică i-a trecut prin ochi lui San. Nu era prima dată. Kryss știa că poate fi groaznic, și se bucura de acel sentiment de putere absolută pe care îl avea asupra altora.

— Pentru a realiza un astfel de proiect măreț, am nevoie de mii de oameni, o forță devastatoare și nelimitată.

— O ai, a spus San. Ai boala.

— Boala e doar începutul, râse Kryss. Crede-mă, ce e mai bun urmează încă să vină.

Harta Lumii Pământene

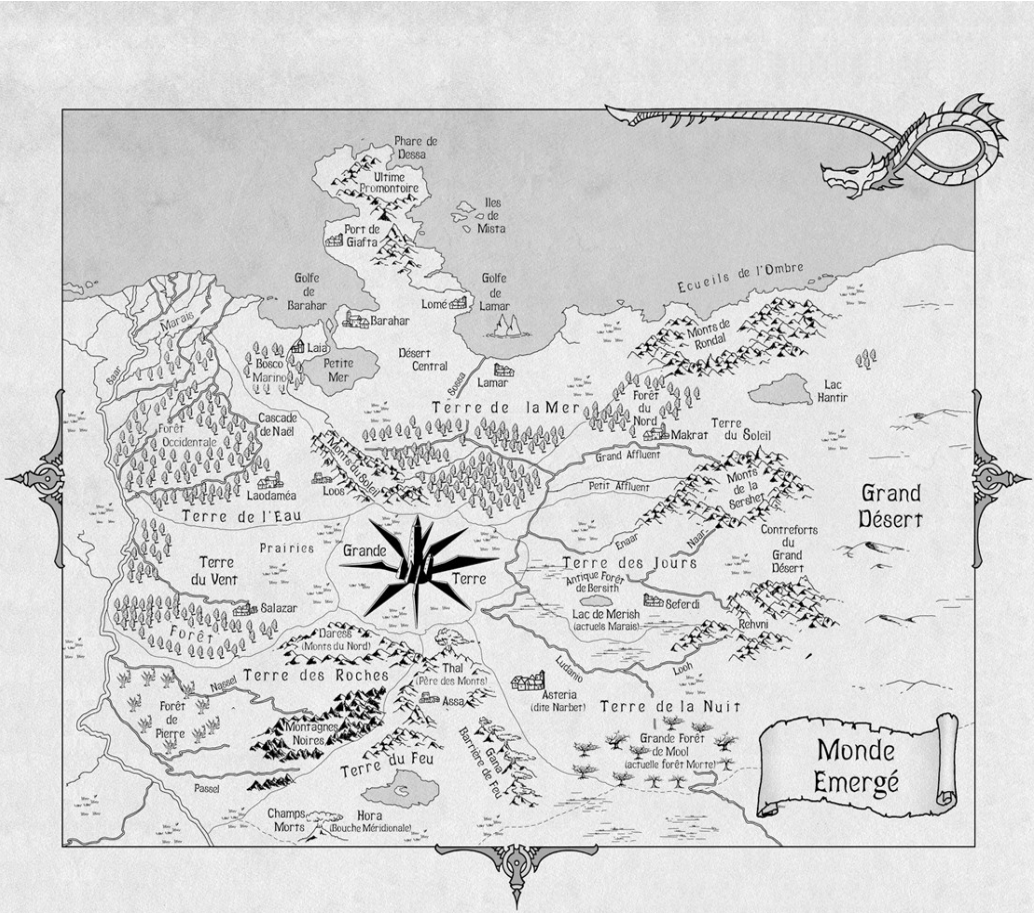

LOCAȚII ȘI PERSONAJE

Adhara: fată creată prin magie de secta Observatorilor, din corpul unei tinere decedate. Numele i-a fost dat de Amhal.

Adrass: Observatorul care a creat-o pe Adhara.

Amhal: ucenic Cavaler al Dragonilor; luptându-se mereu împotriva dorinței întunecate de sânge pe care o simte în el, a abandonat partea sa bună pentru a se dedica în întregime răului prin uciderea lui Neor. E un Marvash.

Amina: fiica lui Fea și Neor, geamăna lui Kalth.

Aster: jumătate–elf domnind peste șase din cele opt Ținuturi ale Lumii Pământene. Învins de Nihal cu o sută de ani mai devreme.

Baol: Ordonanța lui Doubhée pe front.

Calipso: regina nimfelor.

Chandra: «al șaselea», în elven.

Consiliul Înțelepților: organizația suverană autoproclamată în Makrat.

Dakara: fondator al Sectei Observatorilor.

Dalia: asistenta Theanei la templu.

Dohor: tatăl lui Learco, rege crud al Țării Soarelui care a încercat să cucerească întreaga Lume Pământeană.

Dowan: lider al rezistenței în Makrat.

Doubhée: regina Țării Soarelui, odată un hoț abil.

Elfi: foști locuitori ai Lumii Pământene; au abandonat-o când alte rase au început să o populeze și s-au stabilit în Ținuturile Necunoscute.

Elyna: numele fetei al cărei corp a născut-o pe Adhara.

Erak Maar: numele elven al Lumii Pământene.

Fea: văduva lui Neor, mama lui Amina și Kalth.

Frații Fulgerului: preoți ai cultului lui Thenaar.

Gardienii Înțelepciunii: ramura armată a Consiliului Înțelepților.

Breasla Asasinilor: o sectă secretă care a pervertit cultul lui Thenaar.

Ido: pitic, cavaler al Dragonilor, care l-a ucis pe Dohor și astfel i-a încheiat visul de cucerire.

Jamila: dragonul lui Amhal.

Kalima: sat în partea de sud a Țării Apelor, unde o tabără de refugiați a fost înființată.

Kalth: fiul lui Fea și Neor, geamănul lui Amina.

Karin: logodnicul Elynei.

Kryss: rege al elfilor, își conduce poporul să revendice Lumea Pământeană.

Laodamea: capitala Pământului Apelor.

Learco: suveran al Țării Soarelui, și artizan al celor cincizeci de ani de pace pe care i-a avut Lumea Pământeană. Ucis de Boala adusă la Curte de San.

Lonerin: magician, soțul Theanei, a murit de Boală cincisprezece ani mai devreme.

Makrat: capitala Țării Soarelui.

Răul: boală mortală și contagioasă răspândită în Lumea Pământeană de elfi.

Marvash: «Distrugătorul» în elven.

Milo: Frate al Fulgerului.

Mira: Cavaler al Dragonilor și Maestrul lui Amhal, ucis de San.

Lumea Scufundată: regatul subacvatic, fondat de exilați din Lumea Pământeană.

Neor: singurul fiu al lui Doubhée și Learco, care a paralizat după ce a căzut de pe un cal. Este ucis de Amhal.

Nihal: jumătate–elf, eroina care a salvat Lumea Pământeană de Tiran o sută de ani mai devreme. A fost una dintre Sheireeni.

Nimfe: creaturi de apă care trăiesc pe Pământul Apelor. Sunt imune la Rău.

Noul Enawar: singurul oraș de pe Marele Pământ, sediul Consiliului Lumii Pământene și al Armatei Unitare.

Pioși: supraviețuitori ai bolii care au grijă de bolnavi.

Saar: mare râu care marchează granița dintre Lumea Pământeană și Ținuturile Necunoscute.

Salazar: Oraș-Turn, capitala Țării Vântului.

San: nepotul lui Nihal și Sennar, care s-a întors în Lumea Pământeană după o lungă absență. E al doilea Marvash.

Sennar: magician puternic, soțul lui Nihal.

Sheireen: «Consacrat» în elven.

Shevraar: Numele elven al lui Thenaar.

Ținuturile Necunoscute: Teritorii dincolo de Saar.

Theana: magiciană și preoteasă, Oficianta Supremă a Fraților Fulgerului.

Thenaar: zeul războiului, distrugerii și creației.

Tiran: porecla dată lui Aster.

Uro: pitic convins că a găsit un antidot pentru boală.

Observatori: sectă secretă, desprinsă din Frații Fulgerului.

Noul Oraș: numele cu care Makratul a fost redenumit.

Balaur: animal asemănător cu un dragon, dar lipsit de picioarele din față; animalul de călărie preferat al războinicilor elfi.

Autorul

La vârsta de șapte ani, **Licia Troisi** scria deja povești pe care părinții ei le-au compilat într-un caiet albastru... Mai târziu, ea a ales să studieze astrofizica, ceea ce i-a permis să-și ia o slujbă la Observatorul din Roma, unde lucrează acum. Cu toate acestea, pasiunea ei pentru scris nu a părăsit-o niciodată: abia ieșită din facultate, a început să scrie *Cronicile Lumii Pământene.* Seria, publicată de prestigioasa editură Mondadori, este un bestseller în Italia și Franța. În prezent scrie o nouă serie fantasy: *Nashira*.